

UYENTHACO

trả tiền công - trả tiền - trả tiền - trả tiền

GUỒM THIÊN TRẦN QUỐC

Tác giả: **Uyên Thao**

Tiểu Thuyết: **Dã Sử**

Đóng gói: **Cuibap**

Nguồn text: **Internet**

Mục Lục

DẪN TRUYỆN

HỒI 1

TRẬN MƯA CHIỀU CUỐI HẠ

HỒI 2

CHUYỆN GIỮA ĐÊM ĐEN

HỒI 3

DẤU VẾT GƯƠM THẦN

HỒI 4

BÍ MẬT VÂY QUANH

HỒI 5

MỘT PHÚT DỪNG CHÂN

HỒI 6

TRÊN ĐỈNH NON CAO

HỒI 7

DẤU HIỆU BÃO TÁP

HỒI 8

NGƯỜI LẠ BÊN BỜ SUỐI

HỒI 9

ĐƯỜNG GƯƠM MAI ĐỘNG

HỒI 10

ĐÊM TRĂNG HẠ TUẦN

HỒI 11

NHỮNG MŨI PHI ĐAO KHẮC HÌNH TRÁI NÚI

HỒI 12

ĐÊM THÔN ĐÔNG HẠ

HỒI 13

CUỘC GẶP KHÔNG HẸN TRƯỚC

HỒI 14

PHÚT GIẤY BÊN THẦN CHẾT

HỒI 15

CÂU CHUYỆN DƯỚI TÀNG CÂY

HỒI 16

BÓNG MA BÊN ĐƯỜNG NÚI

HỒI 17

TIẾNG HÉT GIỮA RỪNG KHUYA

HỒI 18

TRẬN ĐẤU VỚI KẺ THÙ

HỒI 19

GIỮA RỪNG GUƠM ĐAO

HỒI 20

CUỐI GIẤC MỘNG DÀI

HỒI 21

NHỮNG ÁNG MÂY TRÔI

HỒI Kết

TRĂM NĂM CÒN LẠI

DẪN TRUYỆN

Sử chép:

"Đầu thế kỷ 10, Giao Châu đại loạn. Dân chúng nổi dậy khắp nơi, đánh đuổi đám quan lại phương Bắc, cử Khúc Thừa Dụ lên làm Tiết Độ Sứ.

"Khúc Thừa Dụ quê tại Hồng Châu - Hải Dương, là một hào phú nhân hậu được người khắp nước kính phục nhưng cầm quyền chưa tròn một năm đã từ trần.

"Khúc Hạo nối chí cha, lo gấp rút xây dựng guồng máy tự chủ, việc còn dở dang lại lâm trọng bệnh qua đời, chuyển gánh nặng cho con là Khúc Thừa Mỹ. Thừa Mỹ nắm quyền sáu năm thì nhà Nam Hán cử Lý Khắc Chính đem quân sang đánh. Khắc Chính thắng trận, bắt được Khúc Thừa Mỹ, tái lập chế độ đô hộ, nhưng bộ hạ họ Khúc khắp 12 châu tiếp tục kháng cự, trong số có Dương Diên Nghệ-"

o o o

Tiết Độ Sứ Lý Tiến tại An Nam Đô Hộ Phủ vừa áp chế bằng binh lực vừa dùng các cao thủ võ lâm phiêu bạt truy sát con cháu họ Khúc cùng những người chống đối. Trong khi đó, tại hai châu Hoan - Ái, Dương Diên Nghệ ráo riết tập trung binh lực quyết tái chiếm Đại La và giới võ lâm Giao Châu sôi sục chận đánh đám tay chân Lý Tiến.

Chết chóc diễn ra khắp nơi, nhất là trên các trục lộ nối liền thành Đại La với hai châu Hoan - Ái. Người qua lại nơi này thường bị bất ngờ cuốn vào giữa vòng gươm đao và trở thành nạn nhân của các cuộc chém giết đẫm máu.

Chính vào thời điểm đó đã diễn ra câu chuyện về thanh gươm mang tên Lạc Hồng Thần Kiếm.

o o o

Thanh gươm được nhắc tới từ rất lâu trước đó, thuở An Dương Vương khởi công xây dựng Cổ Loa thành.

Tương truyền:

"Các loài ma quái sợ hết đất dung thân khi thành xây xong nên hợp nhau cản phá công việc của nhà vua. Từng đoạn thành dựng lên lúc ban ngày đều bị ma quái xô đổ vào đêm khuya khiến công việc kéo dài mãi trong cảnh dở dang. Cuối cùng, An Dương Vương phải cầu xin thần linh giúp sức.

"Thần Kim Qui liền hiện ra đánh bật hết ma quái, giúp hoàn tất việc xây thành. Trước khi chia tay, Thần tặng nhà vua một chiếc móng, dặn dùng làm nẩy nỏ và chỉ dẫn cách làm nỏ liên châu mỗi lần có thể bắn ra hàng vạn mũi tên".

Nhưng việc giữ nước không thể dựa vào một cây nỏ liên châu nên nhà vua vẫn lo lắng xin được Thần giúp đỡ. Thần bèn trao cho nhà vua một thanh gươm và nói:

- Lưỡi gươm này có sức mạnh gào mưa thét gió, trừ sạch mọi hiểm họa trên đời. Lạc Long Quân nhờ nó mà mở mang bờ cõi cho giống nòi Lạc Việt, tạo dựng cơ đồ bền vững mấy ngàn năm của giòng họ Hồng Bàng. Nó có tên là Lạc Hồng Thần Kiếm và là vật báu trấn quốc của đất nước này.

Thần nói thêm về đặc tính của thanh gươm:

- Sức mạnh của gươm không nằm nơi nước thép mà nằm trong các bí quyết được khắc trên hai mặt gươm, một bên là Toàn Phương Kiếm Phổ, một bên là An Định Chân Kinh. Nhà vua không thể dùng gươm để xung trận nhưng có thể vận dụng những bí quyết trên để tạo một sức mạnh thần kỳ cho toàn cõi Lạc Việt này. Hãy y theo Toàn Phương Kiếm Phổ dạy nghề múa gươm cho ba quân và y theo An Định Chân Kinh để tu dưỡng bản thân, thực hành chính pháp. Làm như thế cho tới khi hòa được hồn mình theo hồn gươm thì người và gươm sẽ hội nhập thành nhất thể tỏa ra một uy lực khả dĩ dời non lấp biển, tạo nên vĩ nghiệp lấn át cả trăng sao. Khi đó, mối lo hiện nay của nhà vua không còn đáng kể nữa.

An Dương Vương cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng:

- Muốn hòa theo hồn của gươm, cần phải làm gì?

Thần đáp:

- Cần phải nhận rõ hồn gươm và lấy hồn gươm làm hồn mình.
- Hồn gươm là gì?
- Gươm được hun đúc bằng khí thiêng sông núi trên toàn bờ cõi. Hồn gươm chính là hồn thiêng sông núi của đất nước này.
- Làm cách nào để biến hồn thiêng sông núi thành hồn của mình?
- Cách độc nhất là biến chính bản thân mình thành sông núi.

Nhà vua bắn khoắn đưa mắt nhìn về phía chân trời trong lúc Thần ngưng tiếng.

Một cụm mây trắng lơ lửng treo giữa không trung in bóng xuống dòng Hoàng Giang uốn khúc quanh Cổ Loa thành.

Một khắc im lặng trôi qua rồi nhà vua lên tiếng:

- E rằng không dễ hiểu hết ngụ ý trong lời nói của Thần.

Thần mỉm cười, cao giọng:

- Không phải vì sông núi mà có sự sống. Trái lại, chính vì sự sống mà có sông núi. Sông núi là thành trì và sữa ngọt đối với sự sống. Đã trải mấy ngàn đời, sông núi phôi mình ngoài mưa nắng, miệt mài đổ sức nuôi giữ sự sống trong im lặng. Sông núi không bao giờ đòi được che chở, không bao giờ đòi được cung đốn mà luôn luôn sẵn sàng dâng hiến.

Thần nhìn thẳng vào mắt nhà vua, chậm rãi:

- Kẻ chỉ mưu tận hưởng tới cận nguồn sữa ngọt và mãi mê vun quén cho bản thân không bao giờ biến nổi thành sông núi.

Giọng Thần sang sảng khiến nhà vua bất giác rùng mình, ngập ngừng hỏi:

- Loại người nào có thể làm nổi điều Thần vừa nói?

Thần đáp:

- Đó là người đang ngồi trên ngai báu như nhà vua. Đó cũng là kẻ ở giữa đám đông đang trần lưng vác đất dưới chân thành kia.

Nhà vua thắc mắc:

- Kẻ vác đất dưới chân thành không có thần kiếm trong tay thì dù hòa nổi hồn mình theo hồn sông núi phỏng có ích gì?

Thần nói:

- Đây là điều mà ta muốn nhắc với nhà vua. Thần kiếm không khi nào chịu biến thành vật vô tri trong những bàn tay bất xứng. Thần kiếm sẽ tự rời khỏi tay kẻ không hòa nổi hồn mình vào hồn thiêng sông núi.

Vẫn nhìn thẳng vào mắt nhà vua, Thần nhấn mạnh từng lời:

- Ta vừa đặt thần kiếm vào tay nhà vua, nhưng ta không đủ uy lực buộc thần kiếm nằm mãi bên mình nhà vua. Điều này hoàn toàn tùy thuộc nhà vua quyết định.

Dứt lời, Thần nghiêng mình chào và biến mất.

o o o

An Dương Vương sao chép lại Toàn Phương Kiếm Phổ, dạy thuật dùng gương cho ba quân tướng sĩ. Không bao lâu, khắp nước xuất hiện những kiếm thủ tài ba tuyệt thế.

Nhà vua đứng trên thành cao nhìn về bốn phương bừng bừng hào khí. Dưới tay nhà vua là tinh binh mãnh tướng. Bên mình nhà vua là nỏ báu, kiếm thần. Xung quanh nhà vua, Cổ Loa thành sừng sững vách lũy đầy kiên cố sau hào sâu hiểm trở.

Nhà vua hướng về phương Bắc nhếch miệng cười ngạo nghễ, phất tay ra dấu. Viên cận thần lập tức xoay về phía bên hô lớn:

- Tấu nhạc!

Một loạt âm thanh rung lên.

Tiếng tơ đồng quyện theo tiếng sáo chơi với dùi dặt rồi những giọng ca trong như tiếng ngọc vượn cao, vượn cao mãi.

Nhà vua tựa mình vào thành kỷ, lim dim mắt dõi theo những tà áo màu thướt tha bay múa tựa hàng ngàn cánh bướm chập chờn nô giỡn.

Viên cận thần quỳ xuống kính cẩn dâng chiếc ly ngọc chạm hình rồng phủ.

Nhà vua đón ly, ngửa đầu uống cạn một hơi. Men rượu khiến nhà vua bừng nóng toàn thân trong một cảm khoái lâng lâng.

Những cánh bướm đang chập chờn nô giỡn bỗng đồng loạt chuyển hình thành những tiên nga tuyệt sắc. Những khuôn mặt diễm lệ mê hồn, những tấm thân uốn mềm như tơ liễu rủ nhà vua cất cánh bay lên.

Trong khoảnh khắc, nhà vua thấy mình chen giữa bày tiên nữ lơ lửng trên vùng trời ngập ánh hào quang của những vùng mây ngũ sắc.

Tiếng nhạc bên tai nhà vua càng lúc càng thêm dặt dìu thánh thót. Nhà vua hết sức đẹp lòng, cất tiếng cười sáng khoái.

o o o

Tiếng cười của nhà vua vang rền như sấm, chấn động khắp bốn phương.

Thần Kim Qui đang ngủ say dưới đáy đại dương bỗng giật mình choàng tỉnh.

Thần đánh tay xủ quẻ rời kinh hãi, lật đật bơi về phía bờ biển Đông.

Đúng lúc Thần Kim Qui choàng tỉnh giữa lòng biển cả thì tại Cổ Loa thành, An Dương Vương sa vào quĩ kế của Triệu Đà.

Nhà vua chưa dứt cơn say, mãnh tướng chưa kịp mặc giáp, tinh binh chưa kịp cầm gươm thì kẻ thù phương Bắc tràn ngập các vách thành. Quân thù dồn lên như thác lũ trong lúc tả hữu hốt hoảng quỳ trước nhà vua nói không thành tiếng:

- Muôn tâu, nỏ báu đã mất còn gươm thần không thấy đâu.

Nhà vua đau đớn nhìn ra phía ngoài.

Tiếng reo hò chiến thắng của kẻ thù dội tới thâm cung. Khắp nơi trong thành nội, những cột lửa đỏ bốc lên ngùn ngụt nhả khói vào vùng trời còn xanh thẫm buổi chiều qua. Nhà vua đờ đẫn nhìn khói đen dày đặc đang tỏa rộng che rợp Cổ Loa thành, bên tai văng vẳng giọng năn nỉ tuyệt vọng của tả hữu:

- Xin nhà vua cùng công chúa rời ngay hoàng cung chạy về biển Đông lánh nạn.

Tương truyền:

"Tại bờ biển Đông, Thần Kim Qui đang chờ sẵn. Thần lặng lẽ ngậm ngùi rẽ sóng mở lối cho nhà vua bước sâu vào lòng biển cả".

Từ đó, cuộc truy tìm tung tích Lạc Hồng Thần Kiếm bắt đầu và kéo dài căng thẳng từng ngày.

TRẬN MƯA CHIỀU CUỐI HẠ

Năm thứ 1136 tính từ khi thành Cổ Loa thất thủ cũng là năm thứ 6 sau ngày Khúc Thừa Mỹ bị bại binh. Lúc đó là một buổi chiều tháng Sáu.

Trời cuối Hạ, mưa như trút nước.

Những đám mây chì ướt sũng nặng nề đeo ngang lưng các vách núi dựng đứng như vách thành phía tây động Hoa Lư.

Gió giật từng hồi trên khu rừng lau bát ngát mà lúc bình thường vẫn phẳng lì như mặt biển hiền hòa với các làn sóng bạc gợn nhẹ lô xô.

Lúc này rừng lau quật quã quay cuồng biến thành một mặt đại dương giữa cơn thịnh nộ. Những đám lau xô nhau rạp xuống rồi bất ngờ bật lên, đảo lộn điên cuồng như một đám đông hỗn loạn đang kinh hoàng tháo chạy.

Giữa khung cảnh đó, từ mé rừng sát một lối mòn, vang lên tiếng đao kiếm chát chúa át hẳn tiếng mưa gió gào thét. Âm vang sắt thép lạnh lạnh mỗi lúc một dồn dập xen lẫn tiếng la hét giận dữ.

Từng khóm lau bị những lưỡi gươm bén phạt đứt ngang, hất tung lên cho gió lùa đi.

Mưa gió càng cuồng nộ thì cuộc so gươm càng thêm ác liệt. Dường như một phía cố tìm cách thoát thân còn một phía quyết liệt bám theo.

Dần dần, tiếng đao kiếm chuyển sâu vào giữa rừng.

Mưa vẫn xối xả trút xuống không ngớt hạt.

Con đường mòn băng qua rừng lau gần như ngập hẳn. Nước cuốn thành dòng chảy như thác lũ.

Vào lúc tiếng đao kiếm chỉ còn lảnh lót vọng lại từ xa, một bóng người vội vã vạch lau sậy bước ra. Đó là một thiếu nữ trạc tuổi trên dưới hai mươi.

Vừa đặt chân vào đường mòn, cô gái hấp tấp bước đi, thân hình gập xuống dưới cơn mưa tầm tã. Mặc dù đường đi ngập ngựa, cô vẫn bước thoăn thoắt ngay giữa những hồi gió giật. Chốc chốc, cô ngoái nhìn thật nhanh về phía sau, nét mặt căng thẳng nhợt nhạt.

Trong rừng, tiếng đao kiếm va chạm chưa ngưng...

o o o

Ba người phân thành hai nhóm cách biệt dưới mái hiên căn nhà lá đầu thôn Đông Hạ động Hoa Lư. Đó là một ông già và một cặp vợ chồng trẻ. Cả ba đều đăm đăm nhìn ra con đường lầy lội phủ kín dưới màn mưa.

Trận mưa ập xuống lúc xế chiều tiếp tục kéo dài mãi. Nước mưa hợp thành dòng đục ngầu cuồn cuộn chảy. Cả một đoạn đường dài vắng ngắt. Nền trời xám xịt mỗi lúc như một hạ thấp thêm. Từng đợt gió nổi theo nhau lùa hơi lạnh về mọi ngả.

Ông già xoay chiếc áo choàng che kín trước ngực, tựa lưng vào vách hiên, mắt không rời màn mưa dày đặc.

Thiếu phụ liếc nhanh về phía ông già, ghé sát tai chồng thì thầm. Người chồng khẽ gật đầu im lặng.

Trận mưa đổ xuống vào lúc cả ba đang trên đường xuôi về hướng đèo Ba Dội. Thiếu phụ có vẻ bồn chồn chốc chốc lại thở dài. Người chồng an ủi:

– Mưa đâu có kéo dài mãi được, thế nào cũng phải tạnh chứ.

Thiếu phụ băn khoăn:

– Trời tối làm sao đi?

Người chồng trả lời lấp lửng:

– Lúc đó sẽ tính.

Thiếu phụ đưa tay ghì chặt thêm chiếc túi đeo một bên vai, nép sát vào chồng, thấp giọng hơn:

– Nếu không có em, giờ này chàng đã qua đèo lâu lắm rồi.

Người chồng quàng tay qua phía sau vỗ nhẹ lên vai vợ. Thiếu phụ tiếp tục dòng suy nghĩ của mình:

– Em thực chẳng ra gì! Lúc nào cũng gây khó cho chàng. Bữa nay mà có điều không may xảy ra thì tội em quá lớn.

Thấy vợ như sắp khóc, người chồng mỉm cười:

– Nàng lần thần quá. Có chuyện không may nào đâu mà cứ nghĩ quần vậy.

Thiếu phụ thì thầm tiếp:

– Em sợ sẽ có người theo kịp mình trước khi tới đèo.

Người chồng cúi xuống ghé sát tai vợ nói nhỏ:

– Mình đã qua chín phần đường rồi, từ đây tới đèo bất quá chỉ vài chục dặm nữa. Giả dụ có người bắt kịp, nàng cứ chạy tới. Ta đủ sức chặn đứng chúng, đừng ngại.

Thiếu phụ chớp chớp mắt cúi xuống, cố giấu không cho chồng thấy mình khóc.

Người chồng kín đáo liếc về phía ông già đang im lìm tựa lưng vào vách. Hai vợ chồng vừa ghé dưới mái hiên xin trú mưa thì ông già theo tới. Ông có mặt hoàn toàn ngẫu nhiên, nhưng thiếu phụ cảm thấy sợ. Nàng nhắc chừng chồng nhiều lần và chốc chốc lại lăm lét lén nhìn. Ông già hầu như không biết tới họ. Vừa bước lên hiên, ông hướng qua khuôn cửa nói vọng vào xin gia chủ cho trú tạm rồi quay qua ngồi ở góc bên kia. Ông không hề nhìn họ một lần nào và không ghé mắt vào trong coi gia chủ là ai.

Gia chủ là một bà già tóc bạc ngồi lặng lẽ trong một góc phòng. Bà không chú ý tới mấy người ở ngoài hiên và hầu như không chú ý cả tới trận mưa đang ào ào trút xuống. Thu mình trên ghế, bà mãi mê theo dõi đứa nhỏ lằng xằng giữa nhà. Đứa nhỏ trạc bảy, tám tuổi ở trần, áo vắt trên vai. Nó múa tít một khúc gậy tre ngắn, mắt trợn trừng như đang giao đấu với một đối thủ dữ tợn vô hình. Đột nhiên nó phật ngang cây gậy, nhảy lên, hét lớn:

– Đứng hòng chạy thoát!

Vừa hét, đứa nhỏ vừa giơ cao cây gậy xoay người về phía cửa. Bỗng, nó bối rối lùi lại. Đứng sững giữa cửa là một người cao lớn, trán gồ cao, hai

mắt lộ sáng quắc. Người này trạc ngoài ngũ tuần, đưa tay vuốt những dòng nước trên mặt, cất giọng ồ ồ:

– Xin cho nghỉ nhờ!

Rồi không đợi gia chủ lên tiếng, người lạ xoay người đứng qua một bên cửa.

Đứa nhỏ cặp cây gậy vào sau nách, bước ra hiên. Nó ngó tròn tròn người mới tới từ đầu tới chân. Người này đứng cách đôi vợ chồng trẻ một khoảng ngắn, tiếp tục phúi nước trên người.

Thiếu phụ sợ hãi cúi mặt, nhích thêm sát vào bên chồng. Đứa bé quan sát một hồi, thấy tất cả đều im lặng thì quay nhìn ra phía ngoài.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Con đường lớn chạy ngang trước nhà ngập ngựa nước. Đứa nhỏ chợt thấy trên lối mòn từ khu rừng lau, một bóng người băng băng đi tới. Mưa giăng mù mịt khiến đứa nhỏ không nhận rõ vóc dáng người vừa xuất hiện. Nó chỉ thấy người đó đi như đang chạy, nước dưới chân văng tung toé.

Tới trước căn nhà, người đó hấp tấp bước vào sân. Lúc này, đứa nhỏ nhận ra đó là một cô gái trẻ. Cô gái ướt sũng, có vẻ mừng rỡ bắt gặp căn nhà nhưng lập tức khựng lại khi nhìn thấy có nhiều người lố nhố. Đứa nhỏ liền lên tiếng:

– Chị vào đi! Đứng ngoài đó chết cóng bây giờ!

Tiếng đứa nhỏ đồng dặc át hẳn tiếng gió nhưng cô gái vẫn lưỡng lự đảo mắt nhìn khắp dưới mái hiên. Cái nhìn của nàng chạm ánh mắt người thanh niên đang đứng bên vợ. Nàng không nhận rõ nét mặt người đang nhìn mình nhưng chợt cảm thấy bối rối trước ánh mắt vừa như hỏi han vừa như xót xa cho cái cảnh đi trong mưa gió của nàng. Trong khoảnh khắc ngắn hơn một làn gió thoảng đó, nàng bỗng có cảm giác vừa bắt gặp một điều gì thật gần bó gần gũi nhưng lại đầy vẻ hư ảo mơ hồ. Nàng vội chớp mắt xoay về hướng khác.

Lúc này gia chủ đã bước ra sát mép cửa. Bà thấy người đàn ông cao lớn đang trở mặt nhìn còn cô gái lúng túng nửa muốn bước tới nửa muốn quay đi. Bà liền nhắc:

– Cháu cứ vào đi, đừng ngại! Dầm mình trong mưa gió thế này chịu sao thấu.

Cô gái rụt rè bước lên hiên. Nước mưa dán sát áo quần lên da thịt nàng khiến lộ rõ từng đường cong trên thân hình. Gia chủ vội nói:

– Cháu vào trong nhà đi. Coi còn quần áo khô thì đem ra thay liền kẻo bệnh.

Cô gái cúi đầu cảm ơn, bước theo vào trong. Gia chủ dẫn nàng xuống thẳng nhà sau cho nàng thay đổi y phục. Lát sau nàng trở lên, bà nhắc ngồi xuống bên cạnh. Đứa nhỏ không múa gậy nữa, tới ngồi chen giữa hai người. Nó cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô gái hỏi:

– Chị giỏi võ lắm hả?

Cô gái ngạc nhiên:

– Sao em nghĩ vậy?

– Tại em thấy chị đi từ rừng lau tới.

Cô gái cười hỏi:

– Ai đi từ rừng lau tới cũng giỏi võ sao?

Đứa nhỏ gật đầu:

– Đi qua rừng lau mà không giỏi võ thì thoát khỏi cướp chém cũng bị cộp vô. Chị thấy vào buổi chiều như vậy có ai dám đi theo đường mòn đâu.

Nó nhìn cô gái hỏi tiếp:

– Sao chị không đi theo đường lớn?

Cô gái có vẻ lúng túng, chống chế:

– Tại chị không biết đường.

Đứa nhỏ khẽ lắc đầu. Nó biết rõ con đường băng ngang trước căn nhà này là con đường độc nhất từ đèo Ba Dội đổ xuống. Dù không biết đường cũng không ai đi lạc khi đã đặt chân xuống chân đèo. Những người băng qua rừng lau theo các lối mòn thường có chủ đích riêng. Nó hỏi:

– Vậy không phải chị từ Ba Dội tới sao?

Cô gái không giấu nổi vẻ lúng túng khiến bà già chen vào nhắc đứa nhỏ:

– Cháu nhiều chuyện quá! Coi trời ngớt mưa thì đem trâu về kéo ăn đón đó!

Đứa nhỏ trợn mắt nói như kêu lên:

– Cháu đem trâu ra đường vào giờ này cho cạp vô sao? Mà mưa đâu đã tạnh!

Bà già hỏi:

– Cháu không sợ chú thím ở nhà mong hả?

Đứa nhỏ nói:

– Thế nào chú thím và mẹ cháu cũng đoán cháu đem trâu tới trú mưa ở nhà dì và không lo lắng gì đâu.

Nó lẩm bẩm:

– Trời đất như thế này đâu có cách nào đi tới đâu được.

Bà già vuốt nhẹ đầu nó, nói:

– Cháu chỉ vì ham chơi mà bị đòn hoài. Mai mốt bớt chạy chơi đi, nghe!

Đứa nhỏ cãi lại:

– Cháu đâu có ham chơi. Cháu lo công việc mà!

Bà già bật cười:

– Cháu lo công việc gì?

Đứa nhỏ nhìn trừng trừng vào khoảng không phía trước, nói:

– Lúc nào tụi cướp cũng rình bắt trâu. Cháu phải lo chặn chúng chớ!

Bà già lắc đầu:

– Tội nghiệp cho cái đầu hay tưởng tượng này. Dì sợ có bữa cháu mãi lo đuổi cướp quá mà mất trâu thật đó.

Đứa trẻ giơ cây gậy lên nói:

– Dì coi này! Hễ thấy cây gậy của cháu là tụi cướp bạt vía chạy hết rồi đâu còn dám tới gần.

Cô gái thấy đứa nhỏ sôi nổi với chuyện bắt cướp thì chen vào hỏi:

– Kẻ cướp đều giỏi võ hết. Em không sợ sao?

Đứa nhỏ trề môi:

– Kẻ cướp là kẻ gian. Kẻ gian phải sợ mình chứ sao mình lại sợ chúng.

Cô gái thấy đứa nhỏ trán cao, mắt sáng đầy nét đỉnh ngộ thì hỏi:

– Sao em không chịu đi học lại đi chăn trâu?

Đứa nhỏ đang hào hứng bỗng mím môi nhú mày suy nghĩ. Hồi lâu nó nói:

– Cũng giống như chị phải đi dưới trời mưa vậy.

Cô gái trố mắt:

– Em nói vậy là thế nào?

– Là tại gặp sao thì phải chịu vậy. Chị đang đi trên đường mà mưa đổ ào xuống thì phải đi dưới trời mưa chứ sao.

Bà già vội vòng tay ôm đứa nhỏ vào lòng, lên tiếng như để vỗ về an ủi nó:

– Sao cháu không chịu nghĩ là cháu còn may mắn hơn khối đứa trẻ khác. Thiếu gì đứa mất cha, mất mẹ mà còn không có cả họ hàng, bà con nữa. Những đứa đó tội nghiệp hơn cháu biết ngần nào!

Bà già đã thuộc lòng cả cảnh ngộ lẫn ý nghĩ của đứa nhỏ. Nó ra đời chưa đầy năm thì mất cha, gần bốn tuổi thì mẹ lâm bệnh nặng phải về sống nương nhờ một người chú. Chú nó là người giàu có tại động Hoa Lư nhưng không muốn tốn kém nuôi cháu ăn học. Nó mới tròn năm tuổi đã phải theo đám trẻ trong thôn đi chăn trâu. Nhờ thông minh, mạnh bạo, nó không bị bạn bè bắt nạt mà còn vượt lên thành kẻ cầm đầu đám mục đồng thôn Đông. Dù vậy nó vẫn không hết buồn khi thấy những đứa trẻ khác được cắp sách đi học. Lúc này, nghe bà già nhắc đến bà con họ hàng, đứa nhỏ càng cảm thấy tủi thân hơn. Nó nói:

– Cháu còn thương dì hơn người trong họ hàng nữa.

Bà già ra dấu cho nó im rồi nhắc:

– Cháu không đi học thì hàng ngày lui tới đây, dì dạy cho ít chữ cũng được rồi. Nhưng dù dì thương cháu bao nhiêu cũng không thể so nổi với tình thương của chú thím cháu. Cháu phải nhớ không bao giờ được nói như thế, lỡ chú thím cháu nghe được, ông bà ấy sẽ buồn lắm.

Nét mặt đứa nhỏ càng trở nên tư lự hơn. Nó ngược nhìn bà già, hỏi:

– Sao khác họ không là bà con được? Bây giờ dì là bà con với cháu thì sao?

Bà già cười:

– Thì dì vẫn là bà con với cháu vậy. Dì vẫn thương cháu như con cháu của dì. Nhưng dì không cùng họ với cháu. Dì họ Lê mà cháu họ Đinh nên tuy là bà con mà không phải họ hàng. Bà con trong họ hàng thì gần với nhau hơn.

Đứa nhỏ ngắt ngang lời bà:

– Vậy thì đừng kể họ nữa. Cháu muốn ai cũng là bà con họ hàng hết. Dì cũng là họ hàng với cháu.

Nó quay sang phía cô gái:

– Cả chị nữa! Chị cũng là họ hàng với em!

Cô gái khẽ vuốt má đứa nhỏ gật đầu, nói:

– Họ hàng thì phải lo giúp nhau khi hoạn nạn. Em nhận tất cả mọi người là họ hàng liệu có sẵn sàng giúp cho hết thấy không?

Đứa nhỏ đưa tay vạch thành một vòng tròn nói:

– Giúp hết luôn! Bất kỳ ai bị kẻ cướp chặn đánh, em cũng cứu.

Cô gái nhắc:

– Cứu người khó lắm, có khi mất mạng nữa. Em nghĩ tới chuyện đó không?

Đứa nhỏ đáp:

– Em biết mà! Không gặp khó, ai cần mình cứu.

Sực nhớ ra, nó nhìn cô gái nói:

– Em tên là Hoàn. Còn chị tên gì?

Cô gái ghé sát tai đứa nhỏ thấp giọng:

– Chị tên Tiểu Giao, cũng họ Đinh như em. Nhưng em chỉ được gọi tên chị là Giao thôi, không bao giờ được gọi đầy đủ tên họ chị, nhớ không?

Đứa nhỏ có vẻ suy nghĩ. Bất chợt nó đứng lên, ghé sát tai cô gái thì thầm:

– Chị đang bị kẻ thù đe dọa hả?

Tiểu Giao vội nhìn ra cửa. Mặt nàng chợt biến sắc vì ngay khung cửa trước đang có ba người đứng. Cả ba đều trạc tuổi trung niên, toàn thân ướt sũng. Một người nhìn vào phía trong nói:

– Chúng tôi gặp mưa giữa đường, xin đứng trú nhờ một lát.

Thêm ba người này, ngoài hiên có tới bảy người. Bà già toan nhắc họ vào trong nhà nhưng thoáng thấy nét mặt Tiểu Giao đổi khác nên chỉ lặng lẽ gật đầu. Ba người liền quay ra kiểm chỗ ngồi.

Bà già khẽ hỏi Tiểu Giao:

– Cháu có việc cần đi đâu?

Tiểu Giao lưỡng lự một lát đoạn đáp:

– Cháu tới Bình Giang tìm người thân.

Bà già kinh ngạc:

– Cháu nói Bình Giang ngoài Hải Đông hả?

Cô gái khẽ gật đầu. Bà già nhìn ra ngoài trời nói:

– Đường tới Bình Giang còn xa hàng trăm dặm, cháu thân gái một mình làm sao tránh khỏi nguy hiểm.

Thấy Tiểu Giao im lặng, bà hỏi:

– Có ai cùng đi với cháu không?

Cô gái khẽ lắc đầu trong lúc mắt không rời khỏi khung cửa. Bà già nhớ lại sắc mặt của nàng khi ba người lạ xuất hiện, ghé tai hỏi thầm:

– Cháu biết ba người vừa tới?

Nàng chỉ phác họa một cử chỉ mơ hồ.

Bà già cầm lấy bàn tay nàng, nhìn sâu vào cặp mắt đầy vẻ e dè hỏi nhỏ:

– Cháu cần giúp gì không? Nếu cần thì cứ nói!

Cô gái khẽ xiết bàn tay bà, thì thầm:

– Xin bà cho cháu gọi bằng dì và cho cháu nghỉ qua đêm tại đây.

Bà già như ngầm đoán ra tung tích cô gái, vừa gật đầu đáp lời vừa hỏi tiếp:

– Cháu từ châu Ái ra đây?

Cô gái đã bớt đôi phần dè dặt nhưng chỉ hơi cúi đầu đáp khẽ:

– Dạ.

Bất giác bà già đưa mắt nhìn ra phía cửa. Mưa đã giảm nhẹ nhưng gió vẫn gào thét. Phía ngoài trời tối mù mịt. Bà có vẻ cân nhắc một hồi rồi nghiêng đầu sát tai cô gái nói nhỏ:

– Trọn mười ngày nay, việc qua lại giữa Đàng Trong và Đàng Ngoài gần như bị cắt đứt. Từ chân đèo Ba Dội trở lại đây không ngã đường nào vắng bóng tay chân của Tiết Độ Sứ mai phục. Ai không tuân lệnh họ quay về đều bị hại cả. Cháu thoát được tới đây là phúc nhà lớn lắm, nhưng vẫn cần thận trọng. Lỡ có ai hỏi, cứ nói là cháu của dì mới từ Hải Đông vào chứ không được lộ chuyện từ châu Ái ra.

Đứa nhỏ ngơ ngác nhìn bà già rồi nhìn cô gái. Bà già kéo nó vào lòng, nhắc:

– Cháu cũng phải nhớ nói như vậy, nếu có ai hỏi. Cứ bảo chị Giao là cháu của dì vừa từ Hải Đông vào thăm.

Đứa nhỏ gật đầu rồi gỡ tay bà già, bước xuống đi nhẹ ra phía cửa. Bà già quay nhìn Tiểu Giao nói tiếp:

– Dì nghe người trong thôn cho biết không phải chỉ các ngã đường dẫn tới chân đèo Ba Dội bị chặn mà tất cả đường mòn đi về Phụng Hóa và dãy núi hướng tây nam xuôi về Thạch Thành cũng bị bịt kín hết. Người ta bảo không còn ngã nào để có thể thông thương với châu Ái được.

Trong lúc bà nói, Tiểu Giao im lặng nhưng nét lo lắng hiện rõ trên mặt. Quả nhiên nàng gặp may lớn nhờ trận mưa dữ dội bất ngờ đổ xuống và cũng nhờ ở sự không may của người bạn cùng đi. Người đó đi trước nàng khoảng hơn một trăm bộ đã bị ba kẻ lạ chặn lại giữa màn mưa mù mịt. Cuộc độ sức diễn ra tức khắc với cái thế một chống ba. Tiểu Giao chỉ kịp ẩn mình vào lau sậy khi người bạn bị phát giác, không dám tới tiếp cứu vì đã có ước hẹn là nếu một người lâm nạn thì người kia phải lập tức tìm cách thoát thân. Nàng chỉ len theo lau sậy tới gần chỗ giao đấu quan sát tình thế một hồi. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nàng nhận rõ mặt ba kẻ lạ chính

là ba kẻ vừa xuất hiện trước hàng hiên. Đây là dấu hiệu báo tin xấu về người bạn đồng hành của nàng. Thấy nàng lo lắng suy nghĩ, giọng bà già càng nghi ngại hơn:

– Có thể ngay lúc này, tay chân Lý Tiến đang bao phía ngoài nhà dì. Chúng ít khi rời mắt khỏi những người lạ mới xuất hiện và cũng ít khi tha mạng cho ai.

Bất chợt bà nghĩ tới những người đang có mặt ngoài hiên và hỏi cô gái:

– Dường như ở ngoài hiên có một phụ nữ thì phải?

Tiểu Giao nhìn bà trong lúc bà cao giọng tiếp:

– Cháu ra mời chị ấy vào nhà nghỉ đỡ một chút cho lại sức. Đàn bà chân yếu tay mềm mà dãi dầu như thế tránh sao khỏi nhuốm bệnh.

Bà hạ giọng ghé sát tai Tiểu Giao thì thầm. Cô gái liền đứng dậy đi thẳng ra hiên.

Ngoài hiên, những người đang có mặt vẫn đứng nguyên tại chỗ, một phía là ông già và ba người mới đến, còn phía kia là người đàn ông cao lớn và cặp vợ chồng trẻ. Tiểu Giao cúi đầu bằng ngang trước mặt người đàn ông cao lớn đi tới bên cặp vợ chồng trẻ. Hai vợ chồng cùng nhìn nàng có vẻ thắc mắc. Tiểu Giao cúi chào, nói rõ ý của gia chủ. Người vợ còn đang ngập ngừng thì người chồng đã lên tiếng:

– Chúng tôi xin vâng lời.

Đoạn chàng nắm tay vợ bước theo Tiểu Giao.

Bà già khơi ngọn đèn thêm lớn, mời khách tới bên chiếc bàn gỗ kê ở góc phòng, gần cửa sổ. Bà nhắc Tiểu Giao ngồi xuống bên cạnh và lên tiếng:

– Chúng tôi vốn quê mùa nên không biết cách xưng hô thế nào cho phải lễ. Xin quý khách vui lòng chỉ dẫn và bỏ qua cho những sơ sót.

Chàng thanh niên vội nói:

– Chúng cháu là thứ bạch đinh lưu lạc, chỉ xin được bác coi như con cháu trong nhà là may lắm rồi.

Chàng thấp giọng tiếp:

– Cháu họ Phạm, còn đây là vợ cháu.

Lời tự giới thiệu vắn tắt khiến bà già và Tiểu Giao hiểu không nên nói về thân phận họ. Bà già ái ngại nhìn nét mặt nhuốm đầy mệt mỏi của thiếu phụ, hỏi:

– Cháu mệt lắm, phải không?

Thiếu phụ đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xoà trên trán cố phác một nụ cười. Tiểu Giao đặt ly trà vào tay thiếu phụ, nói:

– Chị dùng trà nóng cho ấm lại. Da chị tái ngắt, chắc chị đang lạnh lắm.

Vẻ thân mật của Tiểu Giao khiến thiếu phụ bớt dè dặt, đón ly nước, nói:

– Thấy cô giẫm mưa mà tôi phát sợ. Tôi đi như thế chắc bệnh nặng rồi.

Bắt gặp ánh mắt thương cảm của Tiểu Giao, nàng tiếp:

– Nhà tôi hết sức khổ vì cái sức yếu như sên của tôi. Nhiều lúc tôi cứ nghĩ mình chỉ gieo tai rắc họa cho chồng.

Người chồng đưa mắt ra dấu ngăn vợ ngừng nói rồi hỏi bà già:

– Từ hồi nào cháu nghe nhắc vùng này có sông Tạc Khẩu với núi Tạc Sơn, chẳng hay những nơi đó còn cách đây xa không?

Chàng hỏi như để cho có chuyện nói, nhưng bà già hiểu nỗi băn khoăn của chàng. Bà nói:

– Tạc Khẩu là con sông đào nhỏ nối sông Vân ở Hoa Lư với sông Hoạt ở châu Ái. Từ đây tới đó không xa nhưng vương nhiều đoạn núi đồi hiểm trở phía tây nam động này, không rành đường có thể lạc ngược lên Phụng Hóa, nhưng nếu theo đúng hướng thì không bao lâu sẽ vào huyện Thạch Thành là địa đầu của châu Ái.

Bà nhìn đăm đăm người đối diện, thấp giọng:

– Ngay cả những vùng núi hiểm trở hiện cũng có người của Tiết Độ Sứ chặn đón không cho ai qua lại. Nếu có ý định vào Đàng Trong, phải hết sức cẩn thận.

Chàng đặt ly nước đang uống xuống mặt bàn, đột ngột nói:

– Đa tạ sự chỉ dẫn của bác. Bây giờ chúng cháu xin cáo từ.

Bà già nhìn ra ngoài trời thắc mắc:

– Làm sao băng rừng vượt núi giữa đêm hôm thế này?

Chàng nói:

– Chúng cháu không thể đi trong đêm nhưng cũng không thể ở đây lâu hơn, e có điều bất tiện.

Mọi người đứng lên trong lúc chàng thanh niên nói nhỏ với bà già:

– Xin bác gia ơn cho chúng cháu được rời nhà qua cửa sau, vì...

Bà già không nghe chàng giải thích thêm, vội ngoắc mấy người bước theo.

Trong lúc mấy người trò chuyện, đứa nhỏ tiếp tục đùa giỡn một mình. Nó chỉ khựng lại khi thấy mấy người theo bà già đi xuống bếp, rồi tiếp tục nhảy múa.

Bà già mở tấm liếp dẫn ra khu đồi tối mù mịt phía sau, chỉ hướng cho người thanh niên. Thiếu phụ nắm tay Tiểu Giao, cố nhìn rõ mặt cô gái trong đêm tối. Giọng nàng run run yếu ớt:

– Lâu lắm rồi tôi mới được chuyện trò thân mật với một người. Cô có cho tôi biết tên được không?

Tiểu Giao thấy ghen ngang cổ. Nàng chỉ mới gặp cặp vợ chồng này một thoáng ngắn ngủi nhưng chợt có cảm tưởng đời nàng sẽ ràng buộc vào họ. Trong lúc Tiểu Giao nói tên nàng với thiếu phụ thì người chồng bước ra phía ngoài quan sát xung quanh giữa màn đêm dày đặc. Tiểu Giao bỗng nghĩ:

– Người này dường như không bao giờ tách rời nổi khỏi mưa gió.

Thiếu phụ bịn rịn không muốn rời xa Tiểu Giao. Khuôn mặt nàng nhợt nhạt hơn khi thấy chồng ngoắc tay ra dấu. Nàng ghé tai Tiểu Giao:

– Chị không thể nói tên mình cho ai nghe được, nhưng mong còn gặp lại em.

Tiểu Giao tưởng chừng thiếu phụ sắp òa khóc. Nàng xiết chặt tay bạn rồi bước lui vào nhà, khép tấm liếp lại.

Phía ngoài, mưa đã ngừng nhưng cây cỏ vẫn quật quã dưới từng cơn gió giật cuồng bạo.

CHUYỆN GIỮA ĐÊM ĐEN

Đứa nhỏ đang chơi trò truy tìm một kẻ địch nào đó khi bà già và Tiểu Giao quay lại gian phòng. Mắt nó như bị hút vào một điểm trên vách lá.

Tiểu Giao ngạc nhiên nhìn theo hướng nhìn của đứa nhỏ và nhận thấy trên vách lá giống như có một vết vạch lớn chừng ngón tay. Đứa nhỏ đang từ từ tiến tới chỗ đó. Nó nép sát vách rón rén bước, tay nắm chắc khúc cây, nét mặt căng thẳng, môi mím chặt. Ngọn đèn lay động liên hồi khiến bóng nó chập chờn nhảy múa trên vách.

Đúng lúc đứa nhỏ chỉ còn cách chỗ vách lá có vết vạch không đầy ba bước chân, Tiểu Giao bỗng bắt gặp một tia sáng nhỏ chiếu dội ra từ trong kẽ lá. Nàng vừa kịp nghĩ đó là ánh đèn phản chiếu lại từ một con mắt đang áp sát phía ngoài, thì đứa nhỏ đã trở đầu gậy đâm cực mạnh qua kẽ lá. Vừa đâm đứa nhỏ vừa hét:

- Hạ được mi rồi.

Tiếng hét của đứa nhỏ khiến bà già giật mình, nhòm người dậy quát:

- Bé Hoàn không nghịch nữa. Đưa chị xuống bếp nấu cơm, mau!

Nhưng đứa nhỏ đã lao vọt ra ngoài hiên. Tiểu Giao lật đật bước ra theo và kinh ngạc đứng sững lại giữa khung cửa. Trước nhà trống hoe không một bóng người, ngoại trừ đứa nhỏ đứng ngơ ngác giữa sân. Xung quanh, bóng đêm tụ lại dày đặc. Nghe tiếng gọi của Tiểu Giao, nó xoay ngang cây gậy, nhảy vọt lên hiên, bước tới trước mặt nàng nói nhỏ:

- Em đánh trúng mà sao nó biến mất?

Tiểu Giao kéo đứa nhỏ vào trong nhà, hỏi:

- Em đánh trúng cái gì?

- Có kẻ gian rình mình. Đây, chị coi!

Đứa nhỏ bước lại bên vách lá, chỉ vào chỗ bị vạch, tiếp:

- Em giả bộ không hay, tiến tới gần đánh nó. Em biết chắc là đánh trúng mà sao nó biến đi được!

Nó lật đầu khúc cây lại cố tìm dấu vết.

Bà già nhắc:

- Thôi, đóng cửa lại! Hai chị em lo nấu cơm đi. Dì đói lắm rồi.

Bà dặn thêm đứa nhỏ:

- Nhớ cột trâu cho kỹ, cài cửa bếp lại. Từ giờ này, không được ra sân nữa.

Chờ đứa nhỏ đi xuống bếp, bà khẽ hỏi Tiểu Giao:

- Cháu thấy ngoài hiên có gì lạ không?

Tiểu Giao đã được bà nói rõ ý định muốn nàng quan sát sự việc xung quanh khi sai nàng ra hiên mời cặp vợ chồng trẻ vào nhà. Nàng hạ giọng kể cho bà nghe quang cảnh lúc đó và quang cảnh nàng vừa thấy. Bà già kéo cô gái lại sát bên dặn:

- Không thể biết chuyện ra sao, nhưng cháu cần hết sức đề phòng. Dì ngại sẽ có những điều không hay xảy ra.

Bà ngừng lại nhìn nàng, nghiêm giọng:

- Cháu có tin dì không?

Thấy Tiểu Giao băn khoăn, bà thở dài:

- Cháu nghi ngại là phải. Nhưng lúc này cháu rất cần được giúp đỡ. Dì đoán chắc cháu từ Đảng Trong ra đây là vì việc của Dương tướng công. Dì tuy hủ lậu quê mùa nhưng cũng hiểu đó là việc quan trọng, không thể làm hư được. Nếu tin ở dì thì cháu cứ nói rõ việc cần làm khi cháu không may gặp trắc trở. Dì hứa quyết giúp cháu làm cho xong, dù là chuyện hết sức khó khăn.

Tiểu Giao căn môi nhìn bà già. Nàng tin sự thành thực của bà nhưng chưa dám vội vã khinh suất. Như hiểu rõ ý nàng, bà già vỗ nhẹ vai Tiểu Giao nói:

- Cháu tạm thay dì lo nấu cơm cùng bé Hoàn đi. Mọi chuyện lát nữa bàn tiếp.

Bà nói thêm:

- Bé Hoàn là đứa trẻ rất khác thường. Nó thông minh, khoẻ mạnh và tốt bụng. Cha nó làm quan tại Hoan Châu và mất tại đó. Mẹ nó đưa nó về đây ít lâu thì lâm bệnh nặng. Cháu có bao giờ nghe nói tới Thứ Sử Đinh Công Trứ ở Hoan Châu không?

Tiểu Giao lộ vẻ kinh ngạc:

- Thứ Sử Đinh Công Trứ là cha của bé Hoàn?

Bà già gật đầu, hỏi lại:

- Cháu biết Đinh Thứ Sử sao?

Tiểu Giao nói:

- Cháu đã gặp ông ấy nhiều lần. Ông ấy là anh em kết nghĩa với sư phụ cháu.

Tới lượt bà già bật kêu lên:

- Vậy cháu là người của Đông Sơn phái, đệ tử của Đông Sơn Lão Nhân sao?

Tiểu Giao thắc mắc nhìn sững bà già. Bà vội ghé tai nàng nói nhỏ một hồi. Mắt Tiểu Giao sáng lên mừng rỡ. Nàng đưa hai tay ra nắm tay bà, nói:

- Lát nữa cháu sẽ kể hết công việc cho dì nghe. Bây giờ cháu xuống bếp lo giúp bé Hoàn nấu cơm.

Trong lúc Tiểu Giao cùng bà già trò chuyện, một bóng người từ trên mái nhà nhẹ nhàng buông xuống. Người này bước ngay lại chỗ vách lá vách sẵn, ghé mắt nhìn vào trong. Thấy Tiểu Giao xoay mình bước đi, người này lặng lẽ đứng lên.

Bà già chưa qua cơn kích động vì biết Tiểu Giao là đệ tử của Đông Sơn Lão Nhân. Bà nhìn theo cho tới khi nàng rời khỏi căn phòng. Trong lúc đó, cánh cửa trước bỗng bị kéo bật ra và một người lẹ làng lách vào. Người đó khép cánh cửa lại như cũ, khoanh tay trước ngực, gật gật đầu nhìn bà già.

Người đó chính là ông già ngồi trước mái hiên trọn buổi chiều. Lão có khuôn mặt tròn, trán hơi hóp lại, khổ người tầm thước. Mái tóc dài phủ trên vai lão điểm bạc gần hết. Lão cất tiếng vừa đủ cho hai người nghe:

- Hai mươi sáu năm xa cách khiến chị quên mặt thẳng em này rồi sao?

Lúc này bà già đã nhận ra. Bà trừng mắt nhìn lão, giọng lạnh lùng:

- Thì ra người!

Giọng bà đầy đau đớn khi nói tiếp:

- Tình chị em đã đứt từ ngày đó. Người không phải là em ta.

Lão lắc đầu tỏ vẻ thương hại:

- Chị đừng nghĩ quần thế. Tôi còn nhớ đến tình chị em là điều tốt cho chị.

Lão nói nhỏ hơn:

- Chị không nên đại dột khư khư ôm mãi tai họa bên mình. Tôi lặn lội kiếm chị mấy chục năm nay chỉ vì lo cho chị thôi.

Bà không chờ lão nói dứt, chỉ ra cửa sảng giọng:

- Người rời khỏi nhà ta ngay. Ta quá hiểu cái bộ mặt thật của người ra sao.

Lão đứng im không nhúc nhích, cố giữ vẻ từ tốn:

- Chị đã hiểu sai tất cả. Chuyện khi xưa chỉ do sự thiếu thức thời của anh ấy. Gần ba mươi năm rồi, hẳn chị đã có dư thời giờ để nhận ra điều đó.

Bà già nhìn như đổ lửa vào mặt lão, giọng vừa đau đớn vừa phẫn hận:

- Ta không cần nhận ra điều gì ngoài việc người nhẫn tâm sát hại chồng con ta. Người là loài ác thú!

Bà trầm giọng gằn từng lời:

- Ta tiếc không đủ sức xé xác người ra làm nhiều mảnh.

Lão nhếch miệng cười nhạt:

- Biết thế thì không nên ương ngạnh nữa. Nên nghe tôi làm ngay cái việc mà khi xưa chồng chị không chịu làm.

Lão ngưng lại một lát rồi tiếp:

- Chị thấy đó, suốt mấy chục năm nay, việc làm của vợ chồng chị được giữ kín là do ai? Tôi chỉ hở ra một lời, liệu chị có toàn mạng tới lúc này không? Còn tôi, bèn bí theo đuổi thế này vì lẽ gì? Tất cả không ngoài mục đích cứu chị khỏi vòng tai họa. Chị nên hiểu như thế mà xử sự phải lẽ với đứa em đã trải nhiều khó nhọc vì chị.

Bà già bỗng bật cười thành tiếng:

- Cảm ơn lòng tốt của người, nhưng người hãy mang cái lòng tốt đó đi khỏi đây ngay. Ta bằng lòng nhận mọi tai họa để khỏi nhờ cậy người điều gì. Cút ngay đi!

Ánh mắt lão sáng lên trong khi giọng nói thoáng đanh lại:

- Muốn tôi đi dễ thôi. Chỉ cần đưa vật đó ra!

Bà già lắc đầu:

- Ta không có gì để đưa cho người. Ta không mắc nợ người. Chỉ người mắc nợ ta thôi.

Lão khoát tay:

- Không nên nhắc chuyện cũ nữa. Chị cần hiểu là tôi luôn lo lắng cho chị.

Bà cắt ngang lời lão:

- Phải, ta biết người lo lắng cho ta thế nào. Người lo đến độ phải chém bay đầu một đứa nhỏ chưa đầy sáu tuổi và đâm gươm qua tim anh rể của mình.

Bà như không còn kìm chế nổi mình, hét lên:

- Người xéo khỏi đây ngay. Đồ rắn độc!

Lão lắc đầu:

- Chị quát nạt làm gì cho mất sức. Chỉ cần giao vật đó cho tôi là mọi thứ đều êm đẹp. Chị hãy làm như thế rồi muốn gì tôi cũng nghe theo.

Bà già đưa tay gạt ngang những dòng nước mắt ràn rụa trên mặt:

- Người không làm nổi theo ý muốn của ta đâu. Tốt nhất là người đi ngay đi!

Lão vẫn giữ giọng mơn trớn:

- Tôi hứa làm đúng ý chị. Chị cứ giao vật đó cho tôi rồi nói rõ chị muốn gì.

Bà già mệt mỏi nhìn về phía ánh đèn. Gương mặt bà sạm đi khác hẳn khi ngồi trò chuyện cùng cô gái và đứa nhỏ, nước mắt chảy dài trên má.

Lão thấp giọng hơn trước về bi thương của bà, cố tỏ rõ sự hối tiếc:

- Thực lòng tôi rất buồn vì chuyện đã xảy ra. Nhưng chị dư hiểu là Đông Sơn Lão Nhân sẽ không tha mạng cho tôi khi được nghe chồng chị kể lại mọi điều. Chồng chị có bao giờ giấu ông ấy một chuyện con con nào đâu, nên tôi không thể làm khác được, dù lòng mình không muốn. Còn đứa nhỏ, chẳng qua là do tai nạn thôi.

Bà quát lớn:

- Im đi!

Lão nói:

- Tôi cất công tìm chị gần ba mươi năm đâu phải để nghe quát nạt. Tôi chỉ muốn vạch cho chị thấy rõ mọi chuyện và tìm cách giúp chị tránh khỏi vòng họa hoạn.

Bà già vẫn giữ nguyên giọng phần hận:

- Ta không chỉ quát nạt mà còn nguyên rửa người. Đừng hòng dùng lời lẽ lung lạc ta.

Lão dịu giọng hơn, hỏi:

- Chị đã quên lời mẹ dặn và quên cả lời hứa của chị khi mẹ nhắm mắt sao?

Bà già im lặng trong lúc lão nói tiếp:

- Lúc đó chị đã hứa với mẹ là suốt đời yêu thương em mình tức là yêu thương tôi. Giờ này tôi vẫn nhớ từng lời của chị và không quên nét mặt khổ não của chị lúc đó.

Bà già lạnh lùng đáp:

- Đứa em mà ta hứa yêu thương đã chết lâu rồi.

Giọng lão vẫn đều đều:

- Tôi còn đứng đây, còn trò chuyện với chị, sao lại bảo là chết được? Chị không sợ làm cho vong linh cha mẹ buồn tủi sao?

Bà quắc mắt:

- Nếu cha mẹ phải buồn tủi là do người. Người đã phá nát gia môn, bôi xấu giòng họ, đã phạm tội ác với ta. Nếu cha còn sống ắt đã băm người thành trăm mảnh.

Lão lắc đầu như tỏ vẻ thương hại bà:

- Chị muốn nguyên rửa sao tùy ý! Nhưng hãy đưa vật đó cho tôi. Chị giữ nó có ích gì đâu. Chị không nên lằm lằm như chồng chị.

- Đi đi!

- Chị giao cho tôi vật đó, tôi sẽ đi ngay, không chậm một giây.

- Ta không có gì để giao cho người, ngoài cái mạng này. Người cứ giết ta đi.

Bà trừng mắt nhìn lão, tiếp:

- Ta chết cũng biến thành quỷ dữ theo người từng bước.

Lão cười nhạt:

- Ma quỷ không tới gần tôi nổi đâu. Chị nên làm theo ý tôi. Giữ thứ đó làm gì.

Bà nói:

- Ta đã giao cho người khác rồi.

Lão trợn mắt nhìn bà nhưng lại mỉm cười:

- Chị gạt tôi sao nổi. Tôi biết chắc ngoài lão Đông Sơn chị không giao cho ai cả.

Bà hỏi:

- Làm sao người dám nói chắc ta chưa giao cho Đông Sơn Lão Nhân?

Lão cười thành tiếng:

- Dễ quá mà. Lão Đông Sơn quý vợ chồng chị hơn cả người ruột thịt của ông ta. Nếu chị đã liên lạc với ông ta thì khi nào ông ta lại để chị sống tro trọi nơi núi rừng heo hút này. Chị không nên ương ngạnh như thế nữa.

Bà già nói:

- Người đã biết chắc ta chỉ giao vật đó cho Đông Sơn Lão Nhân thì chớ mất công đòi hỏi. Ý ta đã rõ lắm rồi. Người hãy đi đi và đừng bao giờ tìm ta nữa.

Lão im lặng một hồi rồi làm bộ thiếu não hỏi:

- Không lẽ chị nữ quên tình ruột thịt, coi em mình rẻ hơn một người xa lạ sao?

Bà già nhìn lão, giọng nói quyết liệt hơn:

- Có điên đại mới đem tình nghĩa ra bày tỏ với lang sói. Người với ta dù sinh cùng một bọc nhưng người đâu còn là người nữa. Người chạy theo lòng tham mù quáng như con chó sói chạy theo mồi. Đem tình nghĩa ra đổi với người là đem thân cho lang sói cào xé.

Lão nhú mày, đột ngột đổi giọng:

- Chị cố ý cắt đứt tình máu mủ thì đừng trách tôi nhẫn tâm.

Bà già nhìn lão với ánh mắt đầy vẻ miệt thị:

- Chỉ một lời nói của người cũng cho thấy ta đã không nghĩ lầm. Tới giờ này mà người còn tráo trở trút lên đầu ta cái lỗi đoạn tình cốt nhục. Người đang tâm giết chồng con ta rồi kết tội ta không thương yêu người! Miệng lưỡi người còn hơn loài rắn độc nữa. Thôi, hãy đi cho khuất mắt ta!

Mắt lão vẫn lên những tia máu ngầu đỏ. Giọng lão trở nên lạnh như băng:

- Muốn tốt hay xấu là do chị. Chị không coi tôi là em thì không thể bắt tôi coi chị là chị. Báo cho chị hay là tôi sẽ tự tìm ra thứ tôi cần và chị không giữ nổi đâu.

Lão nhìn chòng chọc vào khuôn mặt bà già nhưng không thấy một nét chuyển động nào. Lập tức lão quài tay ra sau lưng. Ánh thép loé lên dưới ánh đèn chấp chóa. Bà già không đổi thế ngồi cũng không hề nhìn lão, nét mặt bình thản trở lại y hệt lúc ngồi ngấm đũa nhỏ chạy nhảy. Lão đảo tròn mũi gươm một vòng, cố gợi cho bà lưu ý nhưng bà chỉ đắm đắm nhìn vào ngọn đèn.

Lão hừ một tiếng lớn, chuyển mũi gươm nhắm vào cổ bà. Mũi gươm vừa chuyển động thì một vật vụt bay thẳng vào mặt lão. Lão giật nảy mình bước lui lại đúng lúc một cây gậy bổ thẳng xuống. Lão kịp nhận ra đứa nhỏ đang lăn xả tới. Vừa múa tít khúc cây, đứa nhỏ vừa hét lớn:

- Ta diệt trừ mi, đồ gian ác!

Đứa nhỏ sấn lên như một kẻ điên.

Bà già kinh hãi hét:

- Bé Hoàn!

Tiếng hét hoảng hốt của bà khiến lưỡi gươm đang treo trên đầu đứa nhỏ khựng lại. Trong một thoáng, lão như chợt bừng tỉnh. Lão đưa trạch lưỡi gươm sang bên chờ đứa nhỏ giơ gậy đánh tới.

Lão vươn tay nắm đầu khúc cây giật mạnh cho đứa nhỏ chúi về phía trước, chụp lấy nó. Bẻ quặt tay đứa nhỏ ra sau, lão bóp mạnh. Đứa nhỏ không vùng vẫy nổi, đứng im cắn chặt môi, mồ hôi toát đầy trán.

Bà già lật đật đứng dậy nói:

- Người thả thẳng bé ra ngay!

Lão cười nhạt:

- Thứ ngỗ nghịch này có tha cho tội chết cũng cần bẻ lọi hết tay chân.

Nhưng lão lập tức đổi giọng:

- Tôi sẽ tha nó nếu chị làm theo lời tôi.

Đứa nhỏ vội hét lớn:

- Không, dì đừng làm chi hết!

Lão bóp mạnh thêm, gằn giọng:

- Cứng cổ với ta không nổi đâu. Ta sẽ rút từng đốt xương của mi ra.

Đứa nhỏ nghiêng răng cố chịu đựng và lên tiếng:

- Mi làm gì ta lúc này, lúc khác ta cũng làm mi như thế!

Bà già nhìn đứa nhỏ, nhắc:

- Cháu không nói nữa. Cứ mặc dì liệu tính.

Bà quay về lão già nói:

- Thằng bé vô can với chuyện này. Thả nó ra!
- Tôi chỉ thả nó khi nào chị đưa vật đó ra.
- Người không thể lôi một đứa trẻ nít ngoài đường vào việc giữa ta và người.

Lão cười nhạt:

- Vậy thì tôi sẽ phát lạc cho nó rồi nói tiếp với chị.

Lão xô mạnh đứa nhỏ tới trước cửa gờm lên. Bà già nhào ôm lấy nó, hét:

- Người không được hại nó.

Lão vẫn giơ cao lưỡi gờm:

- Những đứa ngỗ nghịch thế này mà cho sống thì chỉ làm hại người khác.

Một tay lão giữ chặt hai tay đứa nhỏ trong lúc bà già gục đầu vào vai nó nước nỡ. Lão trầm giọng:

- Chị giao vật đó cho tôi là nó được tha liền. Hà tất khổ não thế!

Đứa nhỏ thấy bà khóc cũng lên tiếng:

- Dì đừng khóc. Lão làm gì cháu cũng không sợ.

Bà già ngẩng đầu lên, áp hai bàn tay vào má nó:

- Dì biết con không sợ, nhưng dì phải lo cho con. Bây giờ con nhớ theo đúng lời dì dặn, không được nói hay làm bất cứ điều gì.

Bà quay qua lão già:

- Người buông thằng bé ra.

Lão lắc đầu:

- Không được! Chị phải trao vật đó trước đã.

Bà già nói:

- Ta không tin người được. Người vẫn có thể hại nó sau khi ta trao vật kia. Nếu người không làm theo ý ta, ta sẵn sàng chết cùng với nó.

Tuy bà chưa nói rõ, lão vẫn thấy bà có vẻ đã thuận theo ý lão. Lão thầm suy tính trong lúc giữ đứa nhỏ trong tay. Lát sau, lão nói chậm rãi như khuyên lơn bà:

- Muốn sống mới khó chứ muốn chết thì khó gì. Chị nên làm theo lời tôi. Tôi hứa không hại nó. Giết một đứa trẻ nít có được gì đâu. Chị đưa vật đó ra là xong!

Thấy bà còn lừng khừng, lão tiếp:

- Thôi được! Chị chỉ cần nói nơi cất giấu. Chị nói xong, tôi sẽ giao thằng bé cho chị.

Bà già lắc đầu:

- Người cầm gươm trong tay mà sợ bị ta gạt sao? Người thả thằng bé ra thì cả ta lẫn nó vẫn ngồi đây chứ có biến đi đâu được. Về phần ta, khi đã nói thì ta sẽ làm.

Lão gật gù hỏi:

- Chị nói chị sẽ làm gì?

Bà già đáp:

- Ta nói ta bằng lòng trao vật đó cho người.

Lão hỏi tiếp:

- Trao lúc nào, ở đâu?

- Ở đây, ngay sau khi người thả đứa nhỏ.

Lão trầm ngâm một hồi rồi quyết định:

- Được! Tôi trao đứa nhỏ cho chị trước. Nhưng tôi nhắc cho hay là chị chỉ chậm một giây thì tôi sẽ chặt bay đầu nó ngay.

Đứa nhỏ lắc đầu toan nói, nhưng bà già đặt tay lên môi nó chặn lại:

- Dì đã dặn rồi. Con không được nói hay làm điều gì vào lúc này.

Lão lừ mắt nhìn cả hai gằn giọng:

- Đừng mong bày trò lừa gạt. Đã nói sao thì làm đúng thế đi!

Dứt lời, lão xô đứa nhỏ vào lòng bà già, ra lệnh:

- Đưa vật đó ra!

Bà ôm đứa nhỏ, lui về chiếc ghế mà bà thường ngồi, đặt nó lên ghế, bà dặn:

- Con ngồi im ở đây. Không được đặt chân xuống đất.

Đứa nhỏ mở to mắt nhìn bà, cố kìm mình không lên tiếng trong lúc bà khom mình, lôi từ gầm chiếc chõng tre bên cạnh ra một bọc nhỏ dài chừng hai thước.

Mắt lão già sáng rỡ khi thấy chiếc bọc, lật đặt nhào tới, giật từ trên tay bà già, mở bung lớp vải bao. Bên trong là một ống tre vàng óng. Lão bật mẫu tre gần ở phía đầu, dốc ngược ống tre xuống. Một thanh gươm nguyên cả bao rớt ra.

Sau khi trao chiếc bọc, bà già quay lại ghế, ôm đứa nhỏ vào lòng. Bà vuốt nhẹ mái tóc đứa nhỏ, nắm lấy bàn tay nó, im lặng không nhìn lão già.

Lão vẫn đứng tại chỗ, chậm chạp lôi thanh gươm ra khỏi bao. Thanh gươm dài hơn một thước, tỏa sáng lạnh người. Lão ngắm nghía một hồi đoạn cẩn thận cắm gươm vào bao, đặt trong ống tre như cũ. Nắm chắc ống tre, lão nói với bà già:

- Việc này chỉ có tôi và chị biết mà thôi. Nếu mai đây có bất kỳ lời đồn đãi nào là do chị tiết lộ. Khi đó chị đừng trách tôi là kẻ vô tình.

Bà già vẫn ôm đứa nhỏ trong tay, có vẻ không muốn nghe lão nói. Ngay khi lão dứt lời, bà khoát tay:

- Người hãy đi cho khuất mắt ta.

Lão đáp lời bà bằng một tiếng "hừ" lạnh lẽo, xoay người lại, dặt chiếc ống tre vào sau lưng.

Cùng lúc, từ trong bóng tối, một sợi dây xích vụt phóng tới. Sợi xích như một con rắn vươn mình quấn chặt chiếc ống tre giật mạnh.

Chiếc ống lập tức rời khỏi tay lão bay vút về phía góc phòng.

DẤU VẾT GƯƠNG THẦN

Lão già kinh hãi quay lại.

Từ góc phòng, một cô gái bước ra, tay nắm chiếc ống tre. Nàng tiến tới trước mặt lão, cười nhạt:

- Lão bức hiếp một bà già và một đứa trẻ để giở trò cướp đoạt. Bây giờ ta cướp lại trên tay lão là công bằng.

Nhận ra cô gái tới trú mưa hồi chiều, lão trầm giọng:

- Mi tin có đủ sức làm việc đó sao?

Tiểu Giao nói:

- Chuyện tới đâu hay đó. Giờ này ta đang nằm thứ mà người đã cướp đoạt. Nhưng-

Nàng ngưng lại, đứng đĩnh đi tới chiếc bàn bên cửa sổ, đặt ống tre lên mặt bàn, tiếp:

- -để khỏi mang tiếng lén lút cướp giật, ta đặt vật này tại đây. Lão cứ việc tới lấy nếu thấy đủ sức. Ta sẽ chờ coi thủ đoạn của lão cao minh ra sao.

Nàng bước lui lại, tay nắm chắc sợi xích.

Bất ngờ bị đặt trước một cuộc thách thức đầy ngạo mạn, lão già không che nổi vẻ lúng túng, trân trân nhìn cô gái trong lúc tính thầm cách đối phó.

Bỗng bà già lên tiếng:

- Tiểu Giao! Cháu không nên lấy lại nữa.

Thấy Tiểu Giao ngơ ngác, bà tiếp:

- Dì không muốn thất hứa việc gì. Cháu đừng nhúng tay vào việc này. Cứ mặc cho y lấy đi.

Tiểu Giao nói:

- Dì đã thực hiện lời hứa rồi. Còn cháu lấy từ trên tay của lão mà.

Bà lắc đầu:

- Cháu là cháu dì mà việc lại xảy ra ngay trong nhà dì thì vẫn giống như dì sắp xếp trước để giật lại vật đã đưa. Thôi, nghe lời dì đi.

Tiểu Giao đành quay sang lão già nói:

- Theo ý dì ta, lão cứ việc tới lấy vật đó đem đi. Nhưng ta báo trước là sẽ lấy lại bất kỳ lúc nào gặp lão ngoài căn nhà này.

Lão hằm hằm nhìn nàng:

- Ta mong sớm gặp lại mi.

Tiểu Giao mỉm cười:

- Thứ người như lão sớm muộn gì cũng gặp ta. Lão không phải chờ lâu đâu.

Nàng lui về đứng trước bà già và đứa nhỏ. Lão lăm lăm tay kiếm trừng mắt nhìn nàng rồi nhìn chiếc ống tre nằm trên mặt bàn. Lão thận trọng bước lên trong lúc Tiểu Giao khoanh tay trước ngực theo dõi. Trong phòng không một tiếng động nhỏ. Thấy lão đưa tay ra một cách dè dặt, Tiểu Giao lên tiếng:

- Ta không cản lão đâu, cứ việc lấy vật đó và đi ngay đi.

Nàng vừa nói dứt câu, lão bỗng bật kêu lên nhảy lui lại. Từ ngoài cửa sổ vụt hiện ra một bàn tay. Bàn tay vươn qua thành cửa, đảo nhanh như chớp về phía chiếc ống tre.

Nhưng lão cũng nhanh không kém. Vừa nhảy lui lại tránh khỏi một đòn đánh bất ngờ, lão đã kịp lia lưới gươm chém tới đẩy bật cánh tay bí mật ra. Lão vừa toan bước lên thì từ ngoài trời lên một giọng nói ồm ồm:

- Nhích thêm một bước sẽ mất mạng. Vật đó là của ta.

Lão già lập tức vẫy mạnh tay về phía sau. Cây đèn đổ ập xuống phụt tắt. Tiểu Giao vội rút gươm ra, hạ giọng dặn bà già và đứa nhỏ:

- Dì với bé Hoàn ngồi im tại chỗ.

Trong lúc Tiểu Giao nói thì phía cửa sổ tiếng võ khí va chạm vang lên và lão già hậm hực quát:

- Đừng hòng cản trở ta.

Giọng nói ồm ồm từ phía ngoài đáp lại liền:

- Người cũng đừng hòng cản trở ta.

Tiếp theo là tiếng rít của ám khí bay vào phòng.

Tiểu Giao thấy lão già chúi người xuống, nhưng lưỡi gươm trong tay lão vẫn loang loáng trước khuôn cửa sổ. Từ bên ngoài một lưỡi gươm vung lên chặn lưỡi gươm của lão lại, cùng lúc một cánh tay thọc qua thành cửa. Lão già hét lên, vung tay trái đánh tới chặn cánh tay kia. Trận đấu kéo dài trong khi chiếc ống tre vẫn nằm nguyên tại chỗ. Hồi lâu, Tiểu Giao thấy lão già bắt đầu thở mạnh, rồi từ ngoài cửa sổ một cái đầu to lớn hiện ra. Cái đầu vụt biến đi như một ảo ảnh khi lão già phóng tới một đường gươm với sức mạnh xé gió. Đâm hụt vào khoảng không, lão già vội vã nhảy lui. Nhưng kẻ địch như đã trù liệu sẵn. Đúng lúc lão lui lại, một loạt ám khí ào ạt bay tới. Lão bật kêu lên đau đớn và cái đầu to lớn lại hiện ra trong tiếng ám khí tiếp tục rít lên. Lão già múa tít lưỡi gươm vừa chống đỡ vừa liên tục bước lui. Giữa khoảnh khắc đó, kẻ lạ từ phía ngoài đã chộp chiếc ống tre kéo ra. Một tràng cười đắc thắng vang lên trong tiếng gió đang gào thét. Lão già lập tức phóng qua khung cửa. Tiếng cười bên ngoài dứt ngang rồi tiếng võ khí vang lên chát chúa.

Tiểu Giao men tới cửa sổ nhìn ra.

Mưa đã dứt hẳn nhưng màn đêm đen kịt.

Trước mắt Tiểu Giao, bóng tối giăng mắc mịt mù. Hòa lẫn trong tiếng gió là tiếng võ khí va chạm khi xa khi gần. Tiểu Giao không ghi nhận nổi một hình ảnh nào rõ rệt ngoài những bóng người ẩn hiện mờ nhạt. Màn đêm như mực đen thẫm màu chùng chất bồi lên bức tranh mới có vài nét phác nhẹ. Cuối cùng, trước mắt cô gái chỉ còn lại bóng đêm dày đặc. Tiếng võ khí đã chuyển hẳn về bìa rừng lau, biến thành những tiếng vang lạnh lạnh lan dài trong gió.

Tiểu Giao toan rời cửa sổ thì một tiếng thét đột ngột trỗi lên. Tiếng thét như một mũi thép nhọn xuyên qua màn đêm rồi tắt ngang, lưu lại một cảm giác rùng rợn. Tiểu Giao thấy toàn thân gai lạnh tựa hồ có ma quái bám sau lưng. Nàng nhào hẳn người qua cửa sổ nghe ngóng. Cả một vùng rộng lớn

chết lặng trong hãi hùng. Khắp nơi chỉ có tiếng gió rên rỉ kéo dài dư âm kinh hoàng của tiếng thét. Nghe ngóng thêm một hồi nữa, Tiểu Giao quay lại gọi nhỏ. Bà già đáp:

- Dì với bé Hoàn vẫn ngồi đây.

Cô gái bước về phía hai người, ngồi xuống. Nàng vừa nắm lấy bàn tay cóng lạnh của bà già vừa đưa tay tìm bàn tay của đứa nhỏ, khẽ hỏi:

- Bé Hoàn có đau không?

Giọng đứa nhỏ sôi nổi:

- Em hết đau từ lúc thấy chị đánh lão già đó. Chị giỏi võ thật!

Bà già xiết chặt thêm đứa nhỏ trong lòng, thở ra:

- Cháu liều quá! May mà tai qua nạn khỏi!

Đứa nhỏ nói:

- Lão đưa gươm đâm dì, cháu đứng im sao nổi.

- Nhưng cháu cần biết nghĩ mới được. Cháu chỉ có một khúc tre với hơi sức trẻ nít làm sao đánh nổi người có võ lại đang có gươm sắc trong tay.

Đứa nhỏ im lặng một lát rồi nói:

- Lúc đó cháu chỉ thấy phải lập tức cứu dì.

Nó đổi giọng phàn nàn:

- Sao dì lại đưa cho lão? Lão là kẻ gian ác mà.

Bà phân giải:

- Mình thân cô sức yếu chống lại sao nổi kẻ gian ác có đao kiếm trong tay. Không đưa thì lão cũng cướp lấy mà mình còn mất mạng nữa.

Đứa nhỏ tỏ ý không ưng:

- Cháu thấy lão không đánh nổi chị Giao. Chị Giao vừa ra tay là lão đã xám mặt rồi.

Nó nín Tiểu Giao năn nỉ:

- Chị Giao, dạy võ cho em đi!

Bà già lên tiếng:

- Muốn học võ cũng cần no bụng trước đã. Bây giờ đi ăn cơm thôi.

Ba người đi trong bóng đêm xuống bếp.

Cơm nước xong, bà bảo đứa nhỏ nằm xuống bên cạnh. Chờ nó ngủ rồi, bà nhẹ nhàng ngồi dậy, khẽ gọi:

- Tiểu Giao, nhích lại đây, dì kể cho cháu nghe.

Tiểu Giao ngồi dậy, nhích sát bên bà già. Trong bóng đêm, nàng thấy bà đang nhìn thẳng về phía trước. Bà im lặng thật lâu rồi nói như thì thầm bên tai nàng:

- Dì về đất Hoa Lư này mười sáu năm rồi. Ở đây, mọi người quen gọi dì là dì Lê vì dì họ Lê.

Bà ngừng một lát rồi tiếp:

- Hơn mười năm trước đó, khi dì ở Đằng Châu, mọi người vẫn gọi dì là Triệu phu nhân vì dì là con dâu nhà họ Triệu. Chồng dì là Triệu Tĩnh, vốn thuộc giòng dõi Triệu Việt Vương khi xưa. Dì có một đứa em ruột là Lê Đại Hào là lão già mà cháu vừa thấy đó. Hai mươi sáu năm trước đây, nó đã giết chồng dì và đứa con trai duy nhất của dì mới chưa đầy sáu tuổi.

Tiểu Giao cố nén một hơi thở dài. Giọng bà mỗi lúc một thêm bi phẫn:

- Chuyện xảy ra chỉ vì Đại Hào muốn có thanh gươm mà chồng dì đang giữ. Khi đó dì đang vắng nhà. Lúc dì trở về, Đại Hào đã bỏ trốn còn chồng dì đang hấp hối. Trước khi từ trần, chồng dì nhắc dì cố giữ thanh gươm và tìm cách trao cho Đông Sơn Lão Nhân. Chôn cất chồng con xong, dì dẫn hai người hầu gái và viên quản gia kín đáo rời nhà, bỏ lại hết ruộng vườn tài sản, chỉ mang theo một ít vàng bạc độ thân. Nghe đồn Đông Sơn Lão Nhân đang có mặt tại vùng Bắc Ngạn, dì liền vượt Hồng Châu lên Tế Giang. Từ Tế Giang, dì qua Siêu Loại, rồi qua Tân Xương xuôi xuống Diên Châu về Đường Lâm. Cuối cùng, dì dừng tại Tây Phù Liệt. Đoạn đường đó, dì đi mất đúng mười năm, nhưng không ở nơi nào thấy bóng Đông Sơn Lão Nhân. Vì sợ Đại Hào tìm ra và cũng sợ việc chồng dì giữ thanh gươm có thể bị tiết lộ nên dì xóa hết tung tích, chỉ giữ nguyên họ Lê thôi. Tại Tây Phù Liệt, dì được tin Đông Sơn Lão Nhân đã trở về Ái Châu nên dì quyết định xuôi nam. Ai ngờ tới đất Hoa Lư này, cả hai người hầu gái đều lâm bệnh nên phải dừng lại. Tiền bạc đem theo đã hết, dì phải nhận may thuê vá

mướn sống tạm qua ngày. Lão quản gia thì vào rừng đốn củi đem bán lo thuốc thang cho hai người bệnh. Ròng rã nhiều năm như vậy rồi hai người hầu gái theo nhau qua đời. Lúc này Khúc gia lại bị phương Bắc đánh bại và mọi chuyện đổi thay hết. Dương tướng công khởi binh tại Ái Châu khiến việc qua lại đèo Ba Dội trở nên khó khăn. Dì gần như đành chấp nhận ở hẳn tại đây, dù không quên lời dặn của chồng. Cách đây mười ngày, dì vét hết số tiền gom góp từ hơn sáu năm qua, cho lão quản gia lên đường vào Đàng Trong tìm cách liên lạc với Đông Sơn Lão Nhân-

Bà ngưng lại hồi lâu rồi nói tiếp như chỉ nói với chính mình:

- Tội nghiệp, lão không bao giờ trở về nữa!

Tiểu Giao thoáng rung mình, xiết chặt tay bà:

- Có chuyện không hay sao?

Bà thần thờ gật đầu:

- Lão chỉ đi nổi tới chân đèo Ba Dội. Đám tay chân Tiết Độ Sứ (*) đã sát hại lão ngay khi lão vừa rời khỏi rừng lau. Dì mới biết chuyện do người trong thôn kể lại.

(*) Lý Tiến, Tiết Độ Sứ tại An Nam Đô Hộ Phủ.

Bà nhìn như hút lấy khoảng đêm đen phía trước. Tiểu Giao cũng ngồi im lặng ôm tay bà. Bên cạnh hai người, đứa nhỏ chột vùng vẫy ú ớ như đang gặp cơn mơ dữ. Tiểu Giao vội cúi xuống ôm lấy nó vỗ nhẹ nhẹ. Đợi đứa nhỏ ngủ lại, bà già nói tiếp:

- Không rõ do đâu mà Đại Hào tìm nổi tung tích của dì để theo tới tận đây.

Bà thở dài:

- Nó tới đâu thì tai họa xảy ra tới đó. Giòng họ Lê quả là mạt phúc khi có một đứa con như nó.

Tiểu Giao chưa hiểu gì về thanh gươm, toan lên tiếng hỏi thì bà đã nói:

- Dì mới kể cho cháu về bản thân dì trong hai mươi sáu năm qua. Nhưng chuyện cháu cần biết là chuyện thanh gươm đã gây ra cái chết của chồng con dì.

Bà ngừng lại, hỏi Tiểu Giao:

- Cháu có biết người nào trong Đông Sơn phái tên là Cao Ngũ không?

Cô gái đáp:

- Đó là thất sư thúc của cháu.

- Cháu có biết nhiều về vị sư thúc này không?

Tiểu Giao lắc đầu:

- Cháu chỉ được nghe sư phụ kể lại là thất sư thúc tuyệt tích mấy chục năm rồi. Tới nay, sư môn vẫn chưa tìm ra manh mối của việc đó. Theo phỏng đoán của sư phụ cháu thì có thể thất sư thúc đã bị sát hại.

- Cháu có biết thời gian đó thất sư thúc đang làm gì không?

- Sư phụ chỉ nói là có người thấy thất sư thúc xuất hiện lần chót tại Đường Lâm. Dường như lúc đó thất sư thúc đang theo dõi hành tung của một số người phương Bắc. Sau đó, không ai thấy thất sư thúc tại đâu nữa.

Bà già thở dài:

- Đúng vậy, nhưng thất sư thúc của cháu còn kín đáo xuất hiện tại Hồng Châu và Đằng Châu. Tại Đằng Châu, thất sư thúc của cháu mới xuất hiện lần chót.

Tiểu Giao căng thẳng trong lúc bà già trầm ngâm im lặng. Một lát sau, bà tiếp:

- Thất sư thúc của cháu không còn nữa. Ông ấy từ trần đã hai mươi sáu năm, trước chôn cất ba ngày.

Tiểu Giao ngạc nhiên:

- Dì biết rõ như vậy sao?

Bà thở dài:

- Dì biết rõ bởi chính dì cùng chồng đã lo đào mộ chôn cất Cao huynh. Mộ Cao huynh hiện nằm trong khu vườn sau nhà dì tại Đằng Châu. Theo lời dặn của Cao huynh, chồng dì đặt Cao huynh nằm giữa khu mộ của gia nhân và không lập mộ bia. Vì thế nên không ai biết gì về cái chết của Cao huynh cả.

Bà như chìm sâu vào dĩ vãng. Câu chuyện vui lấp dưới đáy thời gian bỗng bừng hiện lên từng chi tiết. Giọng bà đều đều:

- Chồng dì chỉ là một nho sinh yếu ớt nhưng do tính trọng nghĩa lại thêm là giòng giòi Triệu Việt Vương nên được nhiều người thuộc giới võ lâm nể trọng. Bảy vị huynh đệ trong Đông Sơn phái cùng chồng dì giao du rất thân mật. Đông Sơn Lão Nhân thường nói Đông Sơn phái có Đông Sơn bát hiệp mà người em thứ tám là chồng dì. Bữa ấy vào khoảng canh hai, vợ chồng dì đang ngồi ở hiên sau thì Cao huynh đột ngột xuất hiện, người đầy máu. Cao huynh chỉ kịp kêu hai tiếng "Chú Triệu" rồi ngã xuống bất tỉnh.

Chồng dì cùng viên quản gia đưa Cao huynh vào phòng cứu chữa, qua ngày sau Cao huynh mới tỉnh lại. Câu nói đầu tiên của Cao huynh là nhắc chồng dì mở túi hành lý lấy ra một chiếc bọc nhỏ. Cao huynh trao chiếc bọc đó cho chồng dì và gọi cả hai vợ chồng dì tới dặn: "Đây là thanh kiếm thần trấn quốc của đất nước ta thất lạc từ cả ngàn năm trước, hai em ráng giữ gìn cẩn mật. Nếu không may ta có mệnh hệ nào, hai em tìm cách trao tận tay cho đại ca".

Những ngày sau đó, Cao huynh cho biết thêm là trong dịp ghé Đường Lâm, Cao huynh tình cờ phát giác kiếm thần đang nằm trong tay Triển Hoành, một nhân vật võ lâm phương Bắc. Triển Hoành tìm được thanh kiếm từ Hoan Châu, đem về tới Tây Phù Liệt thì bại lộ. Y kín đáo trốn về Đường Lâm nhưng sợ không thoát nổi về Bắc nên mới bày ra một quỷ kế. Y lấy mẫu, đúc một thanh kiếm giống hệt giao cho sư đệ là Đậu Hải Long dẫn dụ những người đang theo đuổi về hướng Phong Châu. Trong lúc đó, y bí mật xuống Hải Đông, tính men bờ biển ngược lên Lục Châu trở về. Cao huynh theo sát y tới Hồng Châu thì quyết định xuất hiện chặn đánh để cướp lại thanh kiếm.

Trận đấu kéo dài gần trọn một đêm, Cao huynh bị Triển Hoành chém trúng hơn hai mươi nhát. Tuy bị trọng thương, Cao huynh vẫn quyết đấu tới cùng và chém được một nhát vào tay họ Triển. Nhát gươm này giúp Cao huynh đảo ngược tình thế vì trước khi giao đấu, Cao huynh đã tẩm độc vào lưỡi gươm. Chất độc cực mạnh khiến Triển Hoành gục chết tại chỗ. Khi

thuật lại điều này, Cao huynh nói đó là điều vạn bất đắc dĩ, vì họ Triển là một đại cao thủ, bản lĩnh hơn hẳn Cao huynh một bậc; do đó, nếu chỉ đem riêng tài múa gươm ra so với y thì không những kiếm thần bị mất mà ngay tính mạng cũng không toàn.

Ngay sau trận đấu, Cao huynh dù bị thương khá nặng vẫn gấp rút về Đằng Châu gặp vợ chồng dì để tìm cách đưa kiếm thần tới chỗ an toàn. Vợ chồng dì hết sức lo thuốc thang nhưng đúng mười ngày thì Cao huynh mất, sau khi đòi vợ chồng dì thực hiện các biện pháp bảo vệ kiếm thần. Chuyện kín như bưng không dè lọt vào tai đứa em trai vô hạnh của dì. Nó đã lén nghe và tin rằng ai có kiếm thần sẽ thành vô địch trên đời. Ba ngày sau khi Cao huynh mất, nó uy hiếp chồng dì buộc trao kiếm cho nó. Chồng dì hết lời giảng giải nó vẫn khăng khăng đòi hỏi. Cuối cùng, trong cơn điên cuồng vì thất vọng, nó đã phạm đại tội giết cháu, giết anh.

Thấy bà ngưng lại, Tiểu Giao hỏi:

- Còn số phận lão sư đệ của Triển Hoàn và thanh kiếm giả ra sao?

Bà đáp:

- Đậu Hải Long thoát thân sau khi bỏ lại thanh kiếm giả vào tay những người săn đuổi. Thanh kiếm giả đó từ bấy tới nay vẫn là mục tiêu giành giật của nhiều người. Nhờ vậy dì mới giữ nổi kiếm thần để chờ ngày trao cho Đông Sơn Lão Nhân. Ngoài Đại Hào, hiện vẫn không một ai biết về câu chuyện của Cao huynh. Riêng Đậu Hải Long có thể nghĩ Triển Hoàn ôm gươm đi ẩn mình ở một nơi nào đó, hoặc nếu biết Triển Hoàn bị hại thì cũng không thể rõ kiếm thần trôi dạt về đâu.

Bà cầm bàn tay Tiểu Giao, giọng ngậm ngùi:

- Dì từ nhỏ, vai không hề mang nặng, chân không đi xa quá ba dặm đường. Vậy mà hai mươi sáu năm nay, dì đã bôn tẩu hàng chục ngàn dặm, nếm trải mọi cay cực, kể cả phải nhận chịu đòn tiếu về việc bỏ nhà trốn đi ngay sau khi chồng vừa nằm xuống. Nhưng dì không ân hận gì mà chỉ ngày đêm lo lắng không liên lạc được với Đông Sơn Lão Nhân. Bữa nay gặp con, dì thật hoàn toàn thỏa nguyện. Việc này chắc do anh hồn của Cao huynh và chồng dì phù trợ.

Bà nói những lời sau cùng như vừa trút xong một gánh nặng.

Tiểu Giao sức nhớ kiếm thần đã bị Đại Hào cướp đoạt và thấy cần phải có hành động kịp thời. Nàng vừa toan lên tiếng bàn với bà bỗng nghe vắng lại nhiều tiếng động khác thường phía cửa ngoài nên khựng lại. Bà già cũng nghe thấy, nhìn nàng lo ngại. Cả hai đều hồi hộp chờ đợi. Ra dấu cho bà già ngồi im tại chỗ, Tiểu Giao nhẹ nhàng đứng lên, vừa bước ra phòng trước vừa rút gươm ra khỏi vỏ. Nàng lạ lòng thấy phía ngoài chỉ có tiếng gió xô trên vách lá. Tới sát mé vách trước nghe ngóng, Tiểu Giao thấy vang lên tiếng chân người đang bước gấp từ xa. Tiếng chân mỗi lúc một rõ hơn dồn về đoạn đường trước căn nhà. Tiểu Giao đoán đang có một tốp người từ rừng lau chạy tới. Một thoáng sau, tiếng chân bước dội ngay phía trước, rồi một giọng nói đập thẳng vào tai nàng:

- Rõ ràng nó chạy về hướng này mà!

Một giọng khác chen vào:

- Coi chừng căn nhà kia!

Tiếng chân rộn lên bước thẳng vào trong sân và một người hỏi:

- Nhà này của ai?

Một người đáp:

- Nhà mục vá mướn, mục Lê!

Người kia hỏi:

- Có phải căn nhà mà quý vị đã nhắc tới không?

Người vừa nói đáp:

- Dạ đúng! Lúc đó chúng đứng ở phía cuối hiên.

Gã nói tiếp bằng giọng tiếc rẻ:

- Tội tôi vừa mất sức khá nhiều với một đứa trong rừng lau nên ơ hờ không lưu tâm. Vả lại, nó đi cùng vợ và ăn mặc quê mùa nên tôi không muốn nhìn đến.

Người kia nói:

- Trận mưa chiều nay thật tai hại. Tôi được tin nó đang dẫn vợ đi về phía Hoa Lư nên đoán chắc nó kiếm đường vào châu Ái. Tôi tính thế nào cũng

có mặt trước tại đây đón chặn nó hoặc ít nhất cũng theo kịp nó dưới chân đèo Ba Dội. Ai dè trận mưa làm mọi thứ sai lệch hết và chính nó lại nhận ra mình trước để kịp tránh né.

Gã ngừng lại, hỏi:

- Mấy vị có nghĩ là nó đang ẩn trốn trong căn nhà này không?

Không có ai trả lời, gã hỏi tiếp:

- Ta gọi mục chủ nhà mở cửa chẳng?

Tiểu Giao vội lui vào phòng trong.

Dì Lê vẫn ngồi im tại chỗ, ôm chặt bé Hoàn trong lòng. Bà hoang mang nhìn Tiểu Giao hỏi ý. Tiểu Giao ghé sát tai bà thì thầm:

- Nếu họ gọi cửa, dì cứ mở. Cháu sẽ tùy cơ ứng biến.

Bỗng phía ngoài lại có người nói:

- Coi chừng lại xảy chuyện như hồi tối. Nó chui vào nhà rồi chuồn ra phía sau trong khi mình cứ đồn cục tại đây.

Một giọng khác phụ họa:

- Phải rồi, hãy chia nhau lục soát và ngăn chặn xung quanh đã.

Không đợi hưởng ứng, gã quyết định luôn:

- Phạm huynh với anh cả ở lại đây canh chừng mặt trước, khi nào có hiệu báo của chúng tôi thì gọi cửa vào xét trong nhà. Bây giờ chú ba bọc theo hông trái còn tôi theo hông phải, đi ra sau nhà.

Trước khi bước đi, gã nhắc:

- Chú ba nhớ coi kỹ các khóm cây. Còn anh cả đợi hiệu báo của chúng tôi hãy kêu mở cửa.

Tiểu Giao vẫn đứng giữa phòng, nghe rõ tiếng chân bước dè dặt dọc hai bên hông nhà, chuyển về phía sau, tụ lại ngay sát mé bếp. Rồi một người lên tiếng:

- Không thấy gì cả.

Người kia nói:

- Vô lý thật! Rõ ràng nó dắt vợ chạy về hướng này, sao lại biến mất? Thử bọc rộng ra phía ngoài coi.

Tiểu Giao bước tới sát phen vách bếp, vạch một lỗ nhỏ nhìn ra. Trời đêm mù mịt, nhưng nàng đã quen với bóng tối và nhìn thấy hai bóng người đi sát bên nhau giữa mảnh đất trống phía sau nhà. Cỏ hoang cao ngang bụng giăng mắc khắp nơi khiến cả hai thận trọng bước chậm từng bước rồi dừng lại chụm đầu bàn bạc.

Tiểu Giao căng mắt quan sát. Chợt nàng giật nảy mình vì một lần đen vụt bay tới phía sau hai người. Lần đen chụp xuống như một tia chớp bất ngờ.

BÍ MẬT VÂY QUANH

Hai bóng người đang chụm đầu bàn bạc vội xoay người lại. Nhưng họ đã quá trễ.

Tiểu Giao thấy cả hai đồng loạt "hự" lên một tiếng rồi rướn người lên giơ hai tay về phía trước, loạng choạng, trong lúc lẫn đến trụ lại cách họ một khoảng ngắn hiện thành một bóng người cao lớn.

Bóng người khẽ cất tiếng cười, vung một tay lên. Hai người đang loạng choạng bỗng giật mạnh rồi đổ xuống mất hút trong cỏ hoang.

Người vừa hạ họ, nhẹ nhàng bước lên cúi xuống quan sát đoạn phóng vút về một lùm cây gần đó.

Tiểu Giao đang sững sờ thì từ phía trước nhà vọng lên tiếng hỏi lớn:

- Thấy gì không?

Người hỏi có vẻ ngạc nhiên khi không thấy trả lời. Gã lập lại lớn hơn:

- Thấy gì không?

Bốn bề yên lặng.

Tiểu Giao nghe tiếng người rì rào, rồi tiếng chân bước gấp về phía sau nhà. Giây lát, hai bóng người hiện ra ngay phía ngoài vách bếp, tay lấp loáng ánh thép. Cả hai dáo dác nhìn quanh và một người gằn giọng:

- Tụi bay ở đâu?

Không một lời đáp. Giọng gã từ ngạc nhiên đổi thành lo ngại. Gã gọi lớn:

- Bay đâu?

Âm vang lan xa theo làn gió đang thổi rập đám cỏ hoang. Gã thận trọng bước lên một bước, nhưng chợt giật mình quay nhìn về phía căn nhà. Khoảng cách gần khiến Tiểu Giao nhận ra gã là một trong ba kẻ đã chặn

đánh người bạn đồng hành của nàng. Gã quắc mắt quét cái nhìn bao quát khắp tấm phen vách trong lúc người kia đứng cách gã một khoảng có vẻ trầm ngâm. Không thấy dấu hiệu lạ trên tấm phen vách, gã quay về mấy lùm cây quan sát một hồi rồi lên tiếng hỏi thêm:

- Tụi bay ở đâu?

Sự im lặng kéo dài khiến âm vang tiếng gọi của gã thành rùng rợn. Gã hạ thấp mũi gươm chĩa tới trước, thận trọng bước lên.

Tiểu Giao hồi hộp theo dõi khi thấy gã bước theo đúng hướng đi của hai gã trước. Vừa bước lên một đoạn ngắn, gã bỗng đột ngột chao mình sang bên lẹ như ánh chớp. Thanh gươm trong tay gã chém chéo cực nhanh về phía sau trong lúc gã xoay ngược trở lại. Gã sững sờ khi chỉ thấy cỏ hoang và bóng tối bao quanh. Cách gã chừng ba trượng, người cùng đi với gã đang lạ lùng nhìn gã. Gã nhìn những đám cỏ hoang đang ngã rạp trong gió với vẻ hoang mang cùng cực. Gã tin là vừa có kẻ địch đánh lén và gã đã phản ứng kịp nhưng kẻ đó có thể biến đi đâu chỉ trong một tích tắc như thế. Nhìn đám cỏ quật quã trong gió, gã băn khoăn ngờ là mình đã lầm. Nhưng gã sức nhớ tới sự bật tằm của hai đồng bọn và cảm thấy ớn lạnh khắp người. Ý nghĩ đang đứng trước một kẻ địch vô hình khiến gã phát hoảng. Gã nắm chắc thêm cán gươm, thận trọng lui lại.

Chợt gã hét lớn, nhảy bật lên, lia một đường gươm dữ dội về phía sau. Gã vẫn chỉ chém vào trong gió khiến người đi cùng gã càng khó hiểu hơn, căng thẳng quan sát xung quanh. Tuy nhiên, sau phút hốt hoảng, gã đã nhận ra. Vật mà bước chân thối lui của gã chạm phải khiến gã giật mình đúng là một thân người. Gã nghĩ ngay tới hai đồng bọn và cố trấn tĩnh. Dư âm tiếng hét hãi hùng của gã như đọng lại trên từng ngọn cỏ và xoáy vào da thịt gã. Gã vội lên tiếng nhắc người cùng đi:

- Coi chừng! Có kẻ đánh lén bằng ám khí!

Tiểu Giao áp sát tấm liếp cố nhận rõ từng chi tiết sự việc đang diễn ra. Không khí căng thẳng phía ngoài khiến nàng không nghe thấy tiếng cửa phòng trước bật mở. Đúng lúc đó, nàng lại nhận ra lần chớp đen vụt hiện ngay phía sau gã nọ. Gã xoay người lại cực nhanh, trước khi người cùng đi

kịp lên tiếng. Tiếng kim khí va chạm chói tai, rồi ánh thép loé lên loang loáng trước mắt Tiểu Giao. Trong bóng tối bao trùm, Tiểu Giao có cảm giác gã giống một con báo bị thương đang lăn xả vào kẻ thù. Nhưng gã lại hét lên đau đớn, lưỡi gươm bị hất văng khỏi tay. Kẻ địch hoàn toàn thắng thế xốc lên với những đường gươm vun vút xả tới. Gã vừa nghiêng người né về một bên thì đối thủ đã lái đường gươm ngược lại. Ánh thép chiếu thẳng vào giữa ngực gã. Trong nỗ lực cuối cùng, gã chỉ kịp nhảy lui tránh bị lưỡi thép chém đôi thân hình trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng gót chân gã lại va phải một thân người khiến gã loạng choạng khi nhát chém nối theo của đối thủ giáng xuống. Gã cầm chắc cái chết, nhưng một đường gươm thần tốc bạt ngang bất ngờ đã chặn nhát chém kia lại. Người cùng đi với gã đã kịp thời phóng tới phản công bằng một đòn xé gió từ chính diện. Chỉ một khoảnh khắc, hai bên trao đổi hơn mười thế đánh và không bên nào dành nổi ưu thế.

Lúc này gã nọ đã hoàn hồn và nhận ra xác hai đứa đàn em của gã đang nằm dưới cỏ. Gã chụp thanh trường kiếm bên một cái xác, gầm lên xông thẳng vào kẻ địch. Trận đánh dần dần lệch hẳn cán cân về phía hai người và kẻ địch của họ liên tục bước lui.

Tiểu Giao vẫn cố theo dõi nhưng mọi hình ảnh cứ nhòa nhạt và cuối cùng tất cả vượt khỏi tầm nhìn của nàng chìm hẳn vào màn đêm. Tiếng võ khí va chạm cũng nhỏ dần rồi im bặt. Nàng không đoán nổi trận đánh ra sao và cũng không biết những kẻ đang giao đấu là ai. Nhớ lại một số lời đối đáp, Tiểu Giao đoán chừng người cùng đi với gã nọ là kẻ đang truy lùng cặp vợ chồng trẻ mà nàng đã gặp hồi tối. Nàng lại thắc mắc về cặp vợ chồng trẻ kia:

- Họ là ai?

Không tự giải đáp nổi, nàng lắc đầu rời bếp lên phòng trên. Nhưng nàng sững sờ khựng lại ngay cửa phòng. Trước mắt nàng, chiếc giường tre trống lốc. Cả bà già họ Lê lẫn đứa nhỏ đều biến mất. Tiểu Giao hoang mang cùng cực, nhón bước nhẹ ra phòng trước vừa khẽ kêu:

- Dì ở đâu?

Khấp căn nhà lặng ngắt.

Thấy cửa trước hé mở, Tiểu Giao vội áp tới đẩy ra. Vuông sân trước nhà trống hoe. Bóng tối đang nhạt dần vì canh ba đã qua từ lâu. Trên nền trời, những lớp mây chì đã bị quét sạch. Nàng bước hẳn ra hiên. Xung quanh nàng chỉ có tiếng gió lùa qua kẽ lá. Vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, nàng cất tiếng gọi lớn hơn. Tiếng nàng vang lên rồi chìm vào tiếng gió. Nàng lầm bầm tự trách:

- Mình ngu muội thật! Sao không ngồi ở cạnh dì?

Rồi nàng lại thắc mắc:

- Gặp điều không may, ít nhất dì phải la lên chứ? Vả lại, còn bé Hoàn mà?

Nàng bước từ phòng trước về phòng sau, đầu óc rối tung và nghĩ tới Đại Hào:

- Không lẽ lão quay lại uy hiếp dì phải đi theo?

Nhưng nàng lại lắc đầu:

- Lão đâu cần làm thế khi đã lấy được thanh gươm rồi. Vả lại, dì đâu có dễ dàng chịu để lão khuất phục.

Một ý nghĩ khác chợt hiện lên:

- Dì có thể bị hại rồi!

Nhưng không một dấu vết nào chứng tỏ có đổ máu và nàng tự hỏi:

- Không lẽ kẻ sát nhân mang xác nạn nhân đi?

Xục xạo từng góc nhà, Tiểu Giao chỉ gom được mấy mũi phi đao ghim rải rác trong phòng trước. Cầm mấy mũi đao tới bên cửa sổ, ngắm kỹ dưới ánh sao le lói, Tiểu Giao thấy trên mỗi lưỡi đao đều khắc hình một trái núi và đoán chắc do kẻ lạ dùng tấn công Đại Hào lúc chập tối. Nàng quay vào phòng và nhận thấy một vệt sáng lờ mờ ngay góc giường. Đó là mảnh khăn tay mà bà già cầm trong lúc ngồi trò chuyện với Tiểu Giao. Cầm mảnh khăn lên, Tiểu Giao băn khoăn trở ra phòng trước. Nàng tới bên cửa sổ, đưa mảnh khăn lên ngắm. Trên khăn có vài đường chỉ thêu ngoằn ngoèo không ra hình thù gì. Nàng cảm thấy lại gặp thêm một câu đố hiểm hóc. Ngước nhìn bầu trời, nàng thắc mắc :

- Hay dì bỏ trốn?

Ôn lại từng cử chỉ, lời nói của bà, Tiểu Giao không tìm nổi điều gì chứng tỏ bà cần làm thế.

- Có thể dì bị bắt cóc! Nhưng kẻ nào làm thế?

Nàng lại nghĩ tới Đại Hào rồi tự hỏi:

- Còn bé Hoàn nữa? Sao lão lại bắt cả bé Hoàn?

Trời rạng sáng nhưng Tiểu Giao thấy mọi thứ xầm tối lại. Nàng ngỡ vừa trải qua cả một trăm năm dù chỉ mới đặt chân tới Hoa Lư chưa trọn một đêm. Rồi nàng nhớ sức tới sứ mệnh đang chất nặng trên vai.

Quả đúng như dì Lê đoán, nàng tới đây vì công việc của tướng công Dương Diên Nghệ. Sứ phụ nàng nhận sự ủy thác đã chọn nàng cùng hai vị sư huynh để trao trách nhiệm. Giờ này, hai vị sư huynh đã vắng mặt và trách nhiệm vẫn chưa tròn. Thêm nữa, sự gặp gỡ dì Lê còn đặt nàng trước một việc liên hệ tới cả sứ môn lẫn đất nước. Nàng không thể bỏ qua việc theo dấu kiếm thần và chậm trễ thông báo cùng sứ phụ về những điều xảy ra cho thất sư thúc. Càng suy tính, Tiểu Giao càng thêm bối rối. Nàng lẩm nhẩm liên hồi một câu hỏi:

- Phải làm gì bây giờ?

Cuối cùng, nàng quyết định rời căn nhà. Nàng bọc mấy mũi phi đao trong mảnh khăn nhỏ, cột gườm ra sau lưng, đưa mắt ngó quanh gian phòng, bùi ngùi nhớ lại vóc dáng nhỏ bé của dì Lê và khuôn mặt rạng rỡ của đứa nhỏ với vầng trán như luôn tỏa sáng. Tiểu Giao bỗng mơ hồ cảm thấy nàng không thể tách rời khỏi hai người này và cặp vợ chồng trẻ mà nàng chỉ mới gặp một lần dù nàng vẫn chưa biết họ là ai.

Phía ngoài bóng tối đang nhạt dần.

Tiểu Giao rời nhà qua cửa sau. Kéo cánh liếp lại, nàng đưa mắt nhìn về phía mấy bóng người ngã xuống hồi đêm. Cỏ hoang che phủ tất cả nhưng mọi sự không thể giữ kín lâu. Nàng băn khoăn:

- Mình sẽ đi đâu?

Nàng sức nhớ lại lời sư phụ dặn trước khi nàng cùng các sư huynh lên đường:

- Bằng mọi cách phải có một người trong các con tới Bồ Hải Khẩu. Làm được thế là sứ mạng kể như hoàn tất và ta không phụ lòng tin của Dương tướng công.

Rồi sư phụ dặn thêm:

- Các con bắt buộc phải tới Hoa Lư trước. Từ Hoa Lư qua Bồ Hải Khẩu không còn xa. Cứ nhắm hướng bắc vượt sông Thanh Quyết rồi xoay về hướng đông đi thêm già nửa ngày nữa sẽ tới.

Nàng ngược nhìn những ánh sao đang nhòa nhạt để định hướng. Chính lúc đó, nàng lại thấy mình không thể rời đất Hoa Lư. Việc phát hiện kiếm thần và sự vắng mặt bí ẩn của dì Lê luôn khuấy động đầu óc nàng. Nàng ước chừng hướng di chuyển của ba người giao đấu hồi đêm rồi bước theo. Dù không nắm chắc những người này có liên quan tới sự mất tích của dì Lê hay không, nàng vẫn thấy cần phải theo dấu vết của họ.

Trời đông dần dần rạng đỏ.

Những vệt sáng mờ nhạt đầu tiên từ chân trời đã khiến cả một vùng rộng lớn chuyển mình. Xen trong tiếng gió rì rào qua kẽ lá là tiếng chân người rậm rịch khắp phía. Tiểu Giao thận trọng nép sát hơn vào các khóm cây dầy trong khi di chuyển. Cảnh vật mỗi lúc một hiện rõ giúp nàng dễ quan sát xung quanh nhưng cũng khiến nàng không dám lộ liễu chạy mau.

Tiểu Giao thấy nàng đang băng ngang một ngọn đồi rộng rải rác nhiều khóm cây rậm. Bìa rừng lau lán sâu vào lưng đồi bọc vòng mé trước kéo dài tới chân một dãy núi sừng sững với một ngọn núi vươn lên như cây cột đá trước mắt Tiểu Giao. Nàng nhớ tới một câu nói vẫn được nhiều người nhắc:

- Sông núi Hoa Lư giống như hình ngọa long phục hổ, lại thêm thế Tam Trụ Kinh Thiên quả là vùng địa linh của đất nước, thế nào cũng có hào kiệt ra đời.

Tiểu Giao không hiểu lời nói đó mô tả những đặc điểm nào. Nàng chỉ thấy mình đang đứng giữa một vùng núi rừng hiểm trở với mấy ngọn núi

đột ngột vươn lên khỏi những cụm cây, đồi cỏ và xóm làng chen lẫn hỗn loạn khiến nàng không biết nên đặt bước về đâu. Nàng dừng lại trên một móm gò, thắc mắc nhìn quanh. Đó đây chập chờn vài ánh lửa đỏ thừa thốt giữa những vùng cỏ cây mờ tối. Nàng đoán thầm:

- Có lẽ là những thôn hẻo lánh thuộc động Hoa Lư

Chợt một vệt lửa đỏ chợt bị che khuất một thoáng rất nhanh và Tiểu Giao ngỡ là do một bóng người lướt qua. Nàng nép sát vào bụi cây nhìn kỹ và thấy rõ quả đang có một người di chuyển ngang chân đồi ngay trước mắt nàng. Người này men theo các lùm cây và phóng đi cực nhanh, trong chốc lát đã mất hút về phía bìa rừng. Lập tức Tiểu Giao bị cuốn theo như bởi một ma lực. Nàng rời gò đất nhắm thẳng bìa rừng lau chạy tới.

Sát bìa rừng, Tiểu Giao thấy một lối mòn mở ra giữa lau sậy chẳng chịt. Lối mòn uốn vòng nhiều khúc với những nhánh rẽ ngang dọc như ổ nhện khiến Tiểu Giao phải nhiều lần lưỡng lự. Cuối cùng, nàng quyết định bỏ mặc các lối cắt ngang, cứ bám theo lối đi chính.

Bóng tối đã nhạt nhưng hơi sương sớm dâng lên mù mịt thành những khối dày đặc chặn hẳn tầm nhìn khiến nàng di chuyển dè dặt hơn, dù lối mòn mỗi lúc một mở rộng thêm.

Thình lình một khoảng đồng trống hiện ra trước mắt và Tiểu Giao đoán là nàng đang tới một bìa rừng. Nàng thận trọng nép vào một bờ lau nghe ngóng. Đúng lúc đó, phía ngoài vang lên một tiếng gầm dữ dội, tiếng gầm đau đớn và giận dữ của một con cọp.

Tiểu Giao xiết chặt chuôi gươm, vạch lau bước tới bìa rừng. Ngoài đồng trống, hơi sương không dày đặc như trong lối mòn giữa rừng lau nên Tiểu Giao nhìn rõ sự việc đang diễn ra cách nàng khoảng vài chục trượng. Một con cọp đang há miệng gầm gừ trước một người là chàng thanh niên họ Phạm mà Tiểu Giao đã gặp tại nhà dì Lê. Tiểu Giao vội nhìn về phía sau chàng và nhận ra người vợ nép mình bên gò đất cao, khiếp đảm nhìn con thú dữ. Ngược hẳn với vợ, chàng trai đứng đối mặt với con cọp trong tư thế bình thản, không gợn một nét căng thẳng nào.

Bất chợt, con cộp vút tung mình phóng tới. Chàng trai đảo mình lách qua một bên. Con vật vừa vồ hụt vào khoảng không đã lãnh một cú đá chắc nịch vào ngang hông. Nó lộn nhào về phía trước, găm lên, xoay lại thủ thế nhưng một chớp nhoáng sau đó đã lại như lần tên phóng về phía chàng trai. Vừa trụ lại sau cú đá, chàng phải tiếp ngay đợt tấn công thứ hai đầy cuồng nộ của con vật. Chàng vút hạ người xuống tránh những chiếc vuốt sắc, đồng thời đánh ngược cạnh bàn tay vào bên sườn con vật. Một tiếng rắc vang lên trong khi con vật đau đớn lồng lộn. Nó trở nên điên dại sau khi lãnh thêm đòn đánh thứ hai. Vừa găm gừ dữ dội, nó vừa nhắm chàng vồ chụp tới tấp. Cuộc loạn chiến giữa người và ác thú diễn ra khốc liệt. Con vật liên tiếp trúng đòn càng xông xáo dữ tợn hơn. Tiểu Giao thấy trên trán chàng trai đã có một vết máu nên vội men tới gần. Đúng lúc đó, con vật đứng thẳng trên hai chân sau phóng chụp vào giữa mặt chàng trai tựa hồ gom tận lực để tấn công. Nhưng chàng trai đã kịp đảo người sang bên rồi thuận tay đánh thẳng xuống. Hai bàn tay chàng như hai lưỡi thép chém lên sống lưng con vật. Ác thú bị sức đánh xô mạnh, quỵ hai chân trước xuống. Lập tức, chàng trai như tia chớp phóng lên lưng nó kẹp cứng lại. Một tay chàng chấn ngang cổ nó, tay kia giáng xuống một chưởng cực mạnh giữa đỉnh đầu. Con vật gào lên một tiếng kinh hoàng rồi toàn thân run rẩy, xụi xuống. Chàng trai tung mình về phía sau trong lúc thiếu phụ khiếp đảm ôm mặt gục xuống. Đặt nhẹ một tay lên vai vợ, chàng khẽ nhắc:

- Đừng sợ! Nó chết rồi!

Thiếu phụ run run nắm lấy tay chồng rồi òa khóc. Nàng nói đứt quãng:

- Em dày dọa chàng nhiều quá!

Chàng trai lắc đầu:

- Đừng quẩn quanh mãi với ý nghĩ lẫn thẩn đó. Ai qua rừng núi cũng có thể gặp thú dữ mà.

Thiếu phụ vẫn nức nở:

- Nhưng không vì em thì chàng đâu phải dấn thân vào núi rừng thế này!

Chợt thấy trán chồng có vết máu, nàng kinh hãi:

- Trời ơi, chàng có sao không?

Chàng trai mỉm cười:

- Ta sơ ý nên trầy da một chút thôi. Bây giờ nàng ráng đứng lên. Mình đi kiếm một dòng suối, ta rửa sơ qua vết thương rồi đắp thuốc là xong.

Thiếu phụ vẫn lo lắng:

- Chàng có giấu em điều gì không?

Chàng trai cười thành tiếng:

- Có gì mà phải giấu. Nếu nàng đủ sức thì chiều nay ta đã rời xa nơi này rồi.

Chàng nhìn lên với ý định kiếm một dòng suối. Nhưng cái nhìn của chàng bỗng dừng lại nơi mô đất cao cách chàng chừng mười trượng. Tại đó, hai người đang đứng nhìn chàng. Bắt gặp cái nhìn bối rối của chàng, một người cất tiếng cười ha hả:

- Thế là Phạm tráng sĩ hết đường lẩn tránh rồi.

Cả hai lập tức quăng mình tới đối mặt với chàng trai. Tiểu Giao nhận ra đó là hai người hồi đêm đã giao đấu cùng người lạ cao lớn ở phía sau nhà dì Lê. Nàng biết mặt một gã còn gã kia thì nàng đã được nghe đồng bọn gọi là "Phạm huynh". Gã thấp hơn gã đồng hành nhưng có vẻ nhanh nhẹn, chắc chắn hơn. Gã nhìn chàng trai với ánh mắt lạnh lẽo, lên tiếng:

- Vì tình đồng môn, ta khuyên ngươi nên bỏ ý định tìm vào châu Ái. Hãy theo ta về Đại La. Ta bảo đảm Tiết Độ Sứ sẽ trọng dụng ngươi.

Chàng trai im lặng ngắm hai gã nọ, bình thản như khi đối mặt với con thú dữ. Gã nọ cũng khoanh tay trước ngực nhìn chàng trong không khí căng thẳng tột độ. Cuối cùng chính gã phá tan sự im lặng chết chóc đó, lên tiếng với giọng kẻ cả:

- Bạch Hổ, ta với ngươi không chỉ là đồng môn mà còn là đồng tông. bấy lâu nay, ngươi vì trẻ tuổi nên lỗ lã, ta đã hết sức nài xin Tiết Độ Sứ bỏ qua mọi sự, mở rộng vòng tay dung nạp ngươi. Đường tiến thân của ngươi vẫn vô cùng tốt đẹp, sao lại cố chấp bỏ uổng vậy?

Phạm Bạch Hổ chậm rãi nói:

- Giới võ lâm khắp mười hai châu quận trên đất nước này đều ghê tởm khi nghe nhắc tới cái tên Phạm Bảo. Với tư cách hèn đốn đó mà người còn hùng dũng miệng lưỡi dụ dỗ ta sao?

Chàng quắc mắt, dẫn từng tiếng:

- Tình đồng môn và đồng tông giữa ta và người đã cạn từ khi người cúi đầu thờ Lý Tiến. Ý của ta chỉ đổi khi người tình nguyện đánh lại kẻ thù hoặc ngay lúc này theo ta vào châu Ái phò Dương tướng công. Ngoài ra, ta chỉ nói chuyện với người bằng lưỡi gươm này thôi.

Bạch Hổ chấm dứt câu nói bằng đường gươm lia ngang người Phạm Bảo. Lưỡi thép rít lên rợn gáy. Phạm Bảo và gã đồng hành lập tức nhảy lui cùng lúc đồng loạt phóng hai lưỡi gươm về phía Bạch Hổ. Chàng trai không chờ gươm của đối thủ chém tới mới đỡ gạt mà phật ngược một đường gươm đẩy bật cả hai lui thêm một bước nữa. Phạm Bảo khẽ nhắc gã đồng hành:

- Coi chừng những đòn phản công!

Thông thường, đòn phản công chỉ tung ra khi đòn đánh gần kết thúc. Riêng môn phái của Bạch Hổ lại tạo ra những đòn phản công chớp nhoáng ngay khi đối thủ vừa khởi phát thế công. Những đòn này dựa vào mức thần tốc để triệt hạ đối thủ trước khi kịp hoàn thành đòn đánh. Phạm Bảo vẫn nhớ lời dặn của vị chương môn:

- Cách chặn đỡ một đòn đánh hay nhất là không cho đối thủ hoàn tất đòn đánh đó bằng một đòn phản công tung ra ngay khi đối thủ khởi sự ra đòn. Thành hay bại sở cậy hoàn toàn ở tốc độ. Khi đạt tốc độ cao, đòn của ta sẽ tới đích sớm hơn. Như thế, đòn đánh của địch hiểm hóc, mãnh liệt cỡ nào cũng thành vô dụng. Phái Mai Động của ta nhờ phương châm này nên đã đứng vững cả ngàn năm rồi. Hiện nay, trong đám môn sinh, Bạch Hổ là người thể hiện đúng nhất cung cách đó. Các con nên coi Bạch Hổ ra đòn mà ráng luyện theo.

Lúc nghe vị chương môn nói những lời trên, Phạm Bảo đã là một nhân vật thành danh trong võ giới vì vào đời từ nhiều năm trước. Bạch Hổ vốn là em họ của Phạm Bảo nên gã đã gọi tới cùng ấn chứng tài năng. Quả nhiên,

đúng như nhận định của vị chương môn, Phạm Bảo thấy khó tranh thắng nổi trước Bạch Hổ nếu xảy ra một cuộc tử chiến giữa hai người.

Vì thế, lúc này gã hết sức dè dặt nhắc gã đồng hành thận trọng.

MỘT PHÚT DỪNG CHÂN

Phạm Bảo biết rõ bản lĩnh ghê người của Phạm Bạch Hổ, nhưng bản thân gã cũng là một kiếm thủ lừng danh từng trải nhiều phen vào sinh ra tử. Hơn nữa, bên cạnh gã lúc này còn có Lôi Chấn, kẻ đứng đầu trong Lôi Gia Tam Sát đang nổi tiếng khắp xứ. Đêm qua, khi theo dấu vết Bạch Hổ, hai người em của Lôi Chấn đã bị chết một cách bí ẩn, và Phạm Bảo cùng Lôi Chấn đã chạm mặt với một kẻ lạ cho tới quá canh ba thì kẻ lạ này mất hút vào rừng lau. Trong lúc truy lùng, cả hai lại bất ngờ gặp Phạm Bạch Hổ.

Cơ giận của Lôi Chấn ngùn ngụt như lửa bốc vì gã cho rằng Phạm Bạch Hổ là nguyên do đưa tới cái chết của hai người em gã. Nhưng liên tiếp sáu bảy đường gươm hiểm ác của Lôi Chấn đều bị Bạch Hổ bẻ gãy nửa chừng và nếu không có sự tiếp ứng đúng lúc của Phạm Bảo, gã đã khó toàn mạng.

Ba người đứng thành hình chân vạc ngay vạt đồi trước bìa rừng có Tiểu Giao nấp. Phạm Bảo, Lôi Chấn không dành nổi ưu thế nhưng Bạch Hổ cũng không thể tấn công tròn một đòn vào kẻ địch nào. Tiểu Giao thấy Bạch Hổ vừa xấn lên trước đã phải vội xoay ngang đỡ một bên hông thì bỗng hình dung ra cảnh trốn tránh không ngừng của chàng và xốn xang với ý nghĩ chàng không có nổi một phút nghỉ ngơi. Nàng quyết định nhập cuộc để giúp chàng chấm dứt trận đánh và cũng để thanh toán món nợ với gã đồng hành của Phạm Bảo là kẻ đã chặn đánh sư huynh của nàng trong rừng lau hôm trước.

Nhưng đúng lúc Tiểu Giao toan lao ra khỏi chỗ nấp, nàng lại phát giác một bóng người đang đứng nép sau khóm cây gần chỗ nấp của thiếu phụ đang run rẩy khiếp hãi. Nét mặt thiếu phụ tái mét trùm phủ một nỗi kinh hoàng đau đớn, căng mắt nhìn về phía chồng và không hề biết có người

đang đứng sau lưng. Tiểu Giao lập tức đổi ý, thận trọng nhích gần về phía thiếu phụ trong lúc vẫn ẩn kín giữa lau sậy.

Lúc này, Bạch Hồ cũng chuyển sát tới chỗ nấp của vợ, khẽ nhắc:

- Nàng nhắm chân núi chạy tới. Ta sẽ theo ngay.

Bạch Hồ đã đoán biết ý định của Phạm Bảo khi thấy gã đảo mắt liên hồi về phía vợ chàng. Thiếu phụ ngần ngại nhưng vẫn run run đứng lên khi nghe chồng nhắc lại. Cùng lúc, Phạm Bảo và Lôi Chấn đồng loạt lăn xả tới, liên tục tấn công Bạch Hồ. Chàng vừa chận đòn đánh của đối thủ vừa nhắc vợ:

- Nàng chạy ngay đi!

Thiếu phụ chan hòa nước mắt, lão đảo bước.

Nàng rời chỗ nấp chưa đầy năm trượng thì Phạm Bảo hét lớn đâm thẳng vào giữa ngực Bạch Hồ. Đây là một tuyệt kỹ trong kiếm pháp Mai Động với sức đánh thần tốc phi thường. Chàng buộc lòng phải xoay người né tránh. Lập tức một khoảng trống mở ra và Lôi Chấn không chậm trễ phóng vọt qua. Phạm Bảo cũng như ánh chớp chém tiếp một đường gươm cực kỳ dữ dội, ngăn chặn phản ứng của chàng nhắm vào Lôi Chấn. Bạch Hồ vừa chận xong nhát chém của Phạm Bảo thì Lôi Chấn đã vượt tới lưng đồi, lao tới sát phía sau thiếu phụ.

Tiểu Giao thấy rõ Lôi Chấn vung gươm lên nhưng thiếu phụ đã rời nàng một khoảng xa. Ngay phía trước nàng, Bạch Hồ hất ngược thanh kiếm của Phạm Bảo lên rồi chém lia tới một đường gươm xé gió. Chàng không kịp thấy Phạm Bảo né tránh ra sao, tung mình phóng ngay về phía vợ. Cùng lúc đó, lưỡi gươm trong tay Lôi Chấn đã hạ chéo xuống và Bạch Hồ chỉ kịp hét lên. Hòa theo tiếng hét đau đớn của Bạch Hồ là tiếng hét kinh hoàng của Lôi Chấn.

Lưỡi gươm đang xả xuống của gã bất ngờ chạm vào một sức mạnh ghê hồn khiến cánh tay cầm gươm bị đánh bật đi và gã loạng choạng lui lại. Gã gắng gượng kìm người nhưng vẫn lão đảo lui xa bốn năm bước.

Bạch Hồ không kịp nhận rõ chuyện gì, phóng vọt tới bên vợ. Thiếu phụ thất thần ngơ ngác như mất hồn. Bạch Hồ một tay nắm chắc chuôi gươm,

một tay vòng qua lưng vợ kéo sát lại phía mình. Phạm Bảo đã theo tới nhưng dừng lại bên Lôi Chấn, mở to mắt nhìn về khóm cây gần nơi vợ chồng Bạch Hồ đứng. Từ sau khóm cây, một người đàn ông chậm rãi bước ra. Người này phong thái như một nho sinh nhưng mặc võ phục đen với một vuông khăn che kín nửa mặt. Bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng của Bạch Hồ, người nọ lên tiếng:

- Phạm tráng sĩ cứ đưa phu nhân đi khỏi đây. Mấy kẻ kia đã có tôi lo.

Bạch Hồ đã hiểu về điều may mắn vừa xảy ra cho vợ chàng, vội nói:

- Ôn cứu tử, Phạm mỗ xin ghi trọn đời. Nhưng Phạm mỗ không dám gieo lụy cho ân nhân.

Đưa mắt về phía Phạm Bảo, Lôi Chấn, người lạ vẫn giữ giọng trầm trầm bình thản:

- Kẻ cầm gươm không nên chấp nhất. Tráng sĩ cần vào châu Ái thì cứ lên đường. Vả lại phu nhân mệt mỏi lắm rồi, không nên để tâm thần bị kinh động thêm.

Bạch Hồ nhìn vợ rồi ngập ngừng hỏi người lạ:

- Phạm mỗ xin được cái may ghi nhớ tên người đã cứu giúp bữa nay.

Người lạ đáp:

- Việc làm của tôi bất quá chỉ để tỏ lòng ngưỡng mộ nghĩa khí của tráng sĩ và đền đáp phần nào công ơn của Khúc gia thôi. Còn tên họ thì không dám giấu-

Người lạ bước lại gần Bạch Hồ hạ giọng nói nhỏ. Mắt Bạch Hồ bỗng sáng lên rạng rỡ. Chàng cúi đầu khi người lạ nói dứt, đoạn quay về phía Phạm Bảo, nhắc:

- Bữa nay ta bỏ qua mọi sự vì quá ít thời giờ. Tuy nhiên, khuyên các người nên quay về kẻo sẽ hối bất cập.

Chàng vái chào người lạ rồi bỗng vợ lên tay nhảy vút đi. Phạm Bảo, Lôi Chấn bị cản phía trước nên đành dừng lại. Nhìn người lạ từ đầu tới chân, Phạm Bảo hỏi:

- Người là ai?

Người kia đáp:

- Kẻ bán mình cho giặc, làm nhục tổ tiên không đáng được nghe tên ta.

Phạm Bảo liền giơ cao lưỡi gươm ra dấu cho Lôi Chấn. Lập tức, một ánh chớp bỗng loé ngay trước mặt gã, đồng thời lưỡi gươm bị đánh bật văng khỏi tay. Gã lật đật nhảy lui chụp lại thanh gươm trong sự kinh hãi cùng tột. Người lạ trầm giọng:

- Khoảng cách vài trượng này không đủ cản ta lấy mạng các người. Biết điều hãy theo lời nhắc của Phạm tráng sĩ, quay ngay về Đại La thành.

Trong lúc người lạ nói, Lôi Chấn không giấu nổi vẻ lạ lùng. Gã không rời mắt khỏi người lạ từ khi mới xuất hiện và thấy người lạ vẫn đứng im tại chỗ, không hề cử động. Vậy mà ánh chớp bỗng bất chợt loé lên đánh văng lưỡi gươm của Phạm Bảo y hệt trường hợp lưỡi gươm của gã chém xuống người thiếu phụ. Gã chưa hết lạ lùng thì bắt gặp cái nhìn nhắc nhở của Phạm Bảo. Cả hai xiết chặt chuôi gươm, bước lên. Nhưng đòn đánh chưa kịp phát động cả hai lưỡi gươm đã bị đánh bật khỏi tay. Hai người chưa bao giờ gặp một đối thủ có bản lĩnh kỳ lạ như thế. Họ chỉ vừa thấy một va chạm dữ dội xô lên thì gươm đã văng xa. Lúc này, họ nhìn thấy trong tay người lạ hai lưỡi thép như hai lưỡi búa đều đục khoen phía cuối và cột chặt vào một sợi dây. Trước vẻ kinh hoàng của đối thủ, người lạ ôn tồn:

- Các người đều sinh trưởng tại Giao Châu, có kẻ còn một thời là đệ tử phái Mai Động mà ngờ ngác lạ lùng trước mấy món vũ khí trên tay ta thì làm sao đủ sức cầm gươm đi lại trên giang hồ. Tốt nhất nên rời ngay đất Hoa Lư này, bỏ hẳn ý định ngăn trở những người vào Ái Châu tụ nghĩa.

Sau khi lượm lại khí giới, Phạm Bảo và Lôi Chấn vẫn đứng nguyên tại chỗ. Người lạ hỏi:

- Các người không tin là với khoảng cách này ta có thể lấy mạng các người sao?

Phạm Bảo lên tiếng:

- Đã chọn nghiệp múa gươm thì xá gì sống chết. Dù người bản lĩnh trùm đời cũng không thể hù dọa ta.

Người lạ nhìn vào mắt Phạm Bảo, nói:

- Cái gan của người đáng nhận một lời khen. Chỉ tiếc cái trí và cái tâm của người quá tồi tệ.

Đưa mắt qua phía Lôi Chấn, người lạ tiếp:

- Bình sinh ta ghê tởm việc chém giết nên mới mất thời giờ nhắc nhở các người. Nếu các người khăng khăng giữ ý mình thì ta đành không thể làm khác được.

Dứt lời, người lạ chậm rãi bước lên. Phạm Bảo, Lôi Chấn vừa kịp thấy hai bàn tay người lạ cử động thì đất đá đã bật văng ngay phía trước họ. Cả hai kinh hãi nhảy lui với cảm giác bàng hoàng như đang sống trong mơ. Từ cử động nhẹ nhàng của người lạ, hai lưỡi thép vọt bay ra như một lần chớp mắt cắm ngập sát chân họ và lập tức được thu về nằm gọn trở lại trong bàn tay.

Phạm Bảo từng chứng kiến kỹ thuật ném bút này nhưng vẫn nghĩ đây là kỹ thuật biểu diễn chứ không thể dùng cho chiến đấu. Gã chợt nhớ một cái tên vẫn được giới võ lâm nhắc tới và gã vẫn ngỡ vực là chuyện hoang đường. Gã nhìn sững người lạ rồi lên tiếng:

- Phải chăng người là Vô Ảnh Bút?

Người lạ đáp:

- Vô Ảnh Bút là Vô Ảnh Bút, còn ta chính là ta. Ai cũng có tên của mình.

Phạm Bảo thấy rõ gã và Lôi Chấn đã được tha mạng nhiều lần và tự lượng không thể đương đầu với người lạ. Gã cố giữ vẻ thản nhiên, cao giọng:

- Trong dịp sơ giao này, chúng ta xin nhường một bước. Mọi chuyện sẽ được tính toán lại vào ngày khác.

Gã xoay người kéo Lôi Chấn phóng đi. Người lạ cũng tung mình xuống chân đồi như tên bắn.

Khi Tiểu Giao ra khỏi chỗ nấp, tất cả đã rời xa. Nàng thấy người lạ đang vượt trên ngọn đồi lởm chởm những mô đá mang hình thù của một bày voi nằm ngủ, còn Phạm Bảo, Lôi Chấn đã khuất dạng. Nàng lưỡng lự rồi hướng về ngọn đồi mà người lạ vừa băng qua. Ngọn đồi cách chân dãy núi

phía trước không bao xa và Tiểu Giao nhận thấy dưới chân núi đang có một vết màu xám nhỏ di động. Lập tức, nàng quyết định chạy về phía chân núi trong sự thầm đoán vết đen kia chỉ có thể là người lạ hoặc Phạm Bạch Hổ.

Nổi tiếp đồi đá là một dải đồi thấp hơn tương đối bằng phẳng, dâng lên một màu xanh thẫm dưới những tia nắng đầu tiên đang vạch ngược trên nền trời. Tiểu Giao có cảm tưởng đang bước trên một tấm thảm mênh mông với đường viền là khu thôn xóm xa hút phía bắc và dãy núi chập chùng dựng đứng như vách thành kéo dài từ phía tây bọc xuống phía nam.

Khi Tiểu Giao lao xuống chân đồi thì vết xám di động thấp thoáng đã mất dạng và trước mắt nàng là những thửa ruộng hẹp lác đác nhiều bóng người cùng trâu bò. Nàng vội nép sau những bụi cây rậm để tránh bị bắt gặp trong lúc chạy mau. Càng đi xa, cây cỏ càng dày và bóng người cũng thưa dần. Cuối cùng, một dòng sông đột ngột hiện ra cắt ngang phía trước.

Tiểu Giao men theo bờ sông đi về hướng ngọn núi đá sừng sững. Ngọn núi không cao nhưng xum xuê cổ thụ. Mặt trời đã treo lơ lửng trên đầu, hun nóng những khối đá ngổn ngang khắp nơi khiến Tiểu Giao cảm thấy ngột ngạt khi tới sát chân núi. Nàng liền vạch cây bước xuống mé sông, vục tay vào làn nước trong vắt. Chợt, nàng nhận thấy dòng sông không uốn vòng quanh núi mà giống như từ lòng núi đổ ra. Lạ lùng, Tiểu Giao men tới chỗ dòng sông giáp với chân núi và thấy vách đá mở thành một vòm cửa rộng hàng chục trượng. Ngọn núi như một cây cầu uốn vòng qua sông.

Vách đá ngay chỗ đó thẳng đứng nhưng lại thoai thoải về phía bên kia. Tiểu Giao liền vòng qua phía đồi đất tìm lối lên theo những phiến đá chen chúc dưới hàng cổ thụ. Nàng tung mình lên một phiến đá nhô ra từ độ cao khoảng hai mươi thước so với mặt sông rồi tiếp tục vượt lên cao hơn nữa bằng cách phóng từ phiến đá này qua phiến đá khác. Từ phiến đá thứ ba, Tiểu Giao nhận ra dấu của một lối mòn len giữa cây và đá bèn bám vịn leo tiếp tới một phiến đá phẳng lì mỗi bề rộng ngoài mười trượng. Qua những kẽ nứt trên mặt đá, nhiều hàng cây vươn cao hàng chục thước với các tán lá dày đặc hợp thành mái che phủ kín một vùng mát mẻ khác hẳn không khí dưới chân núi.

Từ phiến đá nhìn xuống, Tiểu Giao thấy dòng sông xẻ đôi dải đồi uốn vòng về hướng bắc. Ánh nắng trưa dội ngược trên mặt sông hắt lên một vùng sáng chói chang. Tiểu Giao vội quay về dãy đồi phía đông chen chúc giữa các khu rừng lau. Bất chợt nàng lại bắt gặp một vệt đen đang di động ngay mé chân đồi sát dãy núi. Vệt đen chuyển từ vùng cây cối um tùm qua một con suối rồi quay ngược lại. Nàng thầm nghĩ:

- Có lẽ đó là Phạm Bạch Hổ.

Rồi, nàng vùn vụt lao xuống.

Dọc mé đồi dưới chân núi chen chúc nhiều hốc đá sau những vùng cây rậm. Tiểu Giao phăng phăng xấn tới không với một ý nghĩ rõ rệt và giật mình khựng lại khi một người buông mình xuống khỏi lùm cây đứng chắn phía trước. Người xuất hiện là Phạm Bạch Hổ. Chàng đã chọn một hốc đá tại đây làm chỗ ẩn mình sau khi thoát khỏi sự truy lùng của Phạm Bảo, Lôi Chấn. Thấy Bạch Hổ nhìn mình đăm đăm, Tiểu Giao bất giác tự hỏi:

- Ta tìm người này làm chi?

Nàng bỗng thấy mình hoàn toàn ngớ ngẩn sau sự mất tích của dì Lê và bất giác lên tiếng:

- Phạm tráng sĩ!

Bạch Hổ ngạc nhiên về cách nàng gọi chàng và càng ngạc nhiên hơn với cảm giác nàng vừa thốt lời kêu cứu. Chàng sực nhớ hình ảnh nàng đầm mưa buổi chiều qua và nghĩ thầm:

- Cô gái này đang lâm cảnh ngộ như mình chăng?

Chàng trấn tĩnh bước về phía nàng, hỏi:

- Sao cô đi lạc giữa núi rừng thế này?

Tiểu Giao đã trấn tĩnh lại và hỏi chàng:

- Phu nhân khoẻ lại chưa?

Nàng nói tiếp:

- Em đã thấy tráng sĩ và phu nhân từ lúc tráng sĩ đánh con cọp ở mé rừng lau.

Bạch Hồ nghi ngại vì thấy cô gái có vẻ biết nhiều về mình. Tuy nhiên, chàng vẫn nhỏ nhẹ đáp:

- Tiện nội khoẻ nhiều rồi.

Chàng chỉ tay về phía hốc đá:

- Mời cô ghé gặp tiện nội một lát.

Tiểu Giao bước theo Bạch Hồ vào phía sau một lùm cây. Thiếu phụ vừa thoáng thấy dáng nàng đã vùng dậy chạy ra. Tiểu Giao chưa kịp lên tiếng, thiếu phụ đã gục đầu lên vai nàng khóc oà. Tới lúc này, Tiểu Giao chưa hề biết tên thiếu phụ nhưng vẫn cảm thấy giữa hai người như quen biết từ lâu. Thiếu phụ khóc một hồi rồi ngược nhìn Tiểu Giao, vừa lau nước mắt vừa nói:

- Chị không ngờ còn gặp lại em.

Nắm chặt tay Tiểu Giao, thiếu phụ kể:

- Chị cứ nghĩ tới em với bà bác không khác người ruột thịt của chị và cầu mong sao cho sớm gặp lại.

Tiểu Giao thân mật đưa tay chặn dòng nước mắt trên má thiếu phụ. Hai người ngồi xuống một tảng đá trong khi Bạch Hồ bước tới gốc cây ở phía trước. Tiểu Giao chờ thiếu phụ qua hẳn cơn xúc động mới lên tiếng:

- Em cũng chỉ bất ngờ ghé lại trú mưa và ngay sau đó đã thấy dì Lê như ruột thịt của em. Thành ra từ sớm tới giờ em ngơ ngẩn không biết nên làm gì hay đi đâu.

Đoạn nàng kể lại chuyện xảy ra tại căn nhà. Thiếu phụ nín tay Tiểu Giao kêu lên:

- Trời ơi!

Rồi, nàng hướng về phía chồng gọi giật giọng. Bạch Hồ lật đật bước tới và như chết sững khi nghe biết bà già đã mất tích. Chàng bần khoản:

- Không lẽ bọn Phạm Bảo tạo ra việc này?

Thiếu phụ cắn môi suy nghĩ rồi thở dài lên tiếng:

- Tất cả chỉ do mi thôi, Hải Yến ơi! Mi là nguồn tai họa cho mọi người!

Bạch Hồ lắc đầu trong lúc Tiểu Giao ngạc nhiên:

- Hải Yến là kẻ nào?

Thiếu phụ nhìn sâu vào mắt Tiểu Giao, giọng vừa mệt mỏi vừa đau đớn:

- Hải Yến là chị, em ạ! Chị là Khúc Hải Yến! Vì cái họ Khúc của chị mà nhiều người phải lãnh tai họa!

Tiểu Giao như bừng tỉnh sau câu nói của thiếu phụ. Nàng nắm lấy hai tay Hải Yến ôm vào lòng, nói:

- Đúng là trời có mắt! Em đã hoàn thành một phần công việc của mình rồi.

Trong lúc Hải Yến ngỡ ngàng, Tiểu Giao tiếp:

- Em từ châu Ái ra với hai việc mà một là phải tìm ra thân nhân của Khúc gia đang lưu lạc để đưa vào Đảng Trong. Khúc gia hiện còn ai trôi nổi ở đâu nữa?

Hải Yến không trả lời Tiểu Giao mà hỏi lại:

- Ai trao cho em công việc đó?

Tiểu Giao nói:

- Em làm do sự sai bảo của sư phụ nhưng cũng nghĩ đây là việc phải làm của mọi người Giao Châu.

Hải Yến thở dài:

- Chị từ thuở sinh ra chưa làm nổi một điều hữu ích nhỏ cho ai. Vậy mà sáu năm nay, chị đã nhận được sự lo lắng, giúp đỡ của người khắp xứ. Điều này khiến chị khổ tâm vô cùng.

Bạch Hổ lên tiếng:

- Nàng không nên nghĩ rằng mọi người đang báo ơn đáp nghĩa mà nên nghĩ đó là sự chia xẻ hoạn nạn giữa người trong một nước. Nàng cũng như mọi người chưa làm nổi điều gì hữu ích lớn lao, nhưng khi đất nước lâm nguy thì nàng phải gánh tai họa nhiều hơn tất cả. Mọi người che đỡ cho nàng chỉ vì muốn giảm bớt nổi bất công mà nàng phải nhận chịu.

Hải Yến như không nghe thấy chồng nói, vẫn theo dòng suy nghĩ của mình, ghé sát tai Tiểu Giao nói nhỏ:

- Chị chỉ mong sớm chết đi để không còn gây họa cho ai. Em thấy đó, chồng chị phải trải trăm ngàn khó khăn sinh tử và chị không thể nguôi đau đớn khi phải hàng ngày nhìn chồng gian khổ vì mình.

Bạch Hổ cắt ngang câu chuyện, hỏi Tiểu Giao:

- Việc thứ hai của cô ở đây là việc gì?

Tiểu Giao đã biết rõ Phạm Bạch Hổ nên nói thật:

- Em tới Bồ Hải Khẩu gặp một người là Trần Lãm.

- Trần Lãm?

Tiểu Giao thấy Bạch Hổ kêu lên thì ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Bạch Hổ vội nói:

- Ông ấy vừa xuất hiện bên kia đồi và đã cứu nguy cho vợ chồng tôi. Cô nên kiếm ông ấy ngay trên núi này thay vì tới Bồ Hải Khẩu. Chính mắt tôi thấy ông ấy lên núi vào khoảng xế trưa.

Tiểu Giao vội đứng lên:

- Vậy thì em phải đi ngay kẻo không biết tìm ông ấy ở đâu.

Trước khi quay đi, nàng nói với Hải Yến:

- Chị ráng đợi em tại đây và đừng buồn nữa. Gặp Trần Lãm xong, em sẽ trở lại tìm chị ngay. Ta sẽ cùng vào châu Ái và chị không bao giờ còn lo ngại gì.

Hải Yến im lặng gạt nước mắt trong lúc Tiểu Giao bước đi.

TRÊN ĐỈNH NON CAO

Tiểu Giao vượt lên phiến đá phẳng lì lưng chừng núi. Lúc này nàng mới thấy mình bị chặn lại bởi một vách đá thẳng đứng cao hun hút. Lui lại ngẫm bờ vách, nàng chợt nhìn thấy một khe nứt giống như một nét sổ kéo dài xuống từ đỉnh vách và đoạn cuối khuất sau một bụi cây rậm rạp. Bước tới sát bụi cây, Tiểu Giao phát hiện một cửa hang rộng đủ cho một người lách qua, phía trong tối mù mịt, chốc chốc lại tỏa ra một làn hơi lạnh.

Sau một hồi suy tính, Tiểu Giao quyết định bước vào, len giữa hai vách đá nhích lên từng bước. Phía trước bóng tối không dày lắm nên nàng nhận ra một khúc quanh dẫn vào một lòng hang rộng với vòm trần cao chừng ba trượng. Qua khúc quanh, hang quặt về bên trái sâu hun hút nhưng có một làn ánh sáng mờ đục.

Càng vào sâu, bóng tối càng giảm dần và loãng hắt ở khúc cuối. Đang ngạc nhiên vì sự việc này, Tiểu Giao bỗng giật mình bắt gặp nhiều bóng đen lơ lửng. Nàng vội nép sát vào vách hang nhìn kỹ và nhận ra chỉ là những chùm thạch nhũ từ trần hang rủ xuống. Nàng thở ra nhẹ nhõm, bước vào một khúc nền hang không còn bằng phẳng mà chen chúc những mô đá đủ cỡ. Thạch nhũ từ trên trần biến thành những lớp rào trùng điệp chắn ngang nhiều đoạn, nhưng bóng tối càng nhạt hơn. Tiểu Giao nghĩ thầm:

- Có lẽ sắp qua sườn núi bên kia.

Chốc chốc một làn gió nhẹ thoảng qua đưa tới nhiều tiếng động mơ hồ. Tiểu Giao bắt đầu nhìn rõ những chùm thạch nhũ phía trước và nhận thấy gió lùa vào đường hang mỗi lúc một nhiều thêm.

Nàng đặt chân tới khúc cuối thì giật mình vì nghe rõ một tràng cười dài vang lại. Tiếng cười va vào vách đá tạo thành một âm vang kỳ lạ khiến Tiểu Giao kinh hãi nấp vội vào sau một chùm thạch nhũ.

Nàng nghe rõ nổi sau tiếng cười là giọng nói của hai người đang trò chuyện. Thận trọng men tới cuối hang, Tiểu Giao hồi hộp nhìn ra và thấy ánh nắng chói chang đang dội xuống. Lúc này trước mắt nàng là một vùng trống nhưng chỉ là khoảng cách giữa hai vách núi. Tiếng người đối đáp phía ngoài nghe rõ như kề sát bên. Một giọng lớn tuổi cất lên sang sảng:

- Chú nên về đi, đừng quan tâm tới ta nhiều quá. Giữa lúc nhiều nhượng này cần dành thời giờ cho những việc đáng làm hơn.

Tiểu Giao nghe rõ giọng đáp lại đúng là giọng của người lạ vừa cứu Phạm Bạch Hổ ở phía đồi bên kia. Người này nói:

- Chính vì thế em mới tới gặp anh. Kỳ này có thể em vắng mặt lâu tại Bồ Hải Khẩu nên cần sắp đặt trước cho cuộc sống của anh ở đây khỏi gặp nhiều bất tiện.

Giọng người lớn tuổi cắt ngang:

- Chú sắp xếp như vậy là đủ rồi, không cần cho người đi lại thăm nom ta nữa. Nhưng chú tính làm gì sau khi rời khỏi đây?

Người kia đáp:

- Em cần vòng lại thôn Đông Hạ Hoa Lư coi có gì lạ không?

Người lớn tuổi hỏi:

- Chú vẫn nghi ngại về chuyện cũ sao?

Người kia có vẻ băn khoăn:

- Em vẫn thắc mắc về việc lão tiều vắng mặt suốt mười ngày nay. Lát nữa tiện đường, em phải ghé qua đó. Chỉ có điều bất tiện là bà Lê đã năn nỉ em đừng bao giờ trở lại nhà bà.

Tiểu Giao nghe nhắc hai tiếng "bà Lê" thì không kìm được một tiếng kêu kinh ngạc. Nàng vội chặn lại nhưng âm vang vẫn đủ khiến tiếng nói chuyện phía ngoài im bật. Liền đó, một bóng người vụt xuất hiện nơi cửa hang trong khi giọng nói sang sảng của người lớn tuổi vang lên:

- Khách đã tới, xin cứ tự nhiên!

Tiểu Giao nhận ra người xuất hiện chính là người nàng đã thấy bên kia đồi, nên nàng bước ra khỏi chỗ nấp, chấp tay lên tiếng:

- Kính chào Trần tiên sinh!

Trần Lãm đang ngờ có kẻ địch bám theo nên hoàn toàn bất ngờ trước sự xuất hiện của một cô gái trẻ. Ông càng ngạc nhiên hơn khi thấy cô gái biết rõ mình, nhưng vẫn nghiêng đầu tỏ dấu đáp lễ rồi lên tiếng hỏi:

- Cô từ đâu tới?

Tiểu Giao đáp:

- Cháu từ Đông Sơn trong Ái Châu ra.

Trần Lãm thắc mắc nhìn nàng, hỏi tiếp:

- Cô từ Đông Sơn ra, sao biết tên ta và biết rõ ta đang ở đây?

Tiểu Giao nói:

- Cháu vâng lệnh sư phụ ra tìm Trần tiên sinh, nhờ tráng sĩ Phạm Bạch Hổ chỉ dẫn mới biết tiên sinh đang ở đây nên tới tìm cầu may, ai ngờ được gặp.

- Chẳng hay sư phụ cô là ai?

- Bẩm, sư phụ cháu là Đông Sơn Lão Nhân.

Trần Lãm tròn mắt nhìn cô gái trẻ vóc dáng mảnh mai khi nghe nàng nói. Nhưng ông chưa kịp lên tiếng, giọng nói của người lớn tuổi đã vang lên:

- Cho nó tới đây!

Tiểu Giao nhận rõ giọng nói từ phía vách đá bên kia dội tới. Trần Lãm ra dấu cho nàng rời hẳn đường hang, bước ra ngoài.

Khoảng cách giữa hai vách đá xa tới ngoài mười trượng và dài khoảng ba mươi trượng, giống như một thung lũng hẹp, xum xuê cây lá.

Trần Lãm đưa Tiểu Giao đi ngược tới chỗ vách đá nhô ra như một mái che. Dưới mái đá là một khoảng rộng chừng mười gian nhà có một ông già tóc bạc đang ngồi. Ông già chiếu cặp mắt sáng quắc về phía Tiểu Giao. Nàng vội chắp tay cúi chào:

- Cháu xin ra mắt lão trượng.

Ông già ngăm nàng rồi hỏi:

- Người theo học Đông Sơn Lão Nhân từ khi nào?

Tiểu Giao đáp:

- Bẩm, cháu được thu nhận lúc bảy tuổi, cách đây mười hai năm.

Ông già hỏi tiếp:

- Sư phụ người có bao nhiêu anh em?

Tiểu Giao ngạc nhiên trước câu hỏi về sư môn của nàng nhưng thấy dáng dấp nghiêm trang của ông già nên vẫn gắng gượng đáp:

- Bẩm, sư phụ cháu có sáu người em đồng môn và thường được mọi người gọi là Đông Sơn thất hiệp.

Ông già vẫn hỏi:

- Người có biết hết các vị sư thúc không?

Tiểu Giao đáp:

- Cháu chỉ có dịp gặp hai vị là ngũ và lục sư thúc.

- Tại sao?

- Bẩm, tam sư thúc của cháu qua đời đã lâu vì bệnh. Còn các vị khác bận lo công việc phải bận tẩu nên không có mặt tại sư môn.

- Ngũ và lục sư thúc của người tên gì?

Tiểu Giao bắt đầu khó chịu nhưng cố đáp:

- Bẩm, là Lê Thanh Hải và Đặng Nghi.

- Người có biết tên các sư thúc khác không?

Tiểu Giao không còn giấu nổi sự bức bối, hỏi lại:

- Chẳng hay vì sao lão trượng lưu tâm nhiều tới sư môn của cháu như thế?

Ông già nhìn thẳng vào mặt Tiểu Giao, hỏi:

- Người khó chịu chẳng?

Tiểu Giao đáp:

- Cháu đâu dám vô lễ với các bậc trưởng thượng. Chỉ mong biết lý do quan tâm của lão trượng thôi.

Ông già vẫn nhìn nàng soi mói, hỏi:

- Đông Sơn Lão Nhân dạy cho người được bao nhiêu công phu rồi?

Tiểu Giao cảm thấy ông già đang muốn khiêu khích mình nên cố ôn tồn đáp:

- Cháu còn là trẻ thơ nên học tới đâu hay tới đó chứ không rõ đã học được bao nhiêu công phu.

Vừa đáp nàng vừa quan sát ông già. Ông ngồi cách nàng chừng hai trượng, khuất sau phiến đá phẳng mang hình dáng một chiếc án. Bộ râu dài che kín ngực cũng bạc phơ như mái tóc phủ kín vai. Tiểu Giao không hình dung nổi vóc vạc của ông nhưng đoán ông cao lớn hơn Trần Lâm. Ông nhíu mày khi nghe Tiểu Giao đáp rồi trừng mắt đối giọng:

- Người tin ở bản lĩnh của mình lắm, phải không?

Tiểu Giao nói:

- Cháu không biết trả lời câu hỏi của lão trượng ra sao cho đúng.

Ông già "hừ" một tiếng, đặt một bàn tay lên phiến đá trước mặt. Tiểu Giao chưa đoán rõ ý định của ông đã thấy một bóng người vụt hiện ngay phía trước như một lần chớp. Nàng kinh hãi đảo vội người né tránh. Ông già bất ngờ phóng tới định chụp lấy tay Tiểu Giao, thấy nàng tránh thoát thì tung người lên tảng đá cao gần nơi nàng vừa đứng.

Tiểu Giao lạ lùng thấy ông vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trong lúc di động, tựa hồ từ lúc ra tay tới khi ngồi xuống phiến đá cao ông không hề đứng dậy.

Nàng vội lên tiếng:

- Cháu đường đột tới đây nhưng không có ý xấu và cũng không dám thất lễ, xin lão trượng xét lại cho.

Ông không thèm nghe, quát:

- Lấy võ khí ra!

Thấy Tiểu Giao ngơ ngác nhìn, ông tiếp:

- Riêng việc tự ý vào đây cũng đủ để phải bỏ mạng rồi. Bây giờ ta dành cho một đặc ân là tự vệ bằng võ khí để giữ lấy tính mạng.

Nghe ông nói bằng giọng chắc nịch, Tiểu Giao hết sức bối rối. Nàng cố tìm cách tránh né:

- Xin lão trượng cho phép cháu được thừa dút câu chuyện với Trần tiên sinh rồi sau hãy hay.

Ông lạnh lùng lắc đầu:

- Không chuyện trò gì hết. Hãy lấy vũ khí ra ngay.

Tiểu Giao đưa mắt nhìn Trần Lãm, nhưng Trần Lãm khoanh tay đứng dưới vách đá nhìn nàng như người xa lạ. Túng thế, nàng đành quay về phía ông già toan năn nỉ, nhưng ông đã nói như ra lệnh:

- Rút gươm ra! Ta không chờ lâu đâu!

Nàng vội lên tiếng:

- Cháu xin tuân lệnh vào lúc thấy cần thiết. Lúc này xin lão trượng cho phép cháu khỏi lấy gươm ra.

Ông gật đầu:

- Được!

Lời nói vừa dứt, ông đã như lặn tên phóng tới trước Tiểu Giao, tay trái trụ lên mặt đá, tay phải đánh ngược lên. Chưa khi nào Tiểu Giao thấy một người xử dụng chưởng pháp kỳ lạ như vậy. Nhưng thế đòn nghịch lý này phát ra một sức mạnh ghê hồn khiến nàng không dám đón đỡ mà lật đật né tránh. Lập tức tay phải ông già lại biến thành trụ và tay trái ra đòn chặn nàng lại.

Sự biến hoá mau lẹ phi thường trong đòn thế của ông già buộc Tiểu Giao phải nhận chịu trọn sức đánh từ tay trái của ông. Tiểu Giao vận hết sức vào tay trái đón ngọn đòn của ông. Sức đánh tựa một ngọn núi đá đột ngột xé toang mặt đất xô lên và Tiểu Giao cảm thấy mình sắp bị hất tung như một mảnh lá khô khi hạ thấp tay xuống chặn lại.

Cùng lúc đó, ông lại tung hai ống chân đang lơ lửng trên không đánh vào sau gáy nàng. Trong thế nguy vừa bị kìm vừa bị đánh đó, Tiểu Giao hét lớn cố dồn sức đẩy lui tay trái của ông già đồng thời hạ thấp người xuống vùng tay phải đánh ngược về phía sau.

Biến thể chớp nhoáng của nàng khiến hai chân ông già vừa đánh hụt vào khoảng không vừa bị đòn tay phải của nàng phản kích. Toàn thân ông bỗng

đảo tròn như một chiếc bông vụ chuyển hẳn ra xa. Tiểu Giao vừa cảm thấy áp lực tay trái của ông biến đi thì ông đã ngồi nguyên tại vị trí đầu tiên, ngay sau chiếc bàn đá. Nàng nhìn ông sửng sốt vì sự di chuyển mau lẹ chưa từng thấy. Ánh mắt ông nhìn nàng dịu hẳn xuống và giọng ông cất lên thân mật:

- Đủ rồi! Con hãy tới ra mắt nhị sư thúc đi. Ta là Trần Đường đây!

Tiểu Giao thuộc lòng tên các sư thúc do sự nhắc nhở hàng ngày của sư phụ. Đông Sơn Lão Nhân vẫn kể với đệ tử rằng nhị sư thúc Trần Đường là một kỳ nhân, bản lĩnh vượt xa anh em trong môn phái. Tuy nhiên, ông mất tích cùng tứ sư thúc Dương Toàn khoảng mười năm sau sự mất tích của thất sư thúc Cao Ngũ.

Do nhắc nhở đầy thương nhớ của sư phụ, Tiểu Giao vẫn thầm nguyện cầu nhị sư thúc của nàng còn sống và nàng sẽ có dịp gặp. Lúc này, nghe ông già xưng tên là Trần Đường, nàng mừng tới bật khóc, chạy tới quỳ trước mặt ông nghẹn ngào:

- Sư thúc! Xin sư thúc tha tội cho con!

Ông mỉm cười dịu giọng:

- Con có tội gì đâu. Chẳng qua ta muốn thử xem con đã luyện tập tới mức nào đó thôi.

Nhìn nàng ràn rụa nước mắt, ông nói:

- Con hãy lại ngồi gần đây, kể cho ta nghe chuyện nhà ra sao. Mười mấy năm nay, ta nhớ đại sư huynh vô cùng. Ông ấy có khoẻ không?

Tiểu Giao kể cho Trần Đường nghe mọi chuyện về sư môn rồi hỏi ông sao không chịu trở về lần nào suốt mười mấy năm. Ông nhìn nàng buồn bã:

- Ta không lúc nào nguôi thương nhớ sư phụ con và các anh em đồng môn. Chúng ta đã quây quần bên nhau nhiều năm tháng để cùng rèn luyện và chia xẻ gian nguy. Nhưng ta trở về sao được trong cảnh như thế này?

Ông chỉ cho Tiểu Giao coi và lúc này nàng mới nhận ra hai chân ông đều cụt ngang đầu gối. Tiểu Giao kinh hoàng nhìn vị sư thúc rồi nhào tới ôm hai chân ông òa khóc. Trần Đường khẽ vuốt mái tóc nàng, nhắc:

- Con ra đây vì công việc hệ trọng thì cần hoàn tất trước đã. Lát nữa ta sẽ kể cho con nghe về những điều xảy ra với ta.

Tiểu Giao lau nước mắt nhìn lên trong lúc Trần Đường chỉ Trần Lãm giới thiệu:

- Đây là thân đệ của ta. Chú ấy thua ta gần hai chục tuổi và không phải người trong Đông Sơn phái, nhưng con cứ coi chú ấy như các vị sư thúc khác.

Trần Lãm hỏi:

- Chẳng hay Đông Sơn Lão Nhân cho cháu ra tìm ta vì việc gì?

Tiểu Giao nói:

- Sư phụ cháu nhận ủy thác của Dương tướng công cho chúng cháu ra đây thông báo các tin tức liên quan tới việc đánh đuổi quân Nam Hán.

- Cháu có đem theo thư từ không?

Tiểu Giao lắc đầu:

- Sư phụ đoán chuyến đi có nhiều hung hiểm nên bắt chúng cháu học thuộc lòng điều cần thông báo và cấm tuyệt đối không được mang theo giấy tờ gì.

Nàng hạ thấp giọng tiếp:

- Do tường trình của tướng quân Ngô Quyền nên Dương tướng công biết chú hiện tương quan mật thiết với Ngô tướng quân. Vì vậy, Dương tướng công nhờ sư phụ cháu cử người tới Bồ Hải Khẩu báo cho chú hay là mùa xuân năm tới sẽ khởi binh tái chiếm thành Đại La. Hai châu Hoan-Ái đang gấp rút chuẩn bị binh lực. Kế hoạch tiến binh đã định xong. Dương tướng công đích thân dẫn đại quân Hoan-Ái qua cửa Thần Phù và Bồ Hải Khẩu vượt sông Nhuệ đánh lên. Trong lúc đó, nghĩa binh Phúc Lộc châu và Phong châu ở phía bắc có nhiệm vụ cắt đứt liên lạc của Lý Tiến với Phiên Ngung, còn nghĩa binh toàn vùng Hải Đông mở các trận đánh cầm chân lực lượng địa phương của Lý Tiến. Dương tướng công trao quyền điều động nghĩa binh vùng bắc cho Ngô tướng quân và đặt toàn bộ nghĩa binh Hải Đông dưới sự sai khiến của chú. Dương tướng công nhắc chú kín đáo thông

báo kế hoạch này tới khắp nơi để tất cả kịp phối hợp đúng lúc với cuộc tiến binh của Dương tướng công vào mùa xuân Tân Mão.

Trần Lãm hỏi:

- Hành trình của cháu từ Đông Sơn tới đây như thế nào? Người cùng đi với cháu hiện đang ở đâu?

Tiểu Giao kể:

- Cháu rời Đông Sơn cùng với nhị và tam sư huynh. Tới đèo Ba Dội, chúng cháu tách làm ba, đi cách nhau một khoảng đường dài để tránh cùng bị rơi vào một biến cố bất ngờ và hẹn gặp lại sau khi qua sông Thanh Quyết. Điều chúng cháu quyết làm xong trên đoạn đường này là vượt khỏi tai mắt kẻ thù chúng cháu nên đã giao ước dù có thấy bạn đồng hành lâm nạn cũng không dừng lại tiếp cứu.

Trần Đường lơ đãng phóng tầm nhìn ra phía xa theo dõi những vạt nắng chiều đang chiếu nghiêng trên đầu núi trong lúc Trần Lãm im lặng. Tiểu Giao cố nén xúc động kể tiếp:

- Vượt khỏi chân đèo một đôi đường, cháu phát giác tam sư huynh nằm gục trên một bờ đá, ngực ghim đầy ám khí và cổ bị một vết gươm cắt đứt. Tam sư huynh là người mở đường đi trước cháu khoảng gần hai dặm. Cháu chắc nhị sư huynh đi nối sau đã biết rõ chuyện này. Khi chúng cháu tiến vào khu rừng lau phía nam động Hoa Lư thì thành linh trời đổ mưa lớn. Vì bước gấp nên lúc đó cháu thấy nhị sư huynh chỉ cách cháu chừng ngoài trăm bộ và từ trong rừng, ba người đột ngột xuất hiện. Tất cả đều rút võ khí ra và giao đấu tức khắc. Nhờ sự việc đó và trận mưa lớn kéo dài nên cháu qua khỏi rừng lau mà không bị ai phát giác.

Trần Lãm hỏi:

- Nhị sư huynh cháu ra sao sau đó?

Giọng Tiểu Giao như sắp khóc:

- Cháu chỉ biết ba kẻ chặn đánh nhị sư huynh đã trở về thôn Đông Hạ Hoa Lư, và già nhiều tuổi nhất là kẻ xuất hiện bên cạnh Phạm Bảo hồi sáng trước mặt chú. Hai gã kia đã bị giết bí mật trong đêm khuya ngay tại sau nhà dì Lê ở thôn Đông Hạ.

Cả Trần Đường lẫn Trần Lãm đều ngạc nhiên khi nghe nàng nhắc tới tên dì Lê.

Hai người nhìn nàng chờ đợi. Nhưng Tiểu Giao chưa kịp kể tiếp thì Trần Đường bỗng đưa tay ra dấu cho nàng ngừng lại. Nét mặt ông căng thẳng khi ông hướng cái nhìn về phía cửa hang.

Lúc này Trần Lãm và Tiểu Giao đã phát giác những tiếng động giống như tiếng chân bước trên nền đá trong đường hang. Tiếng chân bước khi nặng khi nhẹ chuyển dần về phía cửa hang rồi bất ngờ ngừng bật. Trần Đường liền khoát tay ra dấu cho hai người.

Trần Lãm, Tiểu Giao lập tức tung mình về phía đó.

DẤU HIỆU BẢO TÁP

Tiểu Giao cùng Trần Lâm bám bờ vách bước lên thật nhẹ. Gần tới cửa hang, nàng thoáng nghe một tiếng rên đau đớn rồi tất cả lại rơi vào im lìm. Nàng vội bọc tới sau tảng đá chắn trước cửa hang, nhìn vào phía trong và nhận thấy lơ mơ một bóng người to lớn giữa khoảng tranh tối tranh sáng. Bóng người chợt di động và khi xuất hiện trước cửa hang thì Tiểu Giao kinh ngạc nhận ra đó là một con khỉ đột khổng lồ. Con vật có vẻ đau đớn tựa mình vào nhũ đá, kêu lên những tiếng kêu ghê rợn. Tiểu Giao, Trần Lâm vừa rời khỏi chỗ nấp thì Trần Đường lướt tới như một con đại bàng. Ông ngừng lại trên tảng đá bên Tiểu Giao, khẽ nhắc:

- Đừng tấn công nó!

Con vật có vẻ nhận ra Trần Đường, rít lên trong lúc ông đưa tay ngoắc nó. Nhưng nó vẫn ôm chặt nhũ đá loạng choạng. Cả ba người ngạc nhiên nhìn kỹ và thấy một khoảng lông dài trên ngực nó đẫm máu.

Trần Đường vội buông mình xuống bên con vật thì nó cũng vừa ngã xuống oằn người rít lên đau đớn rồi lịm đi. Ông già ngồi bệt trên nền đá đặt tay lên ngực nó. Bàn tay ông thấm máu đỏ lôm. Một nửa lồng ngực con vật dập nát mềm nhũn, máu tuôn ra xối xả. Trần Đường nhìn cặp mắt đờ dại của nó khẽ lắc đầu. Con vật cố trở mình rồi thở ra một hơi dài, hơi thở cuối cùng của nó.

Trần Đường đặt tay trên thân hình đẫm máu của con vật, trầm ngâm một hồi mới lên tiếng:

- Phải có bản lĩnh thượng thừa mới đủ sức đánh nát lồng ngực và dập bể hết tạng phủ nó như thế này.

Tiểu Giao hỏi:

- Sư thúc biết rõ con vật sao?

Trần Đường gật đầu:

- Nó là một trong hai bạn thân của ta nhiều năm nay. Chúng nó có một cặp vằn băng vách núi tới gặp ta.

- Chúng làm ổ tại đâu?

- Ta không rõ ổ của chúng ở đâu. Chúng cũng ít khi theo đường hang vào đây mà thường từ đỉnh vách đá xuống. Ta độ chừng chúng ở một vách núi nào đó.

Ông quay lại với ý nghĩ của mình:

- Kẻ nào tới đây hạ sát nó như vậy?

Ông nói tiếp khi xem lại vết thương của con vật:

- Rõ ràng nó bị trúng chưởng lực. Không thể coi nhẹ chuyện này.

Rồi ông thắc mắc:

- Không rõ con kia ra sao?

Sau câu nói như một lời than đó, ông quay qua nhắc hai người:

- Ta hãy lo chôn cất nó.

Xác con vật được đặt xuống một rãnh sâu bên cửa hang và lấp đá kín lên thành một nấm mộ. Lúc hai người đắp mộ, Trần Đường chọn một tảng đá lớn, nghiêng bàn tay phật nhẹ thành một mặt phẳng trơn bóng. Đoạn ông chống một tay trên nền đá, tay kia nâng tảng đá dựng đứng nơi đầu nấm mộ.

Tiểu Giao đang kinh hãi về việc ông dùng bàn tay chém ngang tảng đá, lại kinh hãi thêm về việc ông chỉ dùng một tay nâng tảng đá lên một cách nhẹ nhàng. Ông sửa lại tảng đá cho ngay ngắn và đưa một ngón tay lên đảo thoăn thoắt trên mặt đá như một mũi dao khắc.

Viết xong hàng chữ, Trần Đường lui lại ngồi ngắm mộ con vật. Nét mặt âm thầm của vị sư thúc khiến Tiểu Giao cũng lây buồn. Nàng chợt nhớ số phận hai người sư huynh và không ngăn nổi nước mắt. Rồi nàng lại nghĩ tới Bạch Hổ và Hải Yến. Câu nói của Trần Đường về kẻ giết con vật khiến nàng bồn chồn lo lắng cho hai người. Nàng đoán bản lĩnh của Bạch Hổ không phải tầm thường, nhưng có thứ bản lĩnh nào ngăn nổi mọi tai họa?

Nàng vừa tận mắt chứng kiến bản lĩnh khó lường của vị sư thúc nhưng chính ông đã phải bó tay trước tai họa xảy tới cho bản thân.

Trần Lâm nhận ra vẻ bồn chồn của nàng và hỏi:

- Cháu đang lo vì chuyện gì?

Tiểu Giao đáp:

- Khi lên đường ra đây, chúng cháu còn được sư phụ dặn phải lưu tâm kiểm người trong gia quyến Khúc gia và đưa vào châu Ái-

Trần Lâm cắt ngang lời nàng:

- Quyển thuộc Khúc gia đều bị địch bắt đưa hết về Phiên Ngung, ngoại trừ người cháu gái gả cho Phạm Bạch Hổ là thoát nạn. Cháu đã gặp vợ chồng Bạch Hổ rồi thì khỏi lo lắng đi tìm ở đâu nữa.

Ông hỏi tiếp:

- Hiện nay vợ chồng Phạm Bạch Hổ đang ở đâu?

Tiểu Giao nói xong, ông vội nhìn lên. Ánh nắng chiều đã tắt hẳn và khung trời hẹp trên đầu họ đang chuyển sang màu chì xám ngóét. Ông hỏi:

- Cháu có tìm ra nơi trú ẩn của họ trong đêm không?

Tiểu Giao lắc đầu:

- Cháu không dám chắc lắm vì ngay hồi trưa cháu đã suýt bị lạc.

Trần Lâm thở dài:

- Thế thì không thể đi kiểm họ lúc này được. Bây giờ là giờ Dậu rồi, trời sẽ tối mịt khi ta xuống tới chân núi, không thể dễ dàng nhận ra phương hướng.

Trần Đường lên tiếng:

- Việc kiểm Bạch Hổ hãy để một mình Tiểu Giao lo vào sớm mai. Bây giờ còn chuyện nào cần bàn hãy bàn cho kỹ rồi chú nên rời đây trở về gấp lo công việc cho kịp.

Hai người theo ông trở lại dưới mái hiên đá.

Trần Đường bảo Tiểu Giao ngồi xuống và nhắc:

- Con còn có điều gì cần kể thì hãy kể cho hết đi.

Tiểu Giao ôn lại câu chuyện dì Lê đã kể cùng nàng đêm trước, nói:

- Còn một chuyện liên can tới thất sư thúc và thanh kiếm thần-

Nàng thuật chuyện xảy ra với dì Lê từ ngày Cao Ngũ tới Đẳng Châu kiếm vợ chồng bà cho tới khi bà biến đi bí mật vào hồi đêm. Trần Đường thở dài:

- Tội nghiệp Cao đệ và Triệu đệ!

Cặp mắt sáng quắc của ông mờ đi trong vẻ buồn thảm. Trần Lâm cũng trầm ngâm nhìn qua kẽ lá lên nền trời đã chuyển thành đen thẫm. Một hồi sau Trần Đường mới lên tiếng một cách mệt mỏi:

- Triển Hoành đã chết mười năm dưới tay Cao đệ mà còn hại nỗi ta và Dương Toàn.

Ông quay sang phía Tiểu Giao, đổi giọng nhắc:

- Con hãy đi lo chuyện cơm nước. Ăn uống xong ta sẽ kể chuyện ta cho nghe.

Trần Lâm liền đứng lên dẫn Tiểu Giao về cuối hiên đá, chỉ những nơi sắp xếp các thứ cần dùng.

Khoảng canh hai, sau bữa cơm, ba người ngồi quanh chiếc bàn đá trong bóng đêm. Trần Đường chỉ hai chiếc chân cụt của mình nói với Tiểu Giao:

- Đây là kết quả do chiếc bẫy của Triển Hoành để lại. Ta và tứ đệ Dương Toàn cùng mọi người không hề biết có kiếm thần giả. Lúc đó, chúng ta phát giác một nhóm người đang đưa kiếm thần về phương bắc nên tức tốc rượt theo. Từ Phụng Hóa, chúng ta xuống Đông Nham cắt đường của họ. Nhóm này liền quay lại Hoa Lư băng rừng lên thượng nguồn sông Vân tính bọc ngược về Phụng Hóa để qua Tây Phù Liệt. Nhưng họ bị ta và tứ đệ chặn ở đầu sông Vân. Ngay phút đầu, ta đã hạ một người và đoạt được kiếm. Năm người còn lại bám riết theo nên ta phải trao kiếm cho tứ đệ đem đi để ta dừng lại chặn địch. Sau cuộc đấu dài bảy ngày đêm, ta lần lượt hạ hết năm đối thủ và ngắt đi vào phút cuối. Lúc tỉnh dậy, ta thấy toàn thân bị trôi trong một khoang thuyền. Ngồi trước ta là một kẻ lạ, vóc vạc cao lớn. Y nói y biết ta đã đoạt được kiếm thần và đòi trao cho y. Tất nhiên ta không có gì để trao. Sau một ngày đòi hỏi, y nổi hung chặt đứt hai chân ta bằng một đường gươm.

Ông nở một nụ cười cay đắng:

- Chuyện xảy ra cho ta cũng có thể xảy ra cho nhiều người khác. Mưu của họ Triển đơn sơ mà tác họa khó lường.

Tiểu Giao lên tiếng:

- Còn Dương sư thúc ra sao?

Trần Đường lắc đầu:

- Từ đó ta không nghe biết một điều gì về tứ đệ và kiếm thần. Nếu tứ đệ không trở về thì chắc chắn đã gặp điều không hay rồi.

Ông trở lại chuyện về mình:

- Ta được cứu sống nhờ một ông già đốn củi vô tình phát giác. Ông ta cột chặt con thuyền vào mé sông, lo cầm máu cho ta rồi đắp thuốc chữa trị các vết thương. Ta mê man hơn mười ngày và sau đó được ông ta tiếp tục chăm nom thêm gần nửa năm mới lành hẳn. Lúc đầu ta đã có ý tự kết liễu nhưng còn vẩn vút nhiều thắc mắc về Dương tứ đệ và kiếm thần nên phải cố sống. Khi lành hẳn, ta nhờ ông ta chuyển giúp một lá thư về Bồ Hải Khẩu và từ đó mọi việc đều do thân đệ lo liệu.

Tiểu Giao hỏi Trần Lãm:

- Sao chú không đưa nhị sư thúc của cháu về Bồ Hải Khẩu?

Trần Lãm đáp:

- Ta cũng định thế, nhưng việc diễn ra lại khác. Thân huynh vì lẽ thân thể bất toàn nên đòi kiếm một nơi hoang vắng ẩn mình và không cho ta báo tin cho ai, kể cả người của Đông Sơn phái. Vì thế, ta đưa thân huynh tới đây sau khi cời dây cho con thuyền trôi xuôi theo dòng nước để bôi xóa mọi dấu vết.

Tiểu Giao băn khoăn:

- Nhưng vẫn còn một người biết chuyện là ông già đốn củi.

Trần Lãm gật đầu:

- Đúng vậy! Ta ngại về điều này khá nhiều nên đã theo dõi ông ta và biết ông ta là gia nhân của người đàn bà có tên là dì Lê trôi giạt tới Hoa Lư vài năm trước.

Ông ngừng lại như để hồi nhớ mọi chi tiết rồi tiếp:

- Ta cố mua chuộc ông ta bằng cách tạ ơn thật hậu, nhưng ông ta dứt khoát từ chối. Ta đành tìm tới chủ ông ta là dì Lê nhờ bà nói giúp. Chính bà cũng gạt chuyện đó và còn dặn ta đừng bao giờ đặt chân tới nhà bà để tránh cho bà những điều phiền toái mà bà không tiện nói ra. Thành ra, ta đành chỉ còn biết cử người nhà đón mua củi của ông ta bằng giá tương đối cao. Việc này không dễ làm vì ta ở tận Bồ Hải Khẩu còn ông ta chỉ có thể đem bán củi xa nhất là ở thôn Đông Thượng hoặc ngoài chợ Trường Châu. Tuy vậy, người nhà của ta vẫn làm xong và cho tới nay ông già đồn củi vẫn không hay biết gì. Mấy hôm nay, người nhà của ta không còn thấy ông ta xuất hiện ở đâu nữa khiến ta rất thắc mắc. Ta đang tính sau khi gặp thân huynh sẽ ghé lại thôn Đông Hạ tìm xem ông ta đã gặp chuyện gì.

Trần Đường lên tiếng:

- Mọi điều đã rõ rồi và cũng không nên bận tâm nhiều về chuyện đã qua. Lúc này nên nghĩ tới những chuyện cần trước mắt.

Trần Lãm hỏi:

- Huynh trưởng thấy cần làm nhất lúc này là chuyện gì?

Trần Đường nói:

- Chú cần liên lạc gấp với Ngô tướng quân để kịp lo mọi thứ mà Dương tướng công giao phó. Ngoài ra, chú cần bàn thêm với ta việc gì thì hãy bàn cho xong trong lúc này rồi lập tức rời đây ngay.

Ông nói tiếp:

- Qua câu chuyện Tiểu Giao vừa kể, ta thấy Lý Tiến đồn tay chân về vùng này cũng là vì kiếm thần. Có thể tung tích thím Triệu đã lộ và lọt tới tai y nên y gom sức làm một công hai việc. Như thế, việc bảo vệ kiếm thần cũng trở nên cần thiết. Trong lúc tập hợp nghĩa binh, chú cùng Ngô tướng quân nên cử một số cao thủ canh chừng kỹ các ngã đường về biên giới phía bắc.

Trần Lãm nói:

- Em nghĩ cũng nên có một số người ở bên huynh trưởng để đề phòng.

Trần Đường lắc đầu:

- Đánh đuổi quân thù và bảo vệ kiếm thần đòi hỏi rất nhiều nhân lực, không thể vì ta mà bỏ phí nhân lực tại đây.

Lúc này Tiểu Giao mới nhớ đến mấy ngọn phi đao và chiếc khăn lượm trong căn nhà của bà già. Nàng đưa cho Trần Lãm nói:

- Mấy ngọn phi đao do kẻ giao đấu với Đại Hào ném ra, còn chiếc khăn là của dì Lê bỏ rớt trên giường.

Vừa thấy mấy ngọn phi đao, Trần Lãm bật kêu lên. Ông vội cầm lấy đưa cho Trần Đường nói:

- Nếu kiếm thần lọt vào tay người này thì không dễ lấy lại. Đại Hào chắc chắn mất mạng rồi.

Thấy Tiểu Giao nhìn mình, ông giải thích:

- Người xử dụng ám khí này là Tuấn Sơn Khuất Ngự Phong, sư đệ của Triển Hoành. Lão là thứ xuất quí nhập thần, cả tài nghệ lẫn hành tung đều biến hóa khôn lường, ngay triều đình Nam Hán cũng coi lão là kẻ thù cần truy diệt.

Thấy Trần Đường im lặng ngẫm ngọn phi đao, Trần Lãm tiếp:

- Trước đây huynh trưởng và Khuất Ngự Phong không thể phân định cao hạ, nhưng lúc này em sợ gặp lại nhau sẽ bất lợi cho huynh trưởng.

Trần Đường hiểu Trần Lãm muốn đưa người tới hang động. Ông nhìn em mỉm cười:

- Bản lĩnh Khuất Ngự Phong quả khó đo lường, nhất là sau khi lão ẩn mình mấy chục năm để rèn luyện. Nhưng sau lần giao đấu cùng lão năm xưa, ta đã có dịp hiểu phần nào con người lão. Và lại lúc này lão nhắm tới kiếm thần chứ không nhắm vào ta. Ta đang tiếc không thể giúp mọi người nên càng không muốn vì ta mà bớt một cánh tay ngăn chặn lão. Chú hãy làm như ta vừa nói và đừng nghĩ thêm về ta nữa.

Lúc Trần Đường nói, Trần Lãm cúi nhìn mảnh khăn nhỏ và chỉ thấy đó là một tấm khăn thô bình thường. Ông trao trả Tiểu Giao khi Trần Đường nhắc:

- Bây giờ đã sang canh ba. Chú nên xuống núi trở về Bồ Hải Khẩu ngay.

Trần Lâm đành đứng lên nói:

- Xin huynh trưởng thận trọng giữ mình.

Tiểu Giao theo chân Trần Lâm ra tới cửa hang. Trước khi bước đi, ông nhắc nàng:

- Khuất Ngự Phong cùng huynh trưởng ta vốn là kình địch năm xưa. Nay y xuất hiện tại đây là điều rất đáng lo. Cháu nên lưu tâm nhắc nhở huynh trưởng ta luôn đề phòng. Cháu cũng nên đưa mảnh khăn cho huynh trưởng ta coi xem có điều gì khác lạ không.

Đặt chân vào đường hang rồi, ông còn nói thêm:

- Cháu nhớ kiếm gấp vợ chồng Phạm Bạch Hổ và nhắn giúp là ta rất mong có dịp được chiến đấu bên một kiếm thủ nổi danh như Bạch Hổ.

Chờ Trần Lâm chìm hẳn vào bóng đêm sâu thẳm trong đường hang, Tiểu Giao mới quay vào ngồi xuống bên Trần Đường, đưa mảnh khăn cho ông và nhắc lại những lời dặn của Trần Lâm.

Trần Đường trải mảnh khăn lên mặt bàn đá, chăm chú ngắm những đường chỉ thêu ngoằn ngoèo.

Tiểu Giao có cảm tưởng ông biến thành một pho tượng và nghĩ tới quãng ngày tháng liên tiếp trôi qua trong hang động này. Nàng thấy ông đã ngồi như thế từ mấy ngàn đêm suốt mười sáu năm qua. Trong bóng tối, mái tóc ông ánh lên thành một đốm sáng. Dáng trầm tư của ông gợi lên hình ảnh những trận cuồng phong quay quật trong đầu, nhưng cũng dáng trầm tư đó lại toát ra vẻ êm ả hiền hòa trên khuôn mặt bình thản. Bất giác, Tiểu Giao ngỡ vị sư thúc của nàng đã hóa thân thành một bầu trời mênh mông để thâm gồm vào trong mình mọi cơn giông tố.

Trần Đường cắt ngang ý nghĩ của Tiểu Giao bằng một câu nói đột ngột:

- Trần Lâm lắm khi nói kiếm thần lọt vào tay Khuất Ngự Phong. Ngự Phong dù có giết được Đại Hào thì cũng chưa nắm được gì.

Trước ánh mắt ngơ ngác của Tiểu Giao, ông tiếp:

- Con chỉ nghĩ kỹ một chút về những việc đã xảy ra là thấy điều đó ngay.

Tiểu Giao lắc đầu:

- Con đã nghĩ hoài mà chỉ thấy mọi sự giống như một năm chỉ rồi.

Trần Đường nói:

- Khuất Ngự Phong tới Hoa Lư này không phải để tiếp tay cho Lý Tiến hoặc so tài với bất kỳ ai. Lão cũng chẳng liên quan gì đến thím Triệu tức dì Lê của con. Lão chỉ có thể đến đây vì kiếm thần hoặc một điều gì cực khó hiểu mà chúng ta chưa đoán nổi. Như vậy, tạm thời chỉ có thể cho rằng lão tới đây vì kiếm thần nên mới giành giật với Đại Hào. Nhưng khi nắm được kiếm thần rồi thì lão phải làm gì?

Ông ngừng lại nhìn Tiểu Giao chờ nàng lên tiếng.

NGƯỜI LẠ BÊN BỜ SUỐI

Tiểu Giao căn môi suy nghĩ trước câu hỏi của vị sư thúc. Hồi lâu, nàng đáp:

- Con chắc lão sẽ tìm một nơi để ẩn mình.

Trần Đường gật đầu:

- Đúng thế! Vậy, tại sao dì Lê lại mất tích?

Tiểu Giao thắc mắc:

- Sư thúc nghi lão đã bắt cóc dì Lê sao?

Trần Đường nói:

- Dì Lê không thể bỗng dưng dắt đứa nhỏ trốn đi. Ta nghĩ rằng dì ấy đang lâm nạn mà kẻ gây ra tai nạn chính là Khuất Ngự Phong.

Tiểu Giao băn khoăn:

- Sư thúc vừa nói giữa lão và dì Lê không tương quan, sao lão lại làm thế?

- Chuyện thật dễ hiểu: Lão chưa nắm được kiếm thần nên phải bắt dì Lê để tra vấn.

Ông giải thích tiếp:

- Ta suy nghĩ dựa trên giả dụ Khuất Ngự Phong tới đây vì kiếm thần. Lão gặp may phát giác Đại Hào đang nhận kiếm từ tay dì Lê và quyết định cướp lấy. Để giữ kín tin tức, tất nhiên lão không tha mạng cho Đại Hào, thậm chí không tha mạng cho cả dì Lê và những người có mặt trong nhà lúc đó. Nhưng, ngoài việc con ước đoán Đại Hào đã chết thì không còn ai bị giết cả. Điều này khiến ta nghi kiếm thần chưa lọt vào tay lão.

Tiểu Giao nhắc lại:

- Chính mắt con thấy lão lôi thanh kiếm ra ngoài cửa sổ.

Trần Đường nói:

- Điều con thấy là đúng. Ngự Phong đã nắm được thanh kiếm và Đại Hào khó thoát khỏi cái chết.

Tiểu Giao vội chen vào:

- Vậy thì-?

Trần Đường đưa tay ngăn nàng lại, tiếp:

- Nhưng con thử nghĩ coi tại sao dì Lê mất tích?

Trước sự bối rối của Tiểu Giao, ông nói:

- Chính sự mất tích của dì Lê khiến ta nghĩ Khuất Ngự Phong chưa nắm được kiếm thần và lão là người bắt cóc dì Lê.

Ông nhấn mạnh từng lời chậm chạp:

- Con vừa kể Cao đệ qua đời "sau khi đòi vợ chồng dì Lê thực hiện xong biện pháp bảo vệ kiếm thần". Con cũng nói dì Lê rất mừng biết con là đệ tử của Đông Sơn Lão Nhân và bày tỏ nỗi mừng đó sau khi trao kiếm cho Đại Hào, đúng không?

Ông nhìn Tiểu Giao, hạ thấp giọng:

- Cao đệ và vợ chồng Triệu đệ đã lập lại cái mưu của Triển Hoành. Đại Hào chỉ nhận được một thanh kiếm giả.

Tiểu Giao như tỉnh cơn mê trong khi Trần Đường buông một hơi thở dài. Ông nói bằng giọng tiếc nuối:

- Ngự Phong quả tình khôn hơn ta. Dù nắm được kiếm thần giữa lúc tối tăm lão vẫn kịp xem xét để phát giác chân giả và hiểu ngay kiếm thật còn nằm trong tay dì Lê để lão bước tiếp ngay bước thứ hai kịp lúc.

Ông gấp mảnh khăn lại nói:

- Có thể lão đã theo dõi câu chuyện giữa dì Lê với Đại Hào nên biết rõ cần dựa vào tình cảm của dì đối với đứa nhỏ để lung lạc. Vì thế lão bắt cả đứa nhỏ.

Trao mảnh khăn cho Tiểu Giao, ông nói thêm:

- Ta ngờ mảnh khăn này ghi nơi chôn giấu kiếm thần. Dì Lê tính trao cho con nhưng chưa kịp, vì lúc đó con bước ra ngoài. Khi thấy mình lâm nạn, dì

ấy chỉ kịp liệng mảnh khăn lại, hy vọng con nhờ đó mà tìm ra.

Tiểu Giao bỗng thấy những đường thêu ngoằn ngoèo trên mảnh khăn trở nên quý giá vô ngần. Tuy nhiên, nàng vẫn thắc mắc:

- Khuất Ngự Phong dựa vào đâu để phân biệt nổi chân giả?

Trần Đường nhận thấy ngoài Triển Hoành, Cao Ngũ và vợ chồng Triệu Tĩnh thì chỉ còn Đậu Hải Long được dịp thấy kiếm thần. Ông nói:

- Có thể Khuất Ngự Phong đi cùng với Đậu Hải Long tới đây.

Ông cầm mũi phi đao do Trần Lâm trao ban nãy, nhìn như hút vào nét khắc rồi nói sang chuyện khác:

- Tài nghệ của con hiện nay đủ giúp giữ mình nhưng không phải trước những đối thủ như Ngự Phong. Ngày mai ta sẽ thu xếp truyền dạy gấp thêm cho con.

Ông cất cao giọng:

- Bây giờ con thu xếp chỗ tạm nghỉ để kịp dậy sớm xuống núi kiếm vợ chồng Phạm Bạch Hổ.

Tiểu Giao vẫn chưa hết băn khoăn:

- Sự thúc thúc sao về số phận dì Lê và đứa nhỏ?

Ông nói:

- Mạng sống của họ chưa bị đứt đâu. Nhưng thật tội nghiệp cho thím Triệu.

Giọng ông ngùi ngùi buồn bã:

- Nếu ta không bất trí thì không lâm vào cái họa chặt chân thế này, nhất là không đẩy Dương tứ đệ vào thế hiểm nghèo có thể đã mất mạng rồi.

Tiểu Giao thấy ông buồn phiền vội nói:

- Khoảng cuối canh tư con sẽ xuống núi kiếm vợ chồng Phạm tráng sĩ. Nếu không có gì ngăn trở thì khoảng giờ Thìn con đã cùng họ có mặt tại đây.

o o o

Vào lúc đó, Phạm Bạch Hổ và Khúc Hải Yến cũng không ngừng nghĩ tới Tiểu Giao. Lúc Tiểu Giao rời hốc đá quay đi, Hải Yến đầm đìa nước mắt

nhìn theo cho tới khi cô gái khuất dạng. Bạch Hồ lặng lẽ ngồi bên vợ, cả hai không nói một lời nào.

Khi Bạch Hồ ngẩng nhìn lên, bóng chiều đã phủ khắp núi rừng. Chàng nhắc Hải Yến vào sâu trong hốc đá còn mình hấp tấp xuống suối lấy nước. Dòng suối chảy ngang dưới chân đồi, hai bên bờ lô nhô nhiều tảng đá cao. Từ sau các tảng đá, bóng tối đang dâng lên xóa nhòa cảnh vật. Ngoài tiếng nước vỗ nhẹ quanh bờ đá, không gian chìm sâu trong sự im ắng mênh mông.

Bạch Hồ vừa cúi xuống toan múc nước bỗng thấy toàn thân gai lạnh trong một cảm giác lạ lùng. Chàng quay phắt về phía sau và cố kìm không bật lên tiếng kêu. Cách chàng không đầy năm trượng, một người đang đứng nhìn chàng, hai tay khoanh trước ngực.

Bóng tối che khuất mọi đường nét trên mặt người lạ và Bạch Hồ chỉ nhận ra một vóc dáng cao lớn đứng trên phiến đá chênh vênh, cặp mắt sáng quắc đang phóng về phía chàng tia nhìn lạnh lẽo.

Chưa khi nào Bạch Hồ có cảm tưởng gai ghê như vậy nhưng chàng không lên tiếng. Hai người, một đứng trên bờ cao, một đứng bên mép suối lặng lẽ nhìn nhau. Bạch Hồ nhận ra người lạ là một ông già có hàm râu quai nón bạc trắng. Ông đứng như một khối đá im lìm, không phác họa một cử chỉ nào.

Bạch Hồ toan lên tiếng hỏi, nhưng lại đổi ý, quay đi. Chàng ngược lên đầu nguồn đi bọc một vòng rộng trở về hốc đá. Chàng muốn đánh lạc hướng người lạ nên bước về phía chân núi. Tại đây, cũng bất chợt như lúc ở bên dòng suối, Bạch Hồ phát giác một người xuất hiện đột ngột ngay phía trước. Nhưng chàng nhận ra người này ngay. Đây là gã đàn ông cao lớn cùng trú mưa chiều hôm trước dưới mái hiên nhà dì Lê.

Gã đàn ông cũng nhận ra Bạch Hồ và khẽ "hừ" một tiếng. Chàng không dừng lại, tiếp tục bước. Gã đàn ông trừng mắt khi chàng bước ngang phía trước, nhưng Bạch Hồ không tỏ vẻ lưu tâm. Chàng băng qua nhiều mô đá ngổn ngang, quay lại hốc đá. Nghĩ tới việc Hải Yến phải ngồi một mình

trong thời gian quá dài, Bạch Hổ bắt đầu lo. Chàng lướt đi như một cơn lốc và cất tiếng gọi ngay khi vừa về tới.

Không nghe vợ lên tiếng, chàng vội phóng mình vào phía trong và bâng hoàng la lên khi thấy Hải Yến nằm tựa người vào vách đá bất động.

Từ thuở lọt lòng mẹ cho tới khi khôn lớn, Hải Yến chưa từng biết đến sương nắng. Nhưng đúng năm mười sáu tuổi, chỉ ba ngày sau khi về nhà chồng, nàng đã bị cuốn vào cuộc đời chìm trong bão táp.

Sau khi toàn gia cùng với thành Đại La rơi vào tay kẻ thù, nàng trở thành người cuối cùng của giòng họ Khúc thoát nạn và bị săn lùng ngày đêm.

Hơn sáu năm đằng đẳng nổi trôi lưu lạc, Bạch Hổ đã trở thành một sát thần mới che chở nổi cho vợ. Nhiều lần thấy chồng ôm đầu tự dằn vò sau những lần tử chiến với kẻ thù, Hải Yến đã nghĩ thầm:

- Thà rằng mình chết đi còn hơn.

Nhưng ngay sau đó, nàng lại hình dung ra cảnh Bạch Hổ cô đơn trôi giạt trên những nẻo đường mù mịt và thấy kinh hoàng với nỗi trống vắng của chồng. Nàng không biết nên quyết định ra sao và kiệt lực nghẹn thở, thiếp đi trong lúc Bạch Hổ xuống suối lấy nước.

Không phát giác dấu vết thương tích trên người vợ, Bạch Hổ hiểu là nàng chỉ bị xỉu vì quá mệt. Chàng đặt Hải Yến nằm xuống nền đá xoa nắn tay chân và một hồi sau Hải Yến từ từ mở mắt. Bạch Hổ ghé sát mặt nàng khẽ gọi. Hải Yến nhận ra chồng và cảm thấy bàn tay chàng đang run lên. Bất giác nước mắt nàng trào ra và nàng phải cố kìm để không òa khóc. Bạch Hổ im lìm vuốt nhẹ những sợi tóc loà xoà trên trán vợ, hỏi nhỏ:

- Nàng đỡ chưa?

Hải Yến lên tiếng một cách khó khăn:

- Em không sao đâu.

Bạch Hổ thở dài. Chàng hiểu nàng gần như kiệt lực nhưng luôn lo lắng cho chồng. Việc phải chứng kiến chàng lăn vào những cuộc chém giết đã khiến nàng sống trong nỗi kinh hoàng vô tận. Bạch Hổ nhủ thầm:

- Vào được châu Ái, nàng sẽ không còn phải chịu đựng cảnh ngộ này.

Cúi nhìn vợ, chàng hỏi:

- Nàng có đủ sức đi vào lúc này không?

Hải Yến cố gượng ngồi dậy, hỏi lại chồng:

- Chàng tính vượt đèo Ba Dội sao?

Bạch Hổ do dự:

- Chỉ ngại nàng không đủ sức. Nhưng-

Chàng ngưng lại nhìn ra ngoài. Hải Yến nói:

- Ta ráng đợi Tiểu Giao, được không?

Bạch Hổ đã có ý chờ Tiểu Giao, nhưng từ khi phát hiện có người lạ, chàng bỗng cảm thấy bồn chồn không yên. Linh tính như nhắc chàng về một tai biến đang tới sát bên. Thấy chồng im lặng, Hải Yến tiếp:

- Hay chàng cứ để em lại đây?

Bạch Hổ nắm thêm chặt tay vợ nhắc:

- Đừng nói nhảm. Dù thế nào, ta cũng không bao giờ rời xa nhau.

Hải Yến nói:

- Như thế có thể sẽ làm hư công việc của chàng. Chàng cần có mặt sớm tại châu Ái.

Bạch Hổ nói:

- Việc cần nhất lúc này là đưa nàng tới châu Ái.

Hải Yến tựa vào chồng, nhìn ra ngoài trời đêm. Câu nói của Bạch Hổ khiến nàng băn khoăn tự nhủ:

- Cái sống của ta có thể là cái chết của chàng.

Nàng lại nhớ đến nỗi đau dày vò Bạch Hổ sau mỗi lần phải nhúng tay vào máu trên đường bôn tẩu của vợ chồng nàng và lên tiếng:

- Em sẽ ẩn mình ở đây chờ Tiểu Giao. Chàng cứ đi sớm cho kịp.

Bạch Hổ khẽ lắc đầu. Hải Yến cố biện giải:

- Tiểu Giao thạo đường hơn chúng ta nên có thể đưa em đi dễ hơn.

Nàng ngưng lại cân nhắc rồi tiếp:

- Và lại kẻ thù có thể đuổi theo chàng. Lúc đó, em và Tiểu Giao sẽ không còn gì nguy hiểm.

Bạch Hổ nói:

- Ta không khi nào bỏ nàng lại được.

Chàng hạ thấp giọng:

- Nàng quên cuộc sống của ta chính là nàng sao?

Hải Yến rùng mình vì câu nói của chồng. Nàng không thể kìm nổi nước mắt, ghen ngào nói:

- Nhưng em chỉ gieo tai họa cho chàng thôi.

Nàng thở dài tiếp:

- Ước gì em như Tiểu Giao để đỡ tay cho chàng.

Hồi lâu sau, nàng hỏi:

- Đông Sơn Lão Nhân là người thế nào?

Bạch Hổ thấy vợ chuyển hướng câu chuyện thì vui vẻ đáp:

- Ta chưa bao giờ gặp ông ấy, nhưng vẫn nghe nhắc đó là một nhân vật hơn người cả về nhân cách lẫn tài ba.

Chàng tiếp:

- Mai một tối châu Ái ắt nàng sẽ có dịp gặp Đông Sơn Lão Nhân.

Hải Yến hỏi:

- Tiểu Giao là đệ tử của ông ấy chắc võ nghệ phải hơn người?

Bạch Hổ gật đầu:

- Ta cũng đoán vậy. Cô ấy được sư phụ giao sứ mạng ra đây hẳn bản lĩnh không tầm thường.

Chàng nói thêm:

- Nếu giờ này mà cô ấy kịp trở lại đây cùng về châu Ái thì ta sẽ yên tâm hơn.

ĐƯỜNG GƯƠM MAI ĐỘNG

Câu chuyện về Tiểu Giao cuốn ý nghĩ của Hải Yến đi thật xa. Nàng không dừng lại với câu nói của chồng mà hình dung ra cảnh Tiểu Giao sẽ có mặt bên Bạch Hồ rồi nhủ thầm:

- Như vậy chàng vừa được giúp đỡ khi lâm nguy vừa tránh khỏi cô đơn trong cuộc sống.

Nàng lên tiếng nhắc chồng:

- Em nghĩ ta nên ráng chờ cô ấy.

Bạch Hồ nhìn vợ suy tính. Chàng không dám mạo hiểm lên đường ngay nhưng lại bồn chồn với ý nghĩ mình đã bị phát giác. Trước mắt chàng, Hải Yến không khác một cọng cỏ non và chàng không thể quên là đã có những người lạ lảng vảng xung quanh. Chàng nắm tay vợ nói lấp lửng:

- E rằng cô ấy không dễ kiếm ra Trần Lâm ngay. Ta sẽ phải chờ tới bao giờ?

Hải Yến nói:

- Em vẫn tin chậm nhất là ngày mai cô ấy trở lại.

Nàng nói thêm:

- Giả dụ cô ấy trở lại chậm hơn thì ta ẩn mình giữa rừng núi hoang vu này để gì bị phát giác.

Bạch Hồ toan kể cho vợ nghe về những người lạ chàng vừa gặp, nhưng cuối cùng lại im lặng nhìn ra ngoài màn đêm đen kịt.

Thấy chồng ngồi im, Hải Yến lại quay về với dòng ý tưởng của mình. Nàng ngỡ như đang hiển hiện ngay trước mắt bức tranh vẽ cảnh đường rừng hiểm trở với một đôi trai gái bước bên nhau, lăm lăm kiếm sắc trong tay. Những thanh kiếm nhẹ nhàng bay lượn như nô giỡn mở ra một con

đường thoải mái thênh thang. Hải Yến thấy nàng chưa bao giờ có một cảm giác nhẹ nhàng như vậy. Nàng cầm lấy bàn tay chồng áp vào má tự nhủ:

- Bàn tay này đã vì ta mà phải nhiều lần nhúng vào máu. Ta cần tránh cho chàng nổi đau lòng đó.

Bạch Hồ cúi xuống nhìn vợ toan lên tiếng, nhưng kịp ngưng lại. Từ phía xa chợt vang lên tiếng chân bước. Tiếng chân đạp rất nhẹ vẫn tạo một âm vang mỗi lúc một thêm rõ trong đêm vắng.

Đưa tay ra dấu cho Hải Yến nấp sau mô đá, Bạch Hồ khẽ bước ra phía ngoài, ẩn vào một lùm cây. Trong bóng đêm, hiện ra lờ mờ hai dáng người sóng hàng chạy thẳng về phía chàng và dừng lại khi cách chàng chừng mười trượng. Bạch Hồ nhận ra chính là Phạm Bảo và Lôi Chấn. Vừa dừng lại, Phạm Bảo đã lên tiếng:

- Nó mắc bồng bế vợ thì giỏi lắm cũng chỉ loanh quanh tại đây thôi.

Lôi Chấn im lặng nên gã nói tiếp:

- Ta tới chân núi coi có thấy gì không.

Nhưng Lôi Chấn do dự:

- Truy tìm trong đêm thế này không có lợi. Có lẽ nên trở về xin ý đạo trưởng.

Phạm Bảo nói:

- Chỗ này giáp ranh châu Ái, trong lúc ta quay về mà nó bỏ đi thì không thể bắt lại nổi.

Lôi Chấn vẫn không đổi ý:

- Cần thận trọng- vì trong đêm luôn có nhiều bất trắc. Vả lại - Giọng gã trở nên dứt khoát hơn: - truy tróc vợ chồng Bạch Hồ không quan trọng bằng tìm kiếm thần. Đạo trưởng đã quả quyết kiếm thần xuất hiện tại đây từ mười mấy năm rồi và lúc này là thời điểm phải tìm cho bằng được.

Phạm Bảo hỏi:

- Làm sao đạo trưởng quả quyết nổi như thế?

Lôi Chấn giải thích:

- Đạo trưởng từng có mặt tại đất Hoa Lư này từ nhiều năm trước và đã một lần đối đầu với người của phái Đông Sơn để giành giật kiếm thần ở đây.

Thấy Phạm Bảo phân vân suy tính, Lôi Chấn tiếp:

- Chính đạo trưởng phát giác người của Đông Sơn phái đem kiếm thần về đất này và chôn giấu tại một nơi nào đó. Vì vậy, đạo trưởng mới gặp Tiết Độ Sứ đề nghị Đô Hộ Phủ yểm trợ để truy tìm. Có lẽ ông chỉ lo việc săn đuổi Bạch Hổ nên không được dặn về chuyện này.

Phạm Bảo hỏi:

- Vậy ta bỏ qua việc truy lùng Bạch Hổ sao?

Lôi Chấn nói:

- Việc nào cũng do lệnh Tiết Độ Sứ thì bỏ qua sao được. Nhưng chính đạo trưởng là người được Tiết Độ Sứ ủy thác lo liệu mọi việc tại đây nên bất kỳ ai đặt chân tới đây cũng cần phải diện trình để thỉnh ý chứ không thể tự chuyên được.

Phạm Bảo im lặng hồi lâu rồi lên tiếng:

- Vậy là ta cần chờ nghe chỉ bảo của đạo trưởng.

Hai người lập tức bước trở lui.

Bạch Hổ chờ tới khi cả hai chìm hẳn vào màn tối mới nhẹ nhàng rời chỗ nấp. Chàng vừa bước lên trước thì nghe bật lên một tiếng cười gằn khô khốc từ sau lưng. Quay phắt lại, Bạch Hổ nhận ra người đàn ông cao lớn mà chàng vừa gặp. Gã trừng trừng nhìn chàng, hỏi:

- Người tính sao?

Bạch Hổ lặng thinh quan sát, cố suy nghĩ coi gã thuộc hạng người nào. Thấy chàng im lặng, gã nhắc lại:

- Người tính sao?

Bạch Hổ nghiêm giọng hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Gã cười nhạt:

- Ta là tử thần của vợ chồng mi.

Bạch Hổ nhú mảy:

- Chúng ta vốn không quen biết, sao lại vô cớ coi nhau là thù địch như thế?

Gã gật đầu đôi giọng:

- Mi nói cũng phải. Chưa biết chừng ta có thể giúp mi đuổi tử thần đi, nếu mi tỏ ra biết điều.

Gã hỏi:

- Đêm rồi, mi đã vào nhà mù già ở thôn Đông Hạ, đúng không?

Bạch Hổ gật đầu và ngạc nhiên nhìn gã. Vẫn bằng giọng nói đều đều, gã tiếp:

- Mụ già đưa cho mi thứ gì?

Trước cái lắc đầu của Bạch Hổ, gã gằn giọng:

- Vậy sao mi trốn ra cửa sau?

Bạch Hổ cười nhạt:

- Ta vào ra cửa nào liên quan chi tới người khác!

Gã quắc mắt:

- Nếu biết điều nói thật thì ta tha chết cho. Nếu không, chớ trách ta tàn ác.

Bạch Hổ không giữ vẻ điềm đạm nữa, nói:

- Ta với người không thù oán nên không muốn vô cớ đối đầu. Nhưng người cứ khăng khăng muốn giết ta thì nên nghĩ rằng cái chết cũng có thể đến với người.

Gã mĩa mai:

- Chà, mi tự thị bản lĩnh của mình nhiều lắm đó!

Tuy nhiên, gã nói tiếp:

- Ta cũng không muốn gây rắc rối, nhưng mi nên nghe theo lời ta.

Thấy Bạch Hổ nhìn mình như dò hỏi, gã nói:

- Mi chỉ cần đưa cho ta thứ mà mụ già trao cho mi là xong.

Bạch Hổ hỏi:

- Mi nói thứ gì?

Gã cười thành tiếng:

- Mi biết rõ rồi. Hà tất loanh quanh như thế!

Bạch Hổ nói:

- Ta không nhận thứ gì của ai. Nhưng giả dụ đã nhận của ai thứ gì thì không thể lại trao cho kẻ khác.

- Mi nhất định làm thế dù phải đổi mạng cả hai vợ chồng mi?

Bạch Hổ đáp:

- Đừng vội nói cái chết thuộc về ai. Tốt hơn người không nên làm cái việc vô lý như người đang làm.

Chàng vừa dứt lời, gã đã sấn lên chém ngang một đường gươm. Bạch Hổ vội lui lại thì lưỡi gươm trong tay gã lật qua xả tiếp tới. Hai nhát chém trong chớp mắt chuẩn xác và cương mãnh khiến Bạch Hổ thầm nhủ:

- Kiếm pháp lợi hại thực!

Nhưng chàng chỉ rút kiếm sau khi né tránh đường kiếm thứ ba. Gã nọ liên tục chém hụt mấy nhát thì lăn xả tới quyết trở hết tuyệt kỹ để giữ thế chủ động.

Tuy nhiên gã không thể đạt nổi mưu định.

Bạch Hổ dù nhỏ tuổi nhưng là môn đồ cự phách của phái Mai Động có lai lịch chói lọi cả ngàn năm trên đất Giao Châu.

Chàng không vội đối phó, mặc đối thủ ra đòn để nắm chắc cách đánh của gã. Lúc này với lưỡi kiếm trong tay, chàng liên tiếp bẻ gãy mọi ý đồ tấn công của gã và mau chóng dồn gã vào thế chống đỡ. Hai bên trao đổi chưa qua mười thế đánh, gã đã than thầm:

- Thăng nhãi này nguy hiểm quá!

Dù gã ra đòn trước nhưng mũi kiếm của Bạch Hổ luôn phóng tới sát bên khi đòn đánh của gã còn cách chàng một khoảng xa. Tốc độ phản công chớp nhoáng đó khiến gã phải lập tức rút kiếm về chống đỡ hoặc nhảy lui né tránh, tự mình bỏ ngang thế tấn công. Tốc độ đòn đánh của Bạch Hổ

càng lúc càng gia tăng khiến gã quay cuồng không khác đứng giữa một cơn lốc.

Trong lúc nguy khốn đó, gã chợt nhận ra Hải Yến đang đứng bên tảng đá ngay phía sau lưng Bạch Hổ. Lập tức gã không dừng lại đỡ gạt đòn đánh của Bạch Hổ mà liên tục thối lui né tránh. Gã thối lui theo một tính toán rõ rệt và chỉ sau mấy thế đánh của Bạch Hổ, hai người đã hoán chuyển vị trí.

Đúng lúc này, gã đưa kiếm lên chặn một nhát chém của chàng rồi như một mũi tên, lao thẳng về phía hốc đá. Gã chĩa mũi kiếm vào cổ Hải Yến quát:

- Dừng lại!

Bạch Hổ không phóng theo nhưng từ tay chàng một sợi dây vút bay tới như ánh chớp quấn chặt cổ tay cầm kiếm của gã. Gã vừa kịp nhận ra sự việc thì đã bị lôi khỏi chỗ đứng theo sức giật của Bạch Hổ. Gã vội vận sức vào cánh tay kìm lại và cánh tay kia ném ngay ba mũi phi đao vào thẳng mặt chàng.

Bạch Hổ vội buông rời sợi dây tung mình lên không, thuận đà phóng vút tới chém xả xuống một đường kiếm. Gã vừa đưa kiếm lên kịp chặn nhát chém của chàng đã phải lập tức nhào xuống lăn tròn trên mặt đất tránh nhát chém tiếp theo.

Chỗ đứng của hai người lại trở lại như cũ.

Vừa vùng dậy tránh kịp nhát chém thứ ba của Bạch Hổ, gã đã thấy chàng đứng chắn phía trước Hải Yến vẫn đang như ngây dại.

Gã ném ngay một loạt phi đao về phía hai người trong lúc Bạch Hổ bước lên. Lưỡi kiếm trong tay Bạch Hổ đảo lộn vun vút và chàng tiếp tục xấn tới. Gã thấy ánh thép loang loáng khắp xung quanh không còn đường đào thoát. Vừa cố chống đỡ, gã vừa than thầm:

- Không ngờ ta phải táng mạng dưới bàn tay của thằng nhãi Mai Động này.

Cùng lúc đó, mũi kiếm của Bạch Hổ nhắm thẳng ngực gã đâm tới với sức mạnh xé gió. Gã không kịp thu gươm về chống đỡ; hoặc né tránh,

nhưng bỗng nghe một tiếng va chạm chát chúa và mũi kiếm của Bạch Hổ bị đẩy bật sang bên.

Gã bàng hoàng nhảy lui về phía sau và nhận ra một ông già cao lớn, râu quai nón bạc phơ cầm cây gậy sắt dài non trượng đang đứng im nhìn Bạch Hổ. Không chờ một giây, gã phóng ra xa và biến mình vào bóng đêm.

Ông già mới xuất hiện có vẻ không mấy may mắn tâm tới gã. Bạch Hổ nhận ra đây là người đã xuất hiện bên bờ suối vào lúc chàng xuống lấy nước. Thấy ông già trân trân nhìn mình, Bạch Hổ sáng giọng:

- Sao vô cớ nhúng vào việc người khác như thế?

Ông già không lên tiếng, kéo cây gậy về, chống lên đầu gò đất phía bên kia.

Khoảng cách giữa hai người không xa.

Bạch Hổ lăm lăm kiếm trong tay, nói lớn hơn:

- Lão muốn gì?

Ông già lên tiếng:

- Ta muốn biết vì sao người lại định giết người?

- Chuyện đó không liên can tới lão!

- Có chứ! Ta cũng là người mà!

Bạch Hổ không dẫn nổi cơn giận trước giọng nói ngang ngang của ông già. Hơn nữa chính sự xuất hiện của ông già bên bờ suối đã khiến chàng không ngừng bồn chồn lo lắng. Chàng gằn giọng:

- Nếu lão muốn biết thì hãy tìm hiểu lấy.

Ông già hỏi:

- Người thích chém giết lắm sao?

Bạch Hổ nói:

- Ta không cần trình ai những việc ta làm cũng như những ý thích của mình.

Ông già nhắc đầu cây gậy lên nói:

- Có lẽ ta thích múa may cây gậy này một chút.

Bạch Hổ nói một cách khô khốc:

- Nếu thích thì lão cứ làm.

Ông già cười nhạt:

- Nghe được đó! Người có dám nhắc kiếm lên không?

Ông già vừa dứt lời, ánh thép đã loé sáng trong tay Bạch Hổ. Giữa cơn giận sôi sục, chàng tung ra một tuyệt chiêu với ý định hạ đối thủ chỉ bằng một thế đánh. Lưỡi kiếm chém chéo xuống với một tốc độ kinh hồn.

Chàng thầm tính ông già phải thối lui trong lúc đưa gậy lên chặn đỡ và chàng đã sẵn sàng biến chiêu ngay khi cây gậy chạm vào lưỡi kiếm.

Nhưng ông già vẫn đứng nguyên tại chỗ và cây gậy không hề đón ngang nhát chém. Bạch Hổ chỉ thấy một lần đen phóng vụt tới và lưỡi kiếm trong tay chàng dội ngược lại sau một tiếng chát chói tai.

Trong một thoáng nhanh ngoài mọi dự đoán, ông già đã trở đầu gậy đập thẳng vào lưỡi kiếm đang xả xuống. Lần đầu tiên Bạch Hổ chứng kiến một thế đánh siêu tuyệt như vậy.

Đường kiếm của chàng giáng xuống vô cùng thần tốc mà đầu gậy của ông già vẫn bắt dính đúng giữa lưỡi thép đẩy bật ra xa. Độ chính xác của đòn đánh thật ghê hồn trong khi sức mạnh của đầu gậy đập vào lưỡi kiếm khiến toàn thân Bạch Hổ chấn động.

Thấy Bạch Hổ đảo người lui lại, ông già cầm ngang cây gậy đứng ngăm. Bất ngờ, ông cất tiếng cười lớn, tung mình phóng đi như một bóng chim vụt cắt ngang trước mặt chàng. Bạch Hổ sửng người ngó theo, không dám tin điều vừa xảy ra là sự thật.

Ông già đã chìm vào màn đêm như một ảo ảnh.

Bạch Hổ sức nhớ tới gã đàn ông cao lớn và ngỗ tới Hải Yến. Chàng lật đật tung mình về phía hốc đá.

Hải Yến đang nằm gục bên một khóm cây.

Canh ba đã tàn từ lâu nên bóng đêm không còn đậm đặc. Bạch Hổ thấy rõ một tay nàng vươn lên bám một nhánh cây. Chàng vội chạy tới đỡ vợ lên.

Ngực Hải Yến đầm máu, ngay dưới vai cắm ngập một mũi phi đao. Mặt nàng nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền.

Vào lúc hừng đông, Tiểu Giao xuất hiện trước hốc đá và thấy Bạch Hồ ôm Hải Yến trong lòng, mắt nhìn trừng trừng về phía trước nhưng không có vẻ nhận biết một điều gì.

Cô gái kinh hãi la lên.

ĐÊM TRĂNG HẠ TUẦN

Những tia nắng cuối cùng rơi rớt trên vòm trời đã tắt từ lâu. Bóng tối hòa cùng hơi sương mù mịt bốc lên mỗi lúc một thêm dày đặc.

Trần Lãm không còn nhìn thấy một dáng người nào nhưng vẫn nhắm hướng rượt theo. Khi vầng trăng hạ tuần vươn lên từ phía đông, ông tới sát mé sông và trở hướng xuôi về nam. Vừa đi ông vừa tự nhủ:

- Chưa biết chừng sẽ gặp lại tất cả tại hang động.

Ông lại lo lắng và chạy miết. Dọc mé sông, cây cỏ tương đối thưa nên Trần Lãm không vướng nhiều trở ngại. Ông chạy tới chân ngọn núi có hang động của Trần Đường vào khoảng giữa giờ Tuất.

Ánh trăng mờ nhạt đủ giúp ông quan sát một khoảng rộng xung quanh. Ông dừng lại bên một lùm cây nhìn ngược lên sườn núi và chợt nghe có nhiều tiếng chân chạy tới. Tiếng chân chạy dồn dập mỗi lúc một rõ hơn hướng thẳng về phía Trần Lãm. Ông vội ẩn mình vào sau lùm cây nghe ngóng.

Một thoáng sau, Trần Lãm nhận ra bóng dáng cao lớn của Lý Hồng Dương đi bên cạnh Lôi Chấn đang cõng một người trên lưng.

Tới ngay trước chỗ nấp của Trần Lãm, Lý Hồng Dương dừng lại lên tiếng:

- Coi y ra sao!

Lôi Chấn đặt người trên lưng xuống bãi cỏ. Cả hai cùng cúi xuống và cùng bật kêu lên.

Trần Lãm thấy Lý Hồng Dương rút từ ngực người nọ ra một mũi phi đao. Lão đưa lên ngang mắt ngắm nghía một hồi, đoạn nói với Lôi Chấn:

- Họ Khuất chắc chắn còn quanh quất đâu đây.

Lão khẽ "hừ" một tiếng, giọng tức tối:

- Y đã phục sẵn và cử lão già kia tới dẫn dụ ta.

Đột nhiên lão xoay người về phía sau hét lớn:

- Họ Khuất! Mi không thoát khỏi đất Hoa Lư đâu!

Tiếng hét của lão dội vào vách đá lan dài trong đêm lạnh lạnh rợn người. Cả một vùng rộng lớn như hải hùng bất động sau khi dư âm tiếng hét chìm xuống.

Lý Hồng Dương cũng đứng lặng như ngạc nhiên về chính dư âm tiếng hét của mình. Bên cạnh lão, Lôi Chấn không khác một chiếc bóng. Từ sau lưng đặt người trên lưng xuống nền cỏ, gã chỉ kêu lên một tiếng rồi nhìn sững về phía chân núi tựa hồ không nghe thấy tiếng hét của Lý Hồng Dương.

Là anh cả của Lôi gia Tam Sát, gã đã gieo rắc không biết bao nhiêu cái chết kinh hoàng, nhưng chưa bao giờ thấy cái chết đến đột ngột và dễ dàng như cái chết của Phạm Bảo.

Gã nhìn sững về phía chân núi trong lúc liên tục ôn lại những hình ảnh vừa diễn ra.

Gã và Phạm Bảo chạy kế bên nhau, bám sát Lý Hồng Dương tiến vào vùng chân núi theo hút bóng của ông già. Bất ngờ, Phạm Bảo hét lên và gục xuống.

Cùng với tiếng hét của Phạm Bảo, ánh gương trong tay Lý Hồng Dương loé sáng và Lôi Chấn nghe dội lên chói tai tiếng kim khí va chạm khô khốc.

Gã chỉ kịp nghĩ Lý Hồng Dương vừa may mắn thoát khỏi cái chết trong tơ tóc. Rồi, gã nghe giọng nói đầy kích động của Hồng Dương nhắc gã ôm Phạm Bảo lên. Cả hai lật đật tháo lui giữa sự im lìm ghê rợn của đêm tối. Cuộc truy rượt đối thủ kết thúc hoàn toàn bất ngờ.

Thấy Lôi Chấn như ngây dại, Lý Hồng Dương gắt:

- Kiểm chỗ vùi xác y xuống. Ta sẽ tính toán với họ Khuất nội ngày mai.

Lôi Chấn như sức tỉnh cơn mê, hỏi:

- Có đúng do họ Khuất không, đạo trưởng?

Lý Hồng Dương đưa lưỡi phi đao đang cầm trên tay cho Lôi Chấn:

- Ngoài họ Khuất thì ai dùng thứ này?

Lôi Chấn cầm lưỡi phi đao ngắm nghía một hồi rồi liệng xuống bãi cỏ.
Gã nói với Hồng Dương:

- Bỏ xác y ở đây cho rồi. Chôn làm gì cho phí sức.

Lý Hồng Dương đảo mắt nhìn quanh rồi gật đầu:

- Cũng được!

Lão cao giọng tiếp:

- Thôi, ta đi!

Cả hai lập tức biến vào trong bóng đêm.

Trần Lâm chờ thêm một hồi lâu mới bước ra khỏi chỗ nấp. Ông thận trọng bước tới gần xác chết và nhận ra Phạm Bảo bị một lưỡi phi đao cắt đứt yết hầu và một lưỡi khác cắm ngập trái tim. Trần Lâm im lặng ngắm khuôn mặt còn nguyên nét kinh hoàng của Phạm Bảo.

Mới vài giờ trước, ông vẫn tự nhủ cần loại gã để bớt tai họa cho mọi người. Nhiều năm qua, cái tên Phạm Bảo đã trở thành tiếng gọi để ám chỉ những tội ác đê hèn. Trên khắp mười hai xứ Giao Châu, mọi người đều ghê tởm khi nghe nhắc đến tên Phạm Bảo. Nhưng lúc này, Trần Lâm lại cảm thấy tội nghiệp khi đứng trước xác gã. Ông lẩm bẩm nói với cái xác bị đồng bọn vứt lại:

- Người gieo quá nhiều oan nghiệt nên khó tránh luật trời. Kẻ tạo nhân ắt phải nhận quả. Dù vậy, ta cũng đắp cho người một nấm mồ để khỏi tủi một vong hồn.

Ông kéo xác Phạm Bảo xuống trũng đất thấp, đặt nằm ngay ngắn, khuôn đá đắp lên.

Mặt trăng đã vươn tới lưng trời rải xuống một làn sáng mờ ảo.

Đắp xong nấm mộ, Trần Lâm tần ngần đứng ngắm. Ông chợt thấy cuộc sống thật mỏng manh và sự u tối của con người khi mãi mê gieo rắc đau đớn lẫn cho nhau. Những ý nghĩ miên man khiến Trần Lâm quên hẳn ngoại cảnh. Ông không lưu ý tới thời khắc và cũng không hề nghe tiếng chân

bước nhẹ phía sau và chỉ giật mình bừng tỉnh khi phát giác một chiếc bóng cao lớn đổ dài bên bóng của chính ông.

Ông hốt hoảng nhảy lui ra xa, định thần nhìn lại và nhận ra chiếc bóng chính là bóng của ông già đã dẫn dụ mọi người tới đây. Ông già đang cầm trên tay lưỡi phi đao mà Lôi Chấn vừa vớt trên nền cỏ, lặng lẽ nhìn Trần Lãm từ khoảng cách chừng hơn một trượng.

Trần Lãm không ngạc nhiên về cung cách của ông già, cũng im lặng chờ đợi. Ông già hết nhìn Trần Lãm lại nhìn nắm mồ rồi lên tiếng:

- Người tương quan với gã đó thế nào?

Trần Lãm khẽ lắc đầu. Ông già tiếp:

- Người tới đây làm chi?

Trần Lãm đáp lửng lơ:

- Mỗi người đều có việc riêng của mình. Bỗng dưng ai lặn lội giữa rừng vào lúc canh khuya này.

Trong lúc nói, Trần Lãm vẫn thấy hiện lên hình ảnh Phạm Bảo nằm chết và chuẩn bị đối phó với mọi cử động bất chợt của ông già.

Nhưng ông già có vẻ không lưu tâm tới lời đáp của Trần Lãm, chỉ khẽ ơ hờ gật đầu như đang theo đuổi một ý nghĩ nào đó, mắt không rời nắm mồ. Đột nhiên, ông già buông một hơi thở dài, vẫn nhìn chăm chú vào lưỡi đao trên tay. Hồi lâu sau, ngẩng lên nhìn Trần Lãm, ông già hỏi:

- Người sợ ta không?

Trần Lãm cười nhạt không đáp. Ông già nhíu mày chiếu tia nhìn lạnh lẽo vào mắt người đối diện. Thấy Trần Lãm bình thản, ông già sẵn giọng:

- Người không sợ sao?

Trần Lãm chậm rãi đáp:

- Sợ, mà cũng không!

Ông già gằn giọng:

- Người nói nhăng gì vậy?

Trần Lãm nói:

- Cái mức nhần tâm của lão thì đáng sợ. Ngoài ra chẳng có gì đáng sợ, dù lão là ai chẳng nữa.

Ông già xoay nhẹ lưỡi phi đao, kẹp giữa hai ngón tay khi Trần Lãm nói dứt. Trần Lãm thấy cái đầu bạc trắng nghiêng về phía mình rồi ông già lên tiếng:

- Ta không tin câu nói của người.

Kẹp lưỡi phi đao giữa hai ngón tay, ông già tiếp:

- Với khoảng cách này, ta đặt mũi đao vào tim người còn dễ hơn thò tay vào túi áo. Người phải sợ khả năng đó của ta chứ?

Trần Lãm cười:

- Sống hay chết đâu phải chuyện lạ trên đời. Cái tuyệt nghệ giết người bất quá chỉ đưa cái chết tới sớm hơn một chút thôi, có gì đáng sợ.

Ông già nhìn thật sâu vào mắt Trần Lãm, hỏi:

- Người tên gì?

Trần Lãm lắc đầu:

- Việc thông báo tên họ lúc này không cần thiết.

- Nếu ta muốn người thông báo thì sao?

Trần Lãm vẫn giữ giọng đều đều:

- Mỗi người đều có ý muốn riêng, không ai ngăn cản được.

- Người đang ngăn cản ý muốn của ta đó.

- Nếu việc xảy ra như vậy thì chỉ do ngẫu nhiên đã có hai ý muốn trái ngược xuất hiện cùng một lúc.

Ông già quắc mắt nhìn như xoáy vào mặt Trần Lãm. Xung quanh hai người không một tiếng động nhỏ và Trần Lãm nghe rõ từng nhịp tim của mình. Đối diện với ông là một nhân vật khác thường khó bề lường đoán. Ông kín đáo nhích lui ra xa hơn trong lúc hai tay đặt lên ngang sườn thủ sẵn.

Suốt thời gian đó, nét mặt ông già trở trở như một khuôn mặt sáp. Trần Lãm không phân biệt nổi đó là nét khô lạnh tàn ác hay nét suy tư lảng động tới thất thần.

Đột nhiên, ông già buông một hơi thở dài, rồi không thèm nhìn Trần Lãm, lặng lẽ quay lưng bước đi. Trần Lãm không tính trước được hành vi này của ông già nên đứng sững nhìn theo. Ông vẫn ngờ vực ông già đang mưu tính điều gì đó, nhưng ông già không hề nhìn lại, tiếp tục bước thêm một khoảng xa rồi chuyển mình lao vào màn đêm. Trần Lãm ngẩn người hoang mang hồi lâu rồi lẩm bẩm:

- Có lẽ lão đang ẩn mình nơi một xó xỉnh nào ở mé nam sườn núi.

Chợt nhớ lại cuộc đối đáp hồi chiều của Lý Hồng Dương với ông già, Trần Lãm nghĩ:

- Nếu đúng lão có tương quan với Khuất Ngự Phong thì họ Khuất đang quanh quẩn tại đây.

Trần ngâm thêm một hồi, Trần Lãm tự nhủ:

- Việc tìm tung tích họ Khuất không khó khăn nữa.

Ông quay nhìn năm mộ Phạm Bảo và trở lại với ý nghĩ về cái mỏng manh của sự sống. Ông không còn nhớ tới ông già kỳ lạ mà chỉ thấy lớn vồn trong đầu hình ảnh cuối cùng của Phạm Bảo.

Ánh trăng xối chan hòa trên tóc, trên vai biến ông thành một khối đá bạc phếch. Ông đứng như thế hồi lâu mới uể oải bước đi.

Ánh trăng mỗi lúc một tỏ hơn chiếu sáng cả một vùng đồi núi hoang vu. Trần Lãm chỉ nghe thấy tiếng côn trùng và tiếng gió khua động trong cây cỏ. Ông nương theo những vùng bóng tối vượt lên sườn núi.

Đặt chân vào đường hang, ông bỗng cảm thấy hồi hộp lạ thường.

Hơn mười năm qua, ông đã nhiều lần tới đây giữa lúc đêm khuya mù mịt, nhưng chưa từng thấy bồn chồn hồi hộp. Cảm giác khác lạ này khiến Trần Lãm không dám băng giữa đường hang mà thận trọng men theo bờ vách. Vừa đi ông vừa nghĩ về mối lo dấy lên từ lúc ông rời khỏi đường hang xuống núi hồi đêm trước. Mối lo như quện theo từng bước đi của ông và lớn thêm mãi. Trần Lãm thấy đường hang có vẻ dài thêm và ông gần như sắp nghẹn thở. Cuối cùng cửa hang cũng hiện ra.

Gió từ phía ngoài lùa hơi sương tới khiến Trần Lâm bớt ngột ngạt. Vừa ra khỏi cửa hang, ông lập tức lên tiếng gọi Tiểu Giao. Ông gọi nhỏ nhưng âm vang như tiếng chuông rền trong hang động giữa đêm khuya.

Ông ngạc nhiên không nghe thấy lời đáp lại.

Dưới mái hiên đá quen thuộc lờ mờ có bóng người ngồi, nhưng không ai lên tiếng.

Trần Lâm sức nghĩ tới một điều và thầm tự trách:

- Bậy quá! Chắc huynh trưởng đang dạy võ cho Tiểu Giao!

Ông hơi khựng lại rồi rón rén bước thật nhẹ về phía Trần Đường thường ngồi.

Mặt trăng đã vượt lên giữa đỉnh trời chiếu thẳng xuống hang động. Dưới ánh trăng, Trần Lâm nhận ra Tiểu Giao đang ngồi bên phiến đá đã biến thành chiếc án thư của Trần Đường suốt mười mấy năm qua. Nàng hơi nghiêng người về phía trước, đầu cúi xuống.

Cách một khoảng ngắn là một người khác cũng trong tư thế ngồi tương tự. Cả hai đều không biết về sự xuất hiện của ông.

Hiên đá lớn chụp bóng tối lên chỗ hai người nên Trần Lâm không nhận rõ người ngồi phía trước Tiểu Giao là ai. Thoạt đầu ông nghĩ đó là Trần Đường nhưng lại phân vân ngờ vực.

Hồi hộp, ông bước gấp tới.

Nhưng vừa tiến lên ba bước, ông đã dừng phắt lại.

Ngay trên nền đá phía trước chỗ ngồi quen thuộc của Trần Đường, một hình ảnh bất thường đập thẳng vào mắt Trần Lâm. Đó là một thân xác đen ngòm to lớn nằm dài dưới ánh trăng nhợt nhạt. Cùng lúc, Trần Lâm nhận rõ người ngồi trước Tiểu Giao không phải Trần Đường mà chính là Phạm Bạch Hổ.

Trần Lâm kêu lớn nhưng giọng không thoát ra khỏi họng. Ông ngỡ như vừa có một bàn tay cứng như thép chộp lấy tim ông xiết cứng lại.

Trong khoảnh khắc đó, ông nhận ra tư thế của Tiểu Giao và Bạch Hổ không phải tư thế của người đang tĩnh tọa luyện công mà như những nhánh

cây non đang oằn mình giữa bão táp. Ông thấy họ đang xum xuống dưới một sức nặng ghê hồn.

Ông nhìn suốt mái hiên với cảm giác kinh hoàng của người bước hụt chân bên vực thẳm vì không thấy Trần Đường đâu. Ông cố kêu tên Tiểu Giao thêm một lần nữa nhưng vẫn không thể kêu thành tiếng.

Trước mắt ông, khung cảnh bắt đầu nhảy múa. Ông cố trấn tĩnh bằng cách tự nhủ:

- Mình đang mơ!

Nhưng chính ông lại nghĩ mình đang tìm cách tự gạt mình. Những hình ảnh trước mắt ông dù chìm trong bóng tối vẫn hiển hiện như giữa ban ngày.

Cuối cùng, ông thấy bị cuốn vào giữa một cơn lốc xoáy. Cảnh vật xung quanh ông không còn nhảy múa mà quay cuồng điên loạn. Bóng tối tăng đậm dần và biến thành một màn đen dày đặc.

Trần Lâm hoảng loạn cùng cực và chỉ còn kịp thấy mình đang ngã xuống. Ông cố trấn tĩnh bằng cách tự nhủ liên hồi:

- Phải đứng cho vững! Phải đứng cho vững!

Suốt thời gian đó, Tiểu Giao và Bạch Hồ vẫn không nhúc nhích. Cả hai như đã biến thành tượng đá.

Mãi gần trưa hôm sau, Tiểu Giao mới nhận biết sự có mặt của Trần Lâm và òa khóc. Sau đó nàng nức nở kể lại câu chuyện xảy ra từ sau khi Trần Lâm rời hang động xuống núi.

Trong lúc Tiểu Giao nói, Bạch Hồ vẫn trừng trừng hướng cặp mắt vô hồn vào khoảng không phía trước. Trần Lâm cũng chưa qua hẳn cơn kích động. Ông nghe những lời kể đứt đoạn trong tiếng nấc của Tiểu Giao trong lúc bàn tay bóp chặt mép phiến đá phẳng lì đã trở thành vật thân thuộc với người anh của ông suốt nhiều năm qua.

NHỮNG MŨI PHI ĐẠO KHẮC HÌNH TRÁI NÚI

Tiểu Giao trở về hang động trẻ hơn mức thời gian do nàng dự tính. Trần Đường đoán hiểu ngay tình thế khi thấy nàng cống Hải Yến trên lưng đi bên một thanh niên với khuôn mặt thất thần. Ông vội ra dấu cho nàng đặt Hải Yến xuống sát cạnh mình cùng lúc Bạch Hồ xụp quì trước mặt ông.

Trần Đường không chờ Tiểu Giao giới thiệu. Ông nói với Bạch Hồ như với một người thân thiết lâu năm:

- Cháu hãy tự vận công dưỡng sức. Ta sẽ lo cho vợ cháu.

Thấy chàng đầm đìa nước mắt, ông nói thêm:

- Việc cứu mạng người đủ buộc ta phải tận lực, huống hồ người cần cứu lại là giòong dõi Khúc gia.

Ông cúi xuống xem xét vết thương của Hải Yến. Nàng đang bắn bật trong cơn mê thiếp, hơi thở chỉ còn mong manh như những sợi tơ mảnh. Thăm dò huyết mạch thêm một lần nữa rồi ông nhắc Tiểu Giao đỡ Hải Yến dậy. Toàn thân Hải Yến mềm oặt khiến Tiểu Giao phải đặt nàng tựa hẳn vào người mình.

Trần Đường ngồi đối diện với hai người, khẽ nắm hai bàn tay Hải Yến. Ông nói với Tiểu Giao:

- Hải Yến suy kiệt trầm trọng vì trải quá nhiều cực nhọc, lo âu. Thêm nữa lại bị nhiễm sơn lam chướng khí và mất máu nhiều do vết thương. Ta sẽ dùng nội lực bản thân giúp nàng hồi phục rồi tìm cách chữa trị sau. Chỉ hiềm nỗi nàng không hề luyện võ, kinh mạch chưa thông nên việc này rất khó. Trong lúc ta truyền nội lực cho Hải Yến, con cần theo dõi biến chuyển trên thân thể nàng để kịp thời coi có gì khác lạ thì nhắc cho ta ngay.

Dứt lời, ông nhắm mắt lại, khẽ đặt mấy ngón tay chạm lên đầu ngón tay Hải Yến. Tiểu Giao thấy mi mắt ông giật nhẹ rồi hai vành môi khép lại. Từng cử chỉ của ông khoan thai chậm rãi nhưng căng thẳng. Nước da của ông đổi khác dần, mất hẳn sắc hồng bình thường.

Tiểu Giao thấy mấy ngón tay Hải Yến lay động rồi giật nhẹ liên tục trong lúc nước da bớt tái và thân thể ấm hơn. Gương mặt trắng bệch như sáp của nàng bắt đầu thay đổi giảm hẳn mức nhợt nhạt. Tiểu Giao không biết rõ thời gian trôi qua bao lâu mà chỉ cảm thấy nhẹ nhõm, toan báo tin cho Trần Đường hay, nhưng vừa ngẩng lên nhìn ông, nàng bỗng giật mình.

Mặt Trần Đường ướm đầm mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, vành môi như mím chặt hơn. Ông vẫn giữ tư thế ngồi lúc khởi đầu nhưng rõ ràng vô cùng mệt mỏi. Những ngón tay ông áp trên tay Hải Yến run lên nhẹ nhẹ.

Tiểu Giao xốn xang với ý nghĩ ông đang vắt kiệt từng giọt sinh lực để tạo lại hơi thở cho Hải Yến. Lúc này, nàng không còn theo dõi Hải Yến nữa mà hoảng sợ theo dõi mọi chuyển biến trên gương mặt của vị sư thúc già nua. Da mặt ông mỗi lúc một thêm tái trong khi quanh vành môi bắt đầu xuất hiện một quầng tím.

Đúng lúc đó, Tiểu Giao bỗng nghe một hơi thở dài ngay sát bên tai. Đó là hơi thở dài của Hải Yến. Mi mắt Hải Yến lay động nhẹ rồi nàng mở mắt ngơ ngác nhìn quanh. Liền đó, Tiểu Giao lại nghe một hơi thở dài khác. Lần này là hơi thở của vị sư thúc. Ông nhẹ nhàng nhấc mấy đầu ngón tay khỏi ngón tay Hải Yến và mở mắt nhìn lên. Cái nhìn của ông bắt gặp ánh mắt lo lắng của Tiểu Giao. Ông khẽ nói:

- Hết nguy rồi!

Đoạn ông nhắm mắt lại ngồi im.

Tới lượt Tiểu Giao trút một hơi thở dài vì thấy ông không còn căng thẳng. Nàng kề tai Hải Yến gọi nhỏ:

- Chị Yến!

Hải Yến phác họa cử chỉ gật đầu đáp lại. Từ trong cặp mắt đầy nét mệt mỏi của người thiếu phụ, hai dòng nước mắt trào ra lăn dài xuống má. Tiểu Giao nắm lấy bàn tay đang run rẩy của nàng, nhắc:

- Chị vừa hồi tỉnh, ráng bình tĩnh cho mau lại sức.

Hải Yến tựa hẳn vào Tiểu Giao, giọng yếu ớt:

- Lỗi tại chị! Tiểu Giao, em hứa là-

Tiểu Giao không rõ Hải Yến muốn nói gì nhưng vẫn gật đầu thì thào:

- Chị muốn sao em cũng ráng làm. Nhưng chị cần tỉnh dưỡng trước đã!

Hải Yến nói tiếp:

- Chị khó sống nổi! Em hãy hứa giúp chị- lo cho chàng!

Tiểu Giao đặt ngón tay lên môi Hải Yến ngăn lại:

- Sự thúc em sẽ chữa lành cho chị. Hãy nghe em, đừng nghĩ quẩn nữa!

Hải Yến lắc đầu:

- Chị biết sức mình. Vả lại-

Cặp mắt đờ đẫn của nàng như nhìn vào một cõi xa xăm trong lúc nàng lẩm nhẩm như nói một mình:

- Ta không muốn chết, nhưng ta không thể dằn dụa chàng mãi.

Bất chợt nàng vùng mạnh người đưa hai tay lên áp ngang vết thương trên ngực, bật kêu đau đớn. Tiểu Giao lật đật gỡ tay Hải Yến ra và thấy vết thương rỉ máu.

Bạch Hổ lật đật bước tới ngồi xuống bên vợ.

Chàng tuân lời Trần Đường tới một mép hiên vận công dưỡng sức và vừa thấy tỉnh táo trở lại. Nghe tiếng vợ bật kêu, chàng vội chạy tới. Hải Yến vẫn quơ hai bàn tay trước mặt tiếp tục nói. Bạch Hổ nắm lấy hai bàn tay vợ, nghiêng đầu nghe ngóng. Từng lời nói của Hải Yến như những loạt tên nhắm thẳng vào ngực chàng. Sau tiếng hét đau đớn, Hải Yến cố nhắc chồng:

- Chàng phải đi ngay! Chàng phải đi-

Bạch Hổ ghé sát tai vợ lên tiếng gọi, nhưng Hải Yến vẫn nói như đang mê:

- Tiểu Giao trở lại rồi. Cô ấy thông thạo đường đi và sẽ lo cho chàng. Đừng bận tâm vì em nữa.

Bạch Hổ gọi lớn:

- Hải Yến!

Nàng tiếp tục theo dòng ý nghĩ của mình:

- Tha lỗi cho em vì đã làm chàng buồn khổ. Em biết lão đó phóng ám khí, nhưng- em không nghe lời chàng- Tha lỗi cho em!

Bạch Hồ xiết chặt thêm bàn tay vợ như để trấn áp nỗi sợ hãi đang vùng dậy. Nhưng một bàn tay đã đặt nhẹ lên vai chàng rồi một giọng nói trầm trầm cất lên:

- Cháu đừng lo! Hải Yến sẽ bình phục!

Bạch Hồ quay lại và thấy Trần Đường đang ngồi sát bên chàng. Chàng luống cuống không biết xử trí ra sao nhưng ông nói tiếp:

- Ta là sư thúc của Tiểu Giao. Tiếc là Tiểu Giao không thể đưa vợ chồng cháu tới đây sớm hơn. Nhưng dù sao cũng không còn gì đáng lo nữa.

Gặp cặp mắt lo lắng của Bạch Hồ, ông nói thêm:

- Vết thương không nặng lắm. Vợ cháu chỉ kiệt lực vì khủng hoảng và mất máu quá nhiều. Thuốc điều trị cho vợ cháu ở vùng này không thiếu.

Ông cao giọng hơn nói với Tiểu Giao:

- Con và Bạch Hồ ra mé núi phía đông xuống sát hốc đá tiếp giáp bờ sông, hái về cho ta loại dây leo mọc trên những tảng rêu dày, lá nhỏ giống như hình cánh sen. Ráng kiếm thật nhiều và đem mau về cho ta. Có thứ đó thì chắc chắn Hải Yến sẽ bình phục.

Ông chỉ dẫn thêm về đặc điểm của loại dược thảo rồi nhắc Bạch Hồ:

- Cháu đỡ Hải Yến ngồi tựa vào phiến đá này. Trong lúc cháu và Tiểu Giao đi kiếm thuốc, ta sẽ vận công trợ lực thêm cho Hải Yến để có thể mau khoẻ hơn.

Bạch Hồ nâng vợ dậy cho ngồi tựa một bên vai vào phiến đá. Vừa toan quay đi, chàng bỗng khựng lại hỏi Tiểu Giao:

- Lỡ có người xâm nhập bất ngờ thì sao?

Tiểu Giao cũng băn khoăn nhưng Trần Đường xua tay:

- Việc cần lúc này là lo cứu mạng Hải Yến. Hãy đi ngay cho kịp.

Tới cửa hang, Tiểu Giao còn lo lắng quay nhìn lại. Trần Đường đã ngồi xuống phía sau Hải Yến, nhắm mắt áp bàn tay lên lưng người bệnh. Tiểu Giao cúi đầu thở dài cùng Bạch Hồ lao đi. Lúc đó là đầu giờ Dậu, mặt trời đã ngả hẳn về tây nhưng mức oi nồng chưa giảm. Tới mé sông, cả hai nhận ra ngay loại dây leo đã được Trần Đường chỉ dẫn và gấp rút hái rửa rồi lật đặt trở lên. Tiểu Giao bồn chồn chỉ muốn bay về dưới mái hiên của vị sư thúc trong khi Bạch Hồ cũng nôn nóng bứt rứt.

Giữa giờ Tuất, hai người đã vượt khỏi đường hang trong bóng tối mù mịt. Bạch Hồ xắn lên trước đi về phía mái hiên và mắt Tiểu Giao hoa lên khi nàng nghe tiếng hét kinh hoàng của chàng.

Nàng mơ hồ thấy Hải Yến nằm gục xấp bên cạnh tảng đá và phía sau nàng Trần Đường nghiêng người về một phía với một mũi phi đao cắm trên ngực. Cả hai đều không còn hơi thở.

o o o

Tiểu Giao không còn hay biết gì cho tới khi nhận ra Trần Lâm ngồi trước mặt mình. Ông cũng trải qua nhiều giờ thất thần như nàng và Bạch Hồ. Khi Tiểu Giao kể dứt, Trần Lâm nhìn khắp hang động. Ông chỉ chiếc xác nằm ngay trước phiến đá, nói với Tiểu Giao:

- Đây là con khỉ mà thân huynh ta đã nhắc tới. Quả là nó cũng gặp nạn như bạn của nó và có lẽ chính nó đã vô tình đưa đường cho lão họ Khuất tới đây.

Lúc này Tiểu Giao mới nhận ra có con khỉ gục chết ở nền đá phía ngoài. Chính xác con khỉ đã khiến Bạch Hồ hét lớn kinh hoàng khi hai người vừa trở về.

Trần Lâm bước tới bên xác con vật và nhìn thấy một mũi phi đao cắm ngập tận chuôi ngay sát dưới tim nó. Ông rút mũi đao ra, mím chặt môi không nói một lời. Tiểu Giao vẫn ngồi bên xác Trần Đường, nước mắt chan hòa. Trần Lâm đặt mũi đao đang cầm trên tay xuống cạnh mũi đao mà ông rút ra từ ngực Trần Đường lên phiến đá. Hai mũi đao đều quện máu tím bầm và nổi bật những nét khắc hình trái núi. Ông nói:

- Những lưỡi phi đao này đã nói rõ kẻ gieo rắc cái chết ở đây là ai.

Ông ngưng lại một lát đoạn tiếp:

- Lúc này không thể ngồi than khóc được. Hãy gấp rút thu xếp mọi chuyện rồi tính toán với Khuất Ngự Phong.

Ông đặt tay lên vai Bạch Hổ, gọi:

- Phạm tráng sĩ!

Bạch Hổ chậm chạp ngẩng nhìn lên. Đây là lần đầu tiên, chàng có một cử động. Trần Lâm nói:

- Tráng sĩ cần nén bi thương để đủ tỉnh táo tính chuyện với kẻ thù. Thời giờ gấp lắm rồi.

Bạch Hổ im lặng nhìn xác Trần Đường trong lúc Trần Lâm nói. Bỗng, chàng xụp xuống òa khóc khiến Tiểu Giao lại nức nở khóc theo. Trần Lâm khoanh tay trước ngực cố ngăn không cho nước mắt trào ra.

Hồi lâu, Bạch Hổ vùng đứng dậy. Chàng kéo tay áo lau nước mắt, chỉnh lại y phục bước tới quỳ lạy trước xác Trần Đường, nói:

- Họ Phạm này không được may mắn sống bên cạnh lão trượng. Nhưng từ phút này, xin lão trượng hãy nhận họ Phạm này làm con.

Nước mắt lăn dài trên má, giọng chàng nghẹn lại:

- Trọn đời con xin noi theo tấm gương của cha, nguyện không tiếc thân khi việc cứu người cần tới.

Đoạn chàng quay qua xác vợ khẩn thềm:

- Nàng hãy tha thứ cho ta cái lỗi bất tài không bảo vệ nổi cho nàng. Nhưng tình thương yêu của ta đối với nàng không bao giờ rời đổi. Xin hãy theo ta khắp chân trời góc biển để sớm tối vợ chồng vẫn mãi mãi có nhau.

Buổi chiều, ba nấm mộ đã được đắp xong.

Trần Lâm bùi ngùi nói với Tiểu Giao và Bạch Hổ:

- Từ lâu rồi, trưởng huynh ta đã chọn nơi này làm nơi an nghỉ cuối cùng. Ông ấy vẫn ước ao có hai con khỉ nằm gần bên để luôn có bạn. Bây giờ ông ấy vừa có bạn như mong muốn lại vừa có thêm một nàng dâu.

Tiểu Giao, Bạch Hổ cúi đầu im lặng. Hồi lâu Bạch Hổ mới lên tiếng nói với Trần Lâm:

- Kể từ lúc này cháu không còn việc gì vướng bận nữa. Chuyện tìm vào châu Ái cũng không cần thiết. Cháu xin đặt mình dưới sự sai sử của chú.

Trần Lâm cầm tay Bạch Hổ, nói:

- Ta may mắn được tráng sĩ coi như thân thích thì không còn nỗi vui nào lớn hơn. Nhưng thân thể tráng sĩ và tuổi tác ta không cho phép ta lạm nhận hàng trưởng thượng. Dù tình cảm của tráng sĩ đối với thân huynh ta ra sao, ta vẫn đề nghị mình nên coi nhau như anh em. Ta mong tráng sĩ vui lòng nhận làm em của ta.

Ông nhìn Bạch Hổ tiếp:

- Nếu ý của ta không sai thì từ giờ này, Phạm đệ hãy gọi ta là Trần huynh.

Bạch Hổ nghiêng mình xiết bàn tay ông khẽ nói:

- Xin tuân lệnh Trần huynh!

Trần Lâm chỉ hai tảng đá nhắc Bạch Hổ, Tiểu Giao cùng ngồi xuống. Ông hỏi thêm về những việc xảy ra và kể lại chuyện Lý Hồng Dương xuất hiện cùng cái chết của Phạm Bảo.

Cả ba đều không biết gã đàn ông cao lớn đã phóng ám khí vào Hải Yến là ai và cũng không thể xác quyết về ông già lạ mặt. Tuy nhiên, gần như chắc chắn tất cả đều dính dấp tới việc truy lùng kiếm thần. Bạch Hổ nói:

- Nếu gã nọ thuộc nhóm Khuất Ngự Phong thì hiện đang có hai phe người phương bắc theo đuổi kiếm thần tại đây là phe họ Khuất và phe Lý Tiến. Dù kiếm thần rơi vào tay phe nào cũng là đại họa cho đất Giao Châu này.

Trần Lâm hỏi:

- Theo Phạm đệ, ta nên đối phó ra sao?

Tiểu Giao vội chen vào nhắc lại những ý nghĩ của Trần Đường về việc kiếm thần chưa rơi vào tay họ Khuất và có thể vẫn do di Lê cất giữ. Bạch Hổ nói:

- Nếu đúng thế là điều may, nhưng việc bảo vệ kiếm thần vẫn căng thẳng vì ta phải đối đầu với quá nhiều đại địch. Có lẽ ta nên ngấm nấp sau một

phe tiêu diệt phe kia trước thì hay hơn. Chẳng hạn ta lợi dụng phe họ Khuất triệt hạ bớt tay chân của Lý Tiến.

Trần Lãm nói:

- Họ Khuất đang tiếp cận với kiếm thần hơn nên có lẽ ta phải làm ngược lại. Nhưng trước hết cần phải nắm được hành tung của lão.

Thấy hai người im lặng, ông tiếp:

- Ta tính ngay đêm nay sẽ lên đường về Bồ Hải Khẩu để cử người đi Phong Châu thông báo mọi tin tức cần thiết cho tướng quân Ngô Quyền. Sau đó, ta lập tức quay lại đây cùng Phạm đệ và Tiểu Giao tìm cách ngăn giữ không cho kiếm thần lọt vào tay người phương bắc. Việc này cũng cần làm thật mau để còn kịp quay lại với sứ mạng tái chiếm thành Đại La vào mùa xuân tới.

Ông nói thêm như ra lệnh:

- Trong lúc ta vắng mặt, Phạm đệ và Tiểu Giao nên tận lực truy xét dấu vết họ Khuất, dò la tình cảnh thực hiện nay của dì Lê và bé Hoàn để giải cứu cho họ.

Tiểu Giao băn khoăn:

- Chú tin là họ Khuất đang bắt giữ họ sao?

Trần Lãm gật đầu:

- Ta thấy ý nghĩ của trưởng huynh mà cháu vừa nhắc rất hợp lý. Kẻ bắt cóc chỉ có thể là họ Khuất.

Tiểu Giao thở dài:

- Biết tìm họ Khuất ở đâu bây giờ?

Trần Lãm nói:

- Tai họa xảy ra cho trưởng huynh và Hải Yến tại đây chắc chắn diễn ra vào cuối giờ Dậu tối qua. Sang giờ Tuất, chính mắt ta chứng kiến Phạm Bảo bị giết do một mũi phi đao của họ Khuất. Ngoài ra, lão già tự nhận là đồng bọn của họ Khuất từ vùng Địch Lộng cũng về đây và xuất hiện bên cạnh ta lúc nửa đêm. Những điều đó cho thấy họ Khuất đang quanh quẩn tại Hoa Lư này.

Ông đưa mắt nhìn ánh nắng đang nhạt dần, tiếp:

- Họ Khuất chỉ xuất hiện về đêm. Chưa biết chừng chúng ta nấn ná ở đây chút nữa là có thể chạm mặt lão.

Trần Lãm bỗng đổi giọng nói với hai người:

- Ta rất cần nắm tung tích họ Khuất, nhưng Phạm đệ và Tiểu Giao tuyệt đối giữ gìn. Dù nắm chắc chỗ ẩn mình của lão cũng cần chờ ta quay lại bàn cách đối phó.

Bạch Hổ hỏi:

- Ta có thể tìm tung tích họ Khuất ngay trong vùng núi này chẳng?

Trần Lãm lắc đầu:

- Theo ta nghĩ, nơi tốt nhất để phát hiện lão là căn nhà của dì Lê.

Tiểu Giao ngạc nhiên:

- Sao chú nghĩ vậy?

Trần Lãm đáp:

- Như trường huynh đã nói với cháu, kiếm thần chắc chắn còn do dì Lê cất giữ, nên ngoài việc tra vấn dì Lê và bé Hoàn, lão sẽ phải tới lòng tìm quanh căn nhà của dì. Ta tin là không nghĩ sai về điều này.

Ông chờ hai người lên tiếng nhưng cả hai đều im lặng. Một hồi sau, ông nói tiếp:

- Có một điều ta chưa giải đáp nổi là vì lẽ gì họ Khuất lại hành động như cố tình cho biết lão đang có mặt để truy tìm kiếm thần ở đây. Không lẽ lão tự thị tới mức nghĩ mọi người biết có lão ở nơi nào thì phải tránh xa nơi đó? Ta không tin là lão đánh giá mình cao tới thế nên không hiểu nổi cách hành động của lão hiện nay.

Cả ba đều trầm ngâm, rồi Trần Lãm đứng lên:

- Tạm gác chuyện này lại, vì ta phải đi ngay.

Trước khi bước đi, ông nhắc hai người:

- Hang động này không còn là chỗ ẩn trú an toàn nữa. Ngay sau khi ta xuống núi, Phạm đệ và Tiểu Giao cũng nên rời đi. Chiều mai ta có thể trở

lại. Hai người hãy để dấu hiệu nơi tảng đá lớn bên đoạn dốc đầu tiên gần bờ sông để báo cho ta biết điểm hẹn gặp nhau.

Bạch Hồ theo tiền Trần Lãm tới cửa hang rồi quay lại ngồi trên tảng đá như cũ, nhìn về năm mộ Hải Yến, lặng lẽ thở dài. Tiểu Giao cũng ngồi bó tay nhìn mấy năm mộ vừa được đắp lên.

Ba ngày có mặt trên đất Hoa Lư đối với nàng dài thăm thẳm như hàng chục năm. Tiểu Giao ngạc nhiên nhận ra những gập gờ bất ngờ phút chốc lại biến thành những sợi dây ràng buộc nàng như thế.

Bóng tối bắt đầu phủ mờ cảnh vật.

Tiểu Giao nhìn về phía Bạch Hồ và thấy chàng im lìm như một phiến đá. Sợ chàng lại chìm ngập trong nỗi đau đớn nặng nề, Tiểu Giao lên tiếng:

- Phạm huynh!

Nàng gọi tới lần thứ ba Bạch Hồ mới sức tỉnh quay lại. Tiểu Giao nói:

- Ta nên rời hang động này thôi.

Bạch Hồ hỏi:

- Ta sẽ đi đâu?

Chàng như chưa ra thoát hẳn khỏi tình trạng mơ hồ. Tiểu Giao nói:

- Hay nhất là ta nên trở lại bên ngôi nhà dì Lê.

Bạch Hồ nhìn vào vùng bóng đêm rồi lại quay nhìn năm mộ Hải Yến.

Chàng ơ hờ tiếp lời Tiểu Giao:

- Đi đâu cũng được!

Đoạn chàng đứng lên, xốc lại y phục và đặt tay vào chuôi gươm cài đứng phía sau lưng. Tiểu Giao cũng đứng dậy. Cả hai bước tới trước mấy năm mộ cúi đầu im lặng.

Khi bóng đêm buông xuống dày đặc hơn, họ nối nhau bước vào đường hang.

ĐÊM THÔN ĐÔNG HẠ

Mảnh trăng hạ tuần mòn vẹt rọi trên dải đồi rộng mông mênh một lớp sáng mờ. Ánh trăng in bóng hai người lên nền cỏ đã thấm hơi sương.

Tiểu Giao nhìn quanh rồi lên tiếng nhắc:

- Nên đi sát mé rừng thay vì đi giữa đồng trống.

Bạch Hồ lặng lẽ gật đầu.

Họ men theo những khóm cây rậm hướng về thôn Đông Hạ Hoa Lư. Họ vượt thêm một đồi đường thì từ một khoảng xa phía sau xuất hiện hai bóng người di chuyển với tốc độ cực nhanh. Chỉ chốc lát, hai bóng người đã vươn lên ngang hàng với họ. Dưới ánh trăng trắng đục, hai bóng người như hai vệt màu xám lướt trên sườn đồi. Bạch Hồ ra dấu cho Tiểu Giao ngừng lại, nép sâu vào bóng tối. Hai bóng người sóng hàng vụt qua trước mắt họ và mau chóng nhòa nhạt vào bóng đêm.

Sự xuất hiện đột ngột của hai bóng người khiến Bạch Hồ bừng tỉnh hẳn. Chàng nhìn theo hai chiếc bóng vừa khuất dạng nói nhỏ:

- Họ cũng đi về phía Đông Hạ. Chưa biết chừng đúng là họ Khuất và đồng bọn.

Tiểu Giao chột e ngại. Nàng nhắc:

- Ta cần đề phòng bất trắc. Có thể còn nhiều người khác đang rình rập.

Bạch Hồ lẩm bẩm:

- Ngay lần đầu mà đã gặp thì quả là may.

Sực nghĩ tới kiếm thần, chàng hỏi Tiểu Giao:

- Nếu họ Khuất lấy được kiếm thần, ta sẽ làm gì?

Chàng nhớ lại bản lĩnh của ông già mà chàng đã gặp bên bờ suối và cảm thấy bối rối nghĩ thầm:

- Lão có thể đánh bại ta chỉ bằng một đòn!

Trong lúc Bạch Hổ cân nhắc, Tiểu Giao cũng bắn khoăn. Nàng không biết trả lời Bạch Hổ thế nào vì không tin là nàng và Bạch Hổ đủ sức ngăn cản một đối thủ như Khuất Ngự Phong. Nhưng khoanh tay nhìn kẻ khác mang kiếm thần ra đi thì tránh sao khỏi mang đại tội đối với tổ tiên và đất nước. Cuối cùng, nàng đành hỏi lại:

- Ý Phạm huynh thế nào?

Bạch Hổ thú thực:

- Tôi rất hoang mang nên mới hỏi cô.

Thấy Tiểu Giao im lặng, chàng tiếp:

- Nếu quả Khuất Ngự Phong nắm được kiếm thần thì không dễ đối phó. Nhưng ta không thể cho lão mặc tình mang kiếm thần ra đi. Hơn nữa-

Chàng nghĩ tới cái chết của Trần Đường và vợ chàng, nhưng không nói tiếp. Cùng lúc chàng nhớ lại lời dặn của sư phụ trước khi rời Phong Châu trở về quê nhà:

- Võ học vốn vô bờ bến. Người khổ luyện trọn đời vẫn không thể chắc là không thất bại. Cho nên, đứng trước kẻ tầm thường không thể khinh suất, mà đứng trước một cao nhân cũng không nên sợ hãi. Kẻ tầm thường vẫn có thể thắng ta, còn cao nhân vẫn có thể bị ta đánh bại. Con cứ nhớ, ngọc nào cũng có vết. Phải cố tìm cho ra cái vết đó tức là phải cố hiểu đúng cả về mình lẫn về người. Có như thế mới hy vọng hạn chế nguy vong.

Sáu năm dài thăm thẳm vừa qua, Bạch Hổ nhờ lời thầy dặn mà trấn áp mọi cơn bão rồi để bình tĩnh tìm ra ngõ thoát vượt qua không ít khó khăn. Lời dặn đó của thầy còn giúp chàng luôn nhìn lại chính mình để san lấp nhiều nhược điểm. Nhưng lúc này, chàng không thể nén nổi bắn khoăn. Nếu quả đối thủ của chàng trong đêm nay là Khuất Ngự Phong thì chàng cần làm sao để nhận ra tì vết của viên ngọc. Chàng chỉ có lợi điểm duy nhất là lão không hề hay biết sự hiện diện của chàng.

Tiểu Giao cắt ngang mạch suy nghĩ của chàng, hỏi:

- Phạm huynh có dịp chạm mặt họ Khuất chưa?

Bạch Hổ lắc đầu:

- Nếu đã chạm mặt lão thì không biết tôi còn ở bên cô lúc này không?

Tiểu Giao thắc mắc:

- Không lẽ không có ai đủ sức đánh bại lão sao?

Bạch Hổ nói:

- Tôi nghĩ có hai nguyên do. Thứ nhất là lão luôn ẩn mặt, bất ngờ ra tay rồi biến vào bóng tối. Lão kín đáo đến nỗi cho tới nay không mấy người biết mặt lão. Thứ hai, có lẽ lão có cơ duyên may mắn chưa gặp người có đủ bản lĩnh đánh bại lão.

Tiểu Giao trở lại với câu hỏi đã nêu:

- Phạm huynh tính thế nào, nếu ta gặp lão?

Bạch Hổ đáp một cách lưỡng lự:

- Có lẽ ta phải xử dụng đúng thủ đoạn của lão.

Tiểu Giao hỏi:

- Phạm huynh nghĩ là ta có thể đánh lén lão sao?

Bạch Hổ gật đầu:

- Chỉ còn cách đó, dù không dễ dàng đánh lén lão.

Chàng suy nghĩ một hồi rồi tiếp:

- Cách hay nhất là đánh lén bằng ám khí. Như thế nếu không hạ được lão cũng có nhiều triển vọng không bị lão sát hại. Tuy nhiên, lão vốn thiện dụng ám khí nên chắc hẳn hết sức nhạy bén và tinh tường về mặt này.

Tiểu Giao nói:

- Dù sao thì Phạm huynh có vẻ đã chọn đường đầu với họ Khuất nếu thấy lão lấy được kiếm thần. Từ giờ tới lúc biết chắc điều đó còn nhiều thời giờ đủ cho ta cân nhắc cách đối phó tốt hơn.

Cả hai đã tới cách thôn Đông Hạ không đầy ba dặm. Ánh trăng càng lúc càng tỏ hơn lấp lánh trên những cành lá. Từ một khoảng đất cao, hai người đã thấy dãy đồi ăn sâu vào thôn, băng ngang phía sau căn nhà dì Lê. Bất chợt, cả hai cùng dừng phắt lại. Tiểu Giao cố nén một tiếng kêu kinh hãi, nhích sát bên Bạch Hổ. Cách họ một khoảng không xa, ngay bên gò đất

trống lừng chừng đôi, một người nằm dài trên nền cỏ. Người này nằm xấp, hai tay dang ra, hoàn toàn bất động. Cả vùng đồi vắng lặng tựa hồ muốn tăng thêm vẻ bí ẩn hãi hùng. Tiểu Giao ghé sát tai Bạch Hổ thì thầm:

- Dường như người đó chết rồi!

Bạch Hổ nhú mào quan sát hồi lâu mới lên tiếng:

- Có thể là bị thương rất nặng!

Chàng nhìn quanh khắp vùng đồi trống, tiếp:

- Để tôi tới coi!

Chàng nói với Tiểu Giao:

- Cô hãy dừng tại đây!

Tiểu Giao lo ngại bàn:

- Phạm huynh cũng nên chờ thêm một lát nữa.

Bạch Hổ nói:

- Nếu quả người đó chưa chết thì ta cần cứu gấp.

Chàng vừa bước lên vừa dặn:

- Cô không được lộ diện kể cả khi tôi lâm nguy.

Tiểu Giao choáng váng như bất ngờ bị trúng đòn. Nàng vội nín tay Bạch Hổ kéo lại:

- Khoan đã, Phạm huynh!

Thấy nàng hốt hoảng, Bạch Hổ dừng lại, hỏi:

- Cô thấy điều gì?

Tiểu Giao lắc đầu không biết đáp ra sao. Câu nói của Bạch Hổ chỉ khiến nàng bất ngờ nhớ lại câu chuyện với hai sư huynh trước khi xuống đèo Ba Dội. Tam sư huynh của nàng đã nói một câu y hệt và chỉ khoảnh khắc sau đã chết thảm bên mé đường. Bạch Hổ hỏi lại:

- Cô thấy có gì khác lạ sao?

Tiểu Giao lắc đầu giọng run run:

- Em sợ!

Bạch Hổ nhìn về phía người nằm trên đồi rồi nhìn quanh khắp vùng. Chàng trấn an Tiểu Giao:

- Có dấu hiệu gì đáng sợ đâu. Vả lại, cũng cần biết người nằm kia là ai.

Tiểu Giao cố nén hơi thở dài, nói với Bạch Hổ:

- Em sẽ đi cùng Phạm huynh.

Bạch Hổ lắc đầu:

- Không nên mạo hiểm vô ích. Cô cần ở lại đây để lỡ có điều bất ngờ thì còn có người thông báo với Trần huynh vào ngày mai.

Tiểu Giao vừa toan lên tiếng bỗng khựng lại, chỉ tay xuống chân đồi. Bạch Hổ cũng kịp nhận ra hai bóng người đang đi ngược tới từ thôn Đông Hạ. Chàng vội ra dấu cho Tiểu Giao cùng ẩn kín vào mé rừng.

Hai người tới lưng đồi thì phát hiện người nằm phía trước. Cả hai dừng lại rồi một người lên tiếng:

- Người tới coi có chuyện gì.

Từ mé rừng, Bạch Hổ và Tiểu Giao nhận ra người bước lên là Lôi Chấn. Gã tuốt gươm khỏi vỏ, bước tới. Cúi xuống người đang nằm xem xét một hồi, gã nói:

- Thưa đạo trưởng, y chết rồi!

Lý Hồng Dương vừa chậm rãi bước lên vừa hỏi:

- Người có biết y là ai không? Tại sao chết?

Lôi Chấn lại cúi xuống xem xét xác chết trong lúc Lý Hồng Dương tiến lại gần. Khi Lý Hồng Dương tới sát bên, gã đứng lên nói, giọng có phần đổi khác:

- Lại thứ phi đao này! Y chết do bị một phi đao cắm từ lưng thấu tới tim.

Lý Hồng Dương cầm lưỡi đao do Lôi Chấn đưa, khẽ "hừ" một tiếng. Lát sau, lão hỏi:

- Y là ai?

Lôi Chấn đáp:

- Tôi thấy y một lần khi trú mưa tại nhà mù Lê. Lúc đó y đứng gần vợ chồng Phạm Bạch Hổ.

Tiểu Giao chưa quên người đàn ông cao lớn dềnh dàng có cặp mắt lộ sáng quắc xấn xồ nhìn nàng bữa đó. Bạch Hổ cũng nhớ lại kẻ đã gập chàng dưới chân núi và tung ám khí vào Hải Yến. Hai người đưa mắt nhìn nhau trong lúc Lôi Chấn lên tiếng:

- Lại thêm một nạn nhân nữa của họ Khuất!

Lý Hồng Dương cắt ngang lời Lôi Chấn, nhắc:

- Hãy tới nơi Phạm Bảo bị chết coi có gì lạ. Họ Khuất hiển nhiên còn ở đây.

Lôi Chấn hỏi:

- Cái xác này thì sao?

Lý Hồng Dương gắt:

- Cứ bỏ như Phạm Bảo. Xứ này thiếu gì cạp đói.

Đợi hai người khuất dạng, Tiểu Giao hỏi Bạch Hổ:

- Ta theo hai người đó hay tới thôn Đông Hạ?

Bạch Hổ đáp:

- Ta cần tìm dấu tích họ Khuất, theo họ làm chi.

Tiểu Giao sực nhớ hai bóng người vượt qua họ ban nãy. Nàng hỏi:

- Phạm huynh có đoán được hai người vừa chạy vượt trước mình là ai không?

Bạch Hổ lắc đầu:

- Lúc này khó đoán lắm, vì nhiều người lạ có thể đang có mặt. Có lẽ tin tức về kiếm thần đã được loan truyền.

Cả hai đã đặt chân vào vùng cỏ hoang phía sau căn nhà, nơi xảy ra cái chết của hai người em Lôi Chấn mấy đêm trước. Nhớ lại việc đêm đó, Tiểu Giao nhắc:

- Ta có thể bị đánh lén bất kỳ lúc nào.

Mặt trăng càng lên cao càng soi tỏ từng khóm cây, cụm lá. Chỉ còn một khoảnh đất đầy đặc cỏ hoang ngăn cách giữa hai người và căn nhà. Tiểu Giao bàn:

- Ta cứ luồn trong cỏ tiến tới gần hơn nữa.

Xung quanh họ, tiếng gió thổi vẫn đều đều. Căn nhà đã hiện ra rõ hơn, im ắng với các khuôn cửa khép kín. Hai người đang thận trọng nhích tới thì từ góc đồi sau nhà vang lên một giọng nói khàn khàn giận dữ:

- Mi làm gì lâu vậy?

Tiểu Giao chấn động vì nhận ra giọng nói của kẻ tấn công Lê Đại Hào mấy đêm trước. Cả hai nín thở nấp sâu hơn vào bóng tối trong lúc giọng nói trên lại cất lên:

- Lấy mau đi!

Vạch cỏ nhìn lên, Tiểu Giao thấy một bóng người thấp thoáng bên gò đá. Cùng lúc trỗi lên giọng nói gần như gắt gỏng của một đứa trẻ:

- Ông om sòm quá vậy! Ông thò tay vào lấy đi!

Tiểu Giao nhận ra bé Hoàn tung mình từ một mỏm đá trên cao xuống bên người nọ. Người nọ quát:

- Lấy ra ngay kẻo ta đập nát sọ!

Đứa nhỏ cãi lại:

- Tay tôi ngắn quá không với tới. Tôi đã chỉ chỗ rồi, ông tự lấy đi!

Bạch Hổ ghé sát tai Tiểu Giao thì thầm:

- Đúng họ Khuất rồi. Lão đã buộc được dì Lê và bé Hoàn chỉ chỗ giấu kiếm thần.

Tiểu Giao không rời mắt khỏi gò đá và thấy người nọ đổi giọng nói với bé Hoàn:

- Mi chỉ đúng chỗ không?

Đứa nhỏ quả quyết:

- Sai sao được! Mỗi ngày tôi đều phải ra đây thăm chừng mà.

Người nọ hỏi:

- Mi làm cách nào để biết chắc còn hay mất?

Đứa nhỏ đáp lấp lửng:

- Mọi ngày tôi làm dễ ợt.

- Bây giờ mi cũng làm thế đi.

Đứa nhỏ lắc đầu:

- Bây giờ không làm được.

- Tại sao?

- Tại ông làm tôi sợ.

- Ta làm gì mà mi sợ?

Đứa nhỏ quát lên đầy kích động:

- Ông là quân giết người!

Người nọ dịu giọng như dỗ dành:

- Ta không làm gì mi đâu. Mi chỉ cần lấy cái bọc ra đây thôi.

Đứa nhỏ tiếp tục nói:

- Ông giết cả em của ông thì còn tha cho ai nữa.

Người nọ nói:

- Em ta là ai?

Đứa nhỏ nói lớn:

- Ban nãy ông đã lén đâm chết ông đó. Tôi bị trói nằm trên lưng ông nên nhìn thấy hết.

Người nọ gằn giọng quát:

- Câm ngay! Lên lấy cái bọc ra!

Đứa bé lắc đầu:

- Tôi lấy ra xong sẽ bị ông giết như em ông thôi.

Người nọ cố giữ bình tĩnh:

- Ta không có em nào hết.

- Tôi nghe ông ấy gọi ông là anh, còn ông gọi ông ấy là Trương đệ. Tôi biết cả tên ông ấy là Trương Hưng.

Người nọ quát:

- Mi câm ngay! Muốn chết sao?

Đứa nhỏ tỏ ra không hề sợ:

- Tôi biết ông sẽ giết tôi nên tôi không thèm lấy cái bọc ra.

Người nọ lắc đầu đổi giọng:

- Mi chỉ là đứa con nít đâu phải kẻ thù của ta. Ta giết mi làm gì!

- Ông kia cũng đâu phải kẻ thù của ông. Nhưng tôi biết tại sao ông giết ông ấy.

- Mi thì biết gì!

Đứa nhỏ gần rõ từng tiếng:

- Ông sợ ông ấy giành cái bọc mà tôi sẽ lấy ra.

Người nọ "hừ" một tiếng nhưng cố giữ ôn tồn:

- Ta sợ y chớ sợ gì mi. Mi lấy ngay đi cho xong!

Đứa nhỏ nói:

- Tôi chỉ làm khi ông hứa chắc một điều.

- Điều gì?

- Ông phải tha hai dì cháu tôi.

Người nọ cười:

- Được! Ta hứa tha cả hai dì cháu mi. Thôi, trở lên lấy đi!

Đứa nhỏ hỏi:

- Lỡ ông nuốt lời hứa thì sao?

Người nọ gắt:

- Ta muốn giết dì cháu mi lúc nào không được, nhất là ta đã biết chỗ cất cái bọc. Bất quá ta đập nát mấy khối đá là xong. Nhưng ta đã hứa là ta giữ lời.

Đứa nhỏ nói:

- Ông không đập nát nổi mấy khối đá này đâu. Vì thế ông mới cần tôi lấy giúp. Nhưng tôi chỉ giúp ông khi nào biết chắc dì cháu tôi không bị ông giết.

- Phải làm sao để mi biết chắc điều đó?

Đứa nhỏ đáp:

- Tôi còn đang nghĩ.

Người nọ liền túm tay đứa nhỏ, quát:

- Mi không muốn sống nữa sao?

Đứa nhỏ nói:

- Ông bóp gãy tay tôi thì tôi không còn cách nào lấy cho ông.

Buông đứa nhỏ ra, người nọ nói:

- Bây giờ ta bắt đầu đếm. Nếu ta đếm đến ba mà mi còn đứng tại chỗ thì cả hai dì cháu mi phải chết.

Tiểu Giao gật đầu ra dấu cho Bạch Hổ. Hai người lập tức trườn trong bãi cỏ về phía gò đá. Họ nghe thấy đứa nhỏ lên tiếng:

- Ông khỏi cần đếm. Nhưng ông phải lui xa khỏi miệng hang.

- Sao? Mi tính chạy trốn chăng?

- Tôi chạy trốn ông sao nổi. Tôi chỉ muốn ông không thể lấp cửa hang sau khi tôi liệng cái bọc ra.

Người nọ bưng hiểu ra cách mà đứa nhỏ làm để lấy cái bọc. Lão bật cười:

- Ta hiểu rồi. Mi phải chui vào trong hang chứ gì? Được, ta sẽ tránh ra xa nhưng nếu mi chậm trễ thì ta chỉ cần tống một chưởng vào hang là xong.

- Ông muốn làm gì thì làm. Bây giờ tôi trở lên.

Đứa nhỏ bám vách đá leo lên.

Từ xa Tiểu Giao thấy nó leo thoăn thoắt như con vượn. Bất giác nàng chợt nghĩ nó đang mưu tính điều gì đó.

Đứa nhỏ đã leo tới một hốc đá cao vượt tầm với của người nọ. Nó quay lại nói lớn:

- Ông nhớ là tôi chỉ đưa cái bọc cho ông nếu ông chịu đưa dì tôi tới đây.

CUỘC GẶP KHÔNG HẸN TRƯỚC

Người nọ đã lui ra xa nhưng vẫn chăm chú theo dõi đứa nhỏ. Nó mất hút rất nhanh vào một hốc đá trong lúc Tiểu Giao và Bạch Hồ vẫn nhích tới gần. Cả hai nghe thấy người nọ hỏi:

- Thấy chưa?

Đứa nhỏ đáp lại từ trong hang nhưng Tiểu Giao và Bạch Hồ không nghe rõ. Cả hai chỉ nghe người nọ đổi giọng giận dữ đe dọa:

- Mi trốn mãi trong đó thì đừng trách ta!

Tiểu Giao thấy lão nhảy lên một mỏm đá cao để có thể nhìn sâu vào hốc đá mà đứa nhỏ vừa chui vào. Dưới ánh trăng, nàng nhận thấy một vóc người cao lớn, tóc búi ngược lên đỉnh đầu. Lão nhìn vào hốc đá chờ nhưng đứa nhỏ không lên tiếng. Lão lập lại lời đe dọa:

- Mi không ra mau thì ta đánh cho nát xác ở đó.

Lão vừa nói dứt thì tiếng đứa nhỏ vang lên, nhưng không từ hốc đá mà từ một khoảng xa trong rừng cây:

- Cứ đánh tới sáng đi, quân độc ác!

Lão gầm lên, bay vút về phía rừng cây nơi vừa phát ra tiếng nói của đứa nhỏ. Cả một vùng cây cỏ rạp xuống dưới đòn đánh của lão. Nhưng ngay lập tức, tiếng nói của đứa nhỏ lại vang lên ở một khoảng xa phía sau lão:

- Cứ đánh tới sáng đi!

Lão như một con chim ưng đảo vút trở lại, nhưng xung quanh chỉ có cây rừng rậm rạp. Lão nhắm một cây lớn phía trước vùng chường đánh tới. Cội cây rung lên khiến cành khô từ trên cao bị chấn động nối nhau rớt xuống tạo thành một chuỗi âm thanh vang rền.

Tiểu Giao căng thẳng vì không thấy bé Hoàn lên tiếng. Người nọ đã trở lại gò đá. Lão đứng im một hồi rồi gọi lớn:

- Thằng giặc nhỏ, bước ra mau!

Đáp lời lão là một tràng cười vang lên cùng một lúc từ nhiều phía. Lão đảo mắt nhìn quanh nhưng không thể quyết định phải lao về phía nào. Tiếng cười ngưng lại và đứa nhỏ lên tiếng:

- Ông cứ chờ đó!

Tiếng đứa nhỏ cũng vang ra từ nhiều phía khiến lão hết sức phân vân. Nhắm thẳng bụi cây phía trước, lão đánh tới một đòn cực mạnh. Chưởng phong từ tay lão cuốn tới bẻ gãy ngang một cội cây lớn hất văng vào vách đá rồi lăn dài xuống sát chỗ Tiểu Giao và Bạch Hồ đang nấp. Cả hai đưa mắt nhìn nhau như ngẫm nhắc về bản lĩnh ghê hồn của người nọ.

Sau đòn đánh, lão đứng im tại chỗ lắng nghe động tĩnh. Hồi lâu, lão hắng giọng:

- Thằng giặc nhỏ nghe đây! Ta hứa không làm hại mi đâu. Bước ra đi!

Đứa nhỏ đáp lại từ một góc xa cả mười trượng:

- Tôi ra lâu rồi!

Tiểu Giao nghĩ người nọ sẽ phóng về phía đứa nhỏ nhưng lão đứng im tiếp tục nói:

- Mi không thoát nổi khỏi ta đâu. Trở lại đi!

Tiếng đứa nhỏ vang lên, nhưng từ một nơi khác:

- Quân độc ác!

Giọng lão đều đều lạnh lẽo:

- Mi không sợ di mi sẽ chết sao?

Không chờ bé Hoàn lên tiếng, lão tiếp:

- Ta sẽ xé xác mụ ra từng mảnh, nếu mi bỏ trốn.

Tiểu Giao và Bạch Hồ đều hồi hộp chờ đợi. Cả hai đã khắp khởi mừng thầm khi thấy đứa nhỏ thoát khỏi tay người nọ. Họ đoán nó biết nhiều ngách đá ở đây ăn thông với nhau nên luôn lách theo đó để ẩn mình. Nhưng họ cũng biết rõ nó rất thương dì Lê và khó tránh khỏi bị khống chế trở lại.

Toàn khu rừng chìm hẳn vào sự im lặng sau câu nói của lão. Một hồi sau, tiếng đứa nhỏ vẳng lên từ một góc xa:

- Ông là quân hèn mạt!

Lão vẫn khoanh tay đứng im tại chỗ, cười nhạt:

- Mau ra đi!

Bạch Hổ vội ghé tai Tiểu Giao thì thầm rồi ẩn sau nhánh cây vừa bị người nọ đánh lăn xuống nhẹ nhàng chuyển về phía bên. Khi Bạch Hổ rời xa chừng mười trượng, Tiểu Giao bất ngờ lên tiếng:

- Bé Hoàn, đừng nghe lời lão!

Người nọ đang chờ đứa nhỏ trở lại bỗng giật mình. Lập tức, lão lao về phía cô gái. Chân lão lướt trên ngọn cỏ như không hề chạm đất. Giữa lúc đang phóng đi như một mũi tên, lão chợt khựng lại vung mạnh tay lên. Chưởng phong từ tay lão vừa kịp đánh văng một sợi dây đột ngột chụp xuống đầu lão như tia chớp. Cùng lúc, lão cảm thấy một nguồn kinh lực dữ dội đánh thẳng vào bên sườn. Lão vội xoay người về phía đó đỡ đòn và nhận ra một người đang lăm lăm tay kiếm. Lão nhú mày ngăm người vừa xuất hiện, hỏi:

- Người là ai?

Bạch Hổ chậm rãi rời chỗ nấp. Hai đòn đánh bất ngờ của chàng đều vô hiệu và chàng bắt buộc phải đối mặt với lão. Biết rõ tài nghệ đối thủ vượt xa mình nhưng chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên hỏi ngược lại:

- Lão là ai?

Người nọ cười nhạt:

- Người còn trẻ lắm, sao đi tìm cái chết sớm vậy?

Bạch Hổ thấy lão tương tự ông già mà chàng đã gặp cả về tuổi tác lẫn vóc vạc, nhưng mày râu nhẵn nhụi. Lão trang phục theo kiểu đạo sĩ, một thanh gươm lung lẳng bên sườn. Hai mắt lão nhìn Bạch Hổ trừng trừng như mắt rắn đầy vẻ đe dọa. Bạch Hổ cố kéo dài thời giờ bằng cách hỏi lại:

- Ai gặp lão cũng phải chết sao?

Giọng lão lạnh như băng:

- Ai cũng vậy!

Dứt lời, lão nhích lên một bước. Bạch Hổ vẫn hỏi:

- Lão có dám xưng tên mình ra không?

Người nọ bật cười một tiếng khô khan trong lúc một tay đột nhiên lay động và lão nói như hét:

- Tên ta đây!

Cùng với tiếng hét, một mũi phi đao xé gió bay tới

Bạch Hổ đảo vòng lưỡi kiếm che phía trước. Mũi phi đao đầu tiên vừa bị đánh văng đi thì hai mũi khác đã nối theo. Chàng chuyển bộ tránh thoát và như ánh chớp lao sát vào người nọ. Lưỡi kiếm trong tay chàng loé sáng dưới ánh trăng nhằm thẳng yết hầu đối thủ như con thuồng luồng rẽ sóng lao tới. Người nọ nghiêng mình chờ lưỡi kiếm phóng trượt qua nhưng Bạch Hổ lại bất ngờ kìm mũi kiếm chuyển xuống giữa ngực lão. Thế biến chớp nhoáng này buộc lão phải nhảy lui hăn về phía sau. Lão lên tiếng:

- Khá lắm!

Đã thấy sức mạnh ghê hồn của đối thủ nên Bạch Hổ quyết định vận dụng kiếm pháp tuyệt luân của môn phái để dồn lão vào thế không thể rảnh tay ra đòn. Lưỡi kiếm trong tay chàng luôn áp sát đối thủ và khiến lão thực sự lúng túng. Lão không dè chàng có thể kéo dài thế công như vô tận với những đường kiếm biến hóa khôn lường và thấy rõ không thể dùng võ khí áp đảo chàng nên tiếp tục né tránh chờ cơ hội phản công bằng chưởng lực.

Trong lúc đó, Bạch Hổ cũng đếm thầm từng khắc trôi qua. Chàng đã nhắc Tiểu Giao dẫn dụ lão nhảy vào đúng nơi chàng phục sẵn nhưng cả hai đòn đánh lén của chàng không đem lại kết quả như mong muốn. Lúc này chàng chỉ cố cầm chân lão cho Tiểu Giao có thể đưa bé Hoàn chạy càng xa càng tốt.

Lão đang lui dần về gò đá và Bạch Hổ nhìn thấy sát khu gò đá là một vạt rừng cây rậm rạp. Chàng dự trù sẽ tung mình vào vạt rừng đó ngay khi có thể thực hiện. Lúc này cả hai đã lọt vào giữa những phiến đá lô nhô cao khỏi đầu và lập tức Bạch Hổ nhận ra thế bất lợi của chàng vì lưỡi kiếm trong tay không thể dễ dàng đảo lộn như giữa khoảng trống. Ngược lại, đối

thủ đã kịp xuất chiêu phản công ngay giữa một nhịp đánh bị khựng lại của chàng.

Chiêu phong của lão đập vào vách đá dội lên nhưc óc. Bạch Hồ vội ẩn vào sau một phiến đá, nhưng lão đã như chiếc pháo thăng thiên vọt bay lên, giáng tiếp đòn thứ hai từ độ cao gần hai trượng trên không. Bạch Hồ vừa nhảy lui tránh thoát thì một đòn thứ ba ác liệt gấp bội hai đòn trước đã dồn tới. Chàng chỉ còn kịp trụ bộ xuống tấn vận sức lên hai tay cố chống lại sức đánh của đối thủ. Nhưng chàng bỗng thấy như có một cơn lốc xoáy cuốn lấy người chàng rồi toàn thân chàng bị xô bật về phía sau, lưỡi kiếm văng ra xa.

Người nọ khẽ cười đắc ý, chậm rãi bước lên, lượm lưỡi kiếm của Bạch Hồ lên ngắm nghía một hồi rồi phóng thẳng về phía chàng đang cố gượng ngồi dậy sau khi bị quật ngã. Bạch Hồ gần như không biết về cái chết đang vọt bay tới.

Nhưng một ánh thép bất chợt loé lên, tiếp liền là một tiếng chát dữ dội. Thanh kiếm đang bay tới bị đánh bật sang bên và Tiểu Giao xuất hiện chặn ngang trước Bạch Hồ. Người nọ nhìn sững cô gái rồi lên tiếng:

- Lại thêm con nhãi này nữa!

Lão bước lên cười gằn:

- Ta sẽ giúp cho các người chết vẫn có đôi.

Lời nói vừa dứt, kinh lực của lão đã ập tới với sức đánh như có thể xô tan cả vách núi. Cô gái lập tức đảo bộ xoay nghiêng lại, lưỡi kiếm vẫn nắm gọn trong tay. Lão kinh ngạc thấy sức đánh của mình tựa hồ trút vào một khoảng không, trợn mắt nhìn cô gái.

Tiểu Giao vẫn ung dung như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nói:

- Lão đừng quá tự thị vào sức mạnh của mình.

Bạch Hồ đã tựa vào một gò đất ngồi thẳng lên khi Tiểu Giao xuất hiện và định ninh nàng không chịu nổi ngọn đòn của đối thủ đang đánh tới. Chàng sững người thấy Tiểu Giao hoá giải chiêu lực của đối thủ một cách nhẹ nhàng. Người nọ lên tiếng:

- Người với Ngô Lâm là thế nào?

Ngô Lâm là tên thật của Đông Sơn Lão Nhân nhưng rất ít người biết. Tiểu Giao không giấu nổi kinh ngạc vì lão gọi đích danh sư phụ của mình. Nàng hỏi:

- Lão là ai?

Người nọ gất:

- Ta muốn biết người quan hệ ra sao với Ngô Lâm?

Tiểu Giao cười nhạt:

- Loại tà ác như lão không thể biết điều đó.

Thuở "thập niên hỗn mang" tại Giao Châu trước khi Khúc Thừa Dụ nắm quyền, tên tuổi Đông Sơn Lão Nhân đã như vầng dương chói sáng. Nhờ đó, đệ tử Đông Sơn phái đã tránh được nhiều va chạm phiền phức khi bôn tẩu ngược xuôi. Nhưng người đứng trước Tiểu Giao lúc này rõ ràng không tránh va chạm. Lão gằn giọng:

- Người có vẻ tin cái công phu Nhuệ Chỉ đó lắm!

Không đợi nàng lên tiếng, lão tiếp:

- Dù là Ngô Lâm vận dụng công phu đó cũng chưa chắc chống nổi đòn đánh của ta.

Nhuệ Chỉ Xuyên Sơn vốn là công phu mật truyền của Đông Sơn phái dành riêng cho một số môn sinh chọn lọc. Ngoài những người được chọn hầu như không ai biết đến tên công phu này, khiến Tiểu Giao càng hoang mang khi nghe lão nhắc tới với vẻ hiểu rõ tường tận. Hai người đứng cách nhau ngoài ba trượng, nét mặt đều căng thẳng.

Canh ba đã qua và mặt trăng đã ngả hẳn về tây. Người nọ vừa lo ngại về bản lĩnh của Tiểu Giao vừa không yên tâm về việc đứa nhỏ thoát khỏi tầm tay mình. Lão thấy cần giải quyết gấp đối thủ và tìm lại đứa nhỏ trước khi trời sáng để tránh bất tiện vì vùng đồi này ăn sâu vào giữa khu dân cư đông đúc. Trong lúc đó, Tiểu Giao nhớ lại lời nhắc nhở của sư phụ:

- Công phu Nhuệ Chỉ của con bất quá chỉ đủ hóa giải một đòn đánh bất ngờ hoặc ngăn chống những đối thủ không quá mạnh. Ngược lại, con có

thể chuốc hoạ vào thân với công phu này.

Nhưng nàng không thể suy nghĩ lâu thêm vì người nọ đã bắt chéo hai tay đưa lên cao như đang kết thể Thông Thượng Chương.

Bất chợt, hai tay lão tung ra như ánh chớp cùng một tiếng hét chấn động. Hai luồng kinh lực trái chiều từ trên cao cuồn cuộn ập tới hai bên Tiểu Giao cùng lúc lão chập hai tay đánh tiếp một đòn thứ ba thẳng tới.

Bị vây hãm giữa ba luồng kinh lực, Tiểu Giao biết rõ không thể hóa giải nên lập tức tung mình lên cao. Sức đánh của người nọ vượt khỏi chỗ của nàng quật thẳng vào Bạch Hổ vừa loạng choạng đứng lên ở phía sau, đẩy chàng té ngửa trên nền cỏ.

Thấy Bạch Hổ lại bị đả thương, Tiểu Giao vội xấn lên, nhắm đối thủ phóng chưởng đánh tới. Lão cười nhạt vòng tay đón đỡ. Trong chớp mắt, Tiểu Giao đã thấy thân mình bị hất lên khỏi mặt đất bật văng về phía Bạch Hổ. Nàng hoảng hốt vùng dậy, chĩa mũi kiếm về phía trước thủ thế. Lão vừa nhích tới thì ngay phía sau lão vang lên tiếng nói của bé Hoàn:

- Tôi vút cái bọc ngay bây giờ này!

Như chiếc bóng, lão bay vút ngay về phía phát ra tiếng nói, nhưng lão vừa đặt chân xuống móm đá thì tiếng đưa nhỏ lại cất lên từ một móm đá khác:

- Ông không bắt nổi tôi đâu!

Như có sẵn chủ ý, đứa nhỏ tiếp:

- Tôi sẽ bước ra, nếu ông hứa không đụng tới hai người đó.

Lão sáng giọng:

- Ta cứ đụng thì sao?

Giọng đứa nhỏ đầy vẻ dứt khoát:

- Tôi sẽ liệng chiếc bọc vào tận đáy hang.

- Mi làm thế thì dì mi cũng sẽ chết.

Đứa nhỏ đồng dục:

- Ông không dám đâu! Ông không dám giết dì tôi!

- Ta sợ ai mà không dám?

Đứa nhỏ đáp chắc nịch:

- Ông sợ không sờ được vào chiếc bọc này.

Lão ngấp ngừng một lát rồi nói:

- Ta giết mụ đó rồi lấy cái bọc sau. Thiếu gì đứa nhỏ chui lọt được vào hang.

Đứa nhỏ không nhượng bộ:

- Vậy thì tôi sẽ hủy nó luôn là xong. Bây giờ tôi cũng hủy nó luôn nếu ông đừng tới hai người kia!

- Ta sẽ giết không trừ một ai, kể cả mi!

- Ông làm được thì cứ làm đi. Tôi không chịu thua ông đâu!

Từ trong thôn, tiếng gà gáy cất lên rồi rạc. Lão nôn nóng giục:

- Thôi, mi ra đi! Ta hứa không đụng tới ai hết!

Đứa nhỏ gặng lại:

- Ông hứa chắc không?

- Ta gạt con nít sao?

Đứa nhỏ chậm rãi:

- Ông gạt hết mọi người. Nhưng tôi có cách đòi ông phải giữ lời.

Từ sau một mòm đá, đứa nhỏ bước ra đi thẳng tới. Nó ung dung như đang đi dạo và dừng lại lên tiếng:

- Tôi vẫn cất cái bọc trong đó.

Lão quắc mắt:

- Mi muốn chết sao?

Đứa nhỏ lắc đầu:

- Ông cứ hăm he như thế, lấy cho ông làm gì!

- Mi không lấy thì phải chết!

Đứa nhỏ nói:

- Không phải thế đâu. Khi nào cầm được cái bọc rồi ông mới dám giết tôi.

Lão bước tới giơ tay lên, hỏi:

- Mi nói ta không dám sao?

Đứa nhỏ gật đầu:

- Ông không dám đâu!

Hạ cánh tay xuống, lão đổi giọng:

- Thằng giặc con! Ta tha cho mi đó. Vào lấy ra!

Đứa nhỏ lắc đầu:

- Khi nào thấy rõ dì tôi còn sống, tôi mới lấy.

Ánh mắt lão quắc lên giận dữ nhưng đứa nhỏ đứng trơ như một phiến đá. Cuối cùng, lão lại dịu giọng:

- Mi đừng khiến ta nổi nóng. Cứ đem ra đây là xong. Ta còn thưởng thêm cho mi nữa.

Đứa nhỏ nói:

- Tôi không cần phần thưởng của ông. Tôi chỉ cần thấy dì tôi còn sống.

- Thì dì mi đâu đã chết!

- Tôi cần thấy dì tôi trước rồi lấy cho ông sau.

Tiếng gà từ trong thôn nổi nhau vang lên. Phía trời đông, sắc mây xám chì bắt đầu ửng sáng. Người nọ đưa mắt nhìn một vòng xung quanh. Cái nhìn của lão ngưng lại trên triền đồi phía ngoài thôn. Thấp thoáng trong màn sương sớm có bóng người xuất hiện. Lão nhú mày nhìn kỹ và nhận ra hai người đang lao thẳng về vạt rừng lão đang đứng. Lão bối rối chộp lấy đứa nhỏ lôi về phía mình và như cái máy, ném nó lên lưng, cuộn dải áo lại.

Phía trước lão, hai bóng người đã hiện ra khá rõ đang di chuyển với tốc độ cực nhanh. Lão nhìn nhanh xuống chân đồi, nơi Tiểu Giao và Bạch Hồ bị lão đánh văng xuống, có vẻ suy nghĩ. Hai bóng người tiếp tục phóng thẳng về phía lão.

Lão đứng dậy gằn giọng nói với đứa nhỏ:

- Thôi được, bây giờ ta cho mi thấy dì mi.

Rồi như một con chim cuốc bất chợt nghe thấy tiếng động, lão lách mình vào rừng cây.

PHÚT GIÂY BÊN THẦN CHẾT

Hai người chạy tới là Lý Hồng Dương và Lôi Chấn. Cả hai dừng lại ngay giữa khu gò đá đúng lúc trời đông tỏ rạng hơn. Lý Hồng Dương nhìn quanh rồi lên tiếng:

- Ta vẫn nhớ việc đó kết thúc tại đây.

Thấy Lôi Chấn nhìn lên như dò hỏi, lão tiếp:

- Cái việc ta đã kể cho các người nghe đó.

Lôi Chấn vẫn chưa nhớ ra thì Lý Hồng Dương vội bước tới sát vạt rừng cây. Lão nói ngay:

- Vừa có chuyện bất thường tại đây.

Theo hướng nhìn của lão, Lôi Chấn thấy một cây lớn cỡ hai chét tay bị bứt ngang giữa chừng không phải do dao chặt. Lý Hồng Dương tiếp:

- Cội cây bị đánh gãy bằng chưởng lực.

Sương sớm bốc lên ngùn ngụt. Hai người chậm rãi bước xuống chân gò đá và nhìn thấy nhiều bụi cỏ dập gãy. Lý Hồng Dương cao giọng nhắc:

- Tìm ngay trong vạt rừng coi còn kẻ nào ẩn nấp.

Không lâu trước đó, Bạch Hồ vừa ngã xuống nền cỏ thì Tiểu Giao cũng bị đánh văng theo. Nàng vội xốc gờm vùng dậy nhưng không thể đứng vững. Bạch Hồ thấy một dòng máu chảy ra từ khoé miệng nàng và thấy đôi thủ chợt hiện thành một hình vốc khổng lồ.

Cùng lúc Bạch Hồ nghe dội lên nhiều lời đối đáp với âm vang như hàng trăm chiếc chuông khua đập hỗn loạn. Chàng mở lớn mắt và thấy đôi thủ lay động biến thành một vạt bóng tối chụp thẳng xuống đầu Tiểu Giao. Bạch Hồ hoảng hốt hét:

- Không được làm thế!

Chàng vùng đứng dậy để lao lên cản đường nhưng không còn biết gì nữa. Tiểu Giao kinh hoàng thấy Bạch Hồ ú ớ mấy tiếng rồi gục xuống. Cố nén cơn đau, nàng lết về phía chàng trong lúc vẫn nghe loáng thoáng đũa nhỏ đối đáp với người nọ. Tiếng đối đáp đột nhiên ngưng bật và toàn khu đồi đá yên tĩnh lạ lùng. Tiểu Giao kề sát tai Bạch Hồ khẽ gọi:

- Phạm huynh!

Chàng như người đang say ngủ.

Vừa toan gọi tiếp, Tiểu Giao bỗng khựng lại lắng nghe. Tiếng đối đáp lại dội lên từ khu đồi đá nhưng là những giọng nói khác hẳn. Tiểu Giao như bừng tỉnh khi nhận ra giọng nói của Lý Hồng Dương và Lôi Chấn. Nàng tự nhủ:

- Hai tên này đã vòng trở lại!

Trong khoảnh khắc nàng không còn thấy đau đớn nữa. Một ý nghĩ vụt hiện lên:

- Phạm huynh và ta sẽ mất mạng ngay khi bị hai tên này phát giác.

Nàng nhìn quanh và nhận ra mình và Bạch Hồ đang nằm giữa vùng cỏ hoang bên một mé rừng. Vẩn ẩn mình trong cỏ, nàng xốc Bạch Hồ lên kéo về phía rừng cây. Những tàng lá dày đặc giống như hàng trăm cánh tay đan kết lại xô Tiểu Giao ra. Thận trọng vạch từng nhánh cây nhỏ, nàng kéo Bạch Hồ lui dần sâu vào phía trong. Bạch Hồ vẫn mê man, tóc xoã tung. Tiểu Giao đưa tay gạt những sợi tóc trên trán chàng và lần đầu tiên bỗng chú ý tới diện mạo Bạch Hồ. Nàng ngạc nhiên với cảm giác tất cả đều quen thuộc tới mức thân thiết với nàng.

Từ phía ngoài, tiếng Lý Hồng Dương cất lên với vẻ bức bối:

- Kẻ nào đã tới đây lúc vừa rồi?

Lão ngừng lại quát Lôi Chấn:

- Xuống hẳn bãi cỏ tìm coi!

Gần như ngay sau đó, Tiểu Giao nghe Lôi Chấn nói như reo lên:

- Thấy rõ rồi!

Gã nói tiếp:

- Có một thanh kiếm vút ở đây!

Lúc này Tiểu Giao mới nhớ ra nàng và Bạch Hổ đều không còn vũ khí trong tay. Nàng nhìn Bạch Hổ vẫn đang thiêm thiếp, nghĩ thầm:

- Ta sẽ chết cùng Phạm huynh ở đây thôi!

Bất giác, nàng nắm bàn tay chàng và chợt nghe văng lại lời thề thào của Hải Yến:

- -Em hãy hứa- lo cho chàng!

Tiểu Giao ngỡ như Hải Yến đang nhìn nàng với ánh mắt khẩn cầu. Nàng rùng mình lẫm nhẫm:

- Em biết lo cách nào bây giờ?

Nàng ngỡ như nghe Hải Yến lên tiếng hỏi:

- Tại sao chàng phải chết?

Nàng cúi nhìn Bạch Hổ và nghĩ chàng đang tan dần vào khói bụi. Nàng vội xiết chặt thêm bàn tay chàng như cố níu giữ chàng lại trong lúc những dòng nước mắt lăn dài trên má. Nhưng nàng giật nảy người vì giọng nói gắt gỏng của Lý Hồng Dương:

- Phạt cây mở lối đi sâu vào giữa bụi coi!

Vạt cây lập tức rung lên dưới một đường gươm của Lôi Chấn. Tiểu Giao lật đật xốc Bạch Hổ lên lùi sâu thêm vào trong. Nhưng chỉ di chuyển được một đoạn, Tiểu Giao đã thấy chân tay đau nhức run rẩy. Nàng đặt Bạch Hổ ngồi tựa vào một thân cây lớn rồi ngồi chặn ở phía trước trong lúc vẫn nghe rõ tiếng gươm của Lôi Chấn lia vun vút khua động bụi cây. Nàng tự hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Những hàng cây che chắn phía trước đang bị bóc dần theo từng đường gươm của Lôi Chấn. Tiểu Giao không tìm cách thoát thân nữa. Nàng nhủ thầm:

- Ta sẽ cùng chết với Phạm huynh!

Bụi cây phía trước không còn đen kịt mà bắt đầu có những đọt sáng rọi qua. Tiểu Giao nhích sát bên Bạch Hổ, tựa mình vào thân cây và nhắc bàn

tay chàng lên. Nàng không còn bắn khoãn mà lặng lẽ chờ đợi. Bỗng từ phía ngoài, Lý Hồng Dương đột ngột lên tiếng:

- Trở ra mau!

Tiếng gươm chém vụt ngưng và Tiểu Giao nghe rõ tiếng chân Lôi Chấn hấp tấp rời bụi cây.

Lý Hồng Dương lại lên tiếng, nhắc:

- Nó vừa thoát ra từ sau bụi cây bên đó. Bộc theo cánh này mau!

Phía ngoài trở lại hoàn toàn im ắng. Tiểu Giao vội ngồi thẳng dậy nghe ngóng. Thấp thoáng qua kẽ lá, nền trời đang rạng sáng và nàng có cảm giác vừa trút xong một gánh nặng. Nàng không hiểu vừa có chuyện gì xảy ra nhưng thấy rõ mọi mối nguy không còn nữa.

Vẫn xiết chặt bàn tay Bạch Hổ, nàng dăm dăm ngắm khuôn mặt chàng. Bạch Hổ hơi ngửa đầu tựa vào một thân cây lớn, hai chân duỗi dài trên nền đất, mắt nhắm nghiền như say ngủ. Ý nghĩ của Tiểu Giao lập tức quay về với thực tế. Nàng nhắc mình:

- Không thể ngồi mãi thế này để chờ họ quay lại.

Nàng lay nhẹ vai Bạch Hổ nhưng chàng vẫn tiếp tục bắn bật trong cơn mê. Nhớ lại câu nói của Lý Hồng Dương, nàng thầm đoán:

- Họ bất ngờ thấy một người nào đó xuất hiện và đang đuổi theo. Phải chăng người đó là họ Khuất?

Nàng nghĩ nhanh tới người đã dă thương nàng cùng Bạch Hổ và lo lắng nhìn quanh. Ánh nắng đang tỏa rộng hơn trên những nhánh lá không ngừng khua động trong tiếng gió nhẹ nhàng.

Tiểu Giao kề tai Bạch Hổ khẽ gọi:

- Phạm huynh!

Hai mắt Bạch Hổ vẫn nhắm nghiền. Một lớp sáng mỏng chiếu qua kẽ lá giúp Tiểu Giao nhận ra mặt chàng tái nhợt. Nàng lay vai chàng mạnh hơn, lo lắng gọi tiếp:

- Phạm huynh!

Bạch Hổ không có vẻ nghe thấy tiếng nàng gọi và Tiểu Giao bắt đầu sợ hãi. Nàng run giọng gọi lớn hơn nhưng Bạch Hổ vẫn bần bật mê man.

Nàng sớm đã len lách chiếu xuyên qua những tàng lá và cả một vùng quê rộng lớn chuyển động với tiếng gọi nhau, tiếng chân bước rậm rịch. Một tia nắng rọi thẳng xuống chỗ hai người soi tỏ gương mặt càng lúc càng tái xanh hơn của Bạch Hổ. Tiểu Giao đầm đìa nước mắt nhìn chàng với ý nghĩ:

- Phạm huynh khó tránh khỏi cái chết!

Lập tức, nàng lại tự nhủ:

- Còn nước còn tát!

Nàng hít vào một hơi thật sâu, thăm dò sức lực của mình, nhưng bỗng thấy đau nhói ở lồng ngực. Cảm giác đau đớn lan nhanh như sóng khiến Tiểu Giao choáng váng vội vã bấu lấy mấy nhánh cây để khỏi ngã xuống.

Cùng lúc nàng nghe bật lên ngay sát sau lưng một tiếng cười. Tiếng cười khô khốc đập thẳng vào tai nàng rồi vụt tắt. Tiểu Giao kinh hãi xoay người lại nhưng toàn thân nàng tựa hồ đã biến thành một khối đá. Nàng cố gom sức lắc đầu thật mạnh nhưng mọi chuyển biến chỉ diễn ra trong ý nghĩ đồng thời cảm giác choáng váng đột ngột tăng nhanh. Tiểu Giao ngỡ nàng đang bị cột vào giữa một trục xoay và chỉ còn kịp tự nhủ:

- Phải ngồi cho vững!

Chính giữa lúc đó nàng lại cảm thấy một sức mạnh khủng khiếp chụp xuống từ trên cao kèm cứng toàn thân. Nàng dấy dựa vùng ra nhưng vô vọng.

Sức mạnh nọ chạm vào đỉnh đầu và tiếp tục ép xuống mỗi lúc một rõ hơn. Bàn tay Tiểu Giao đỡ bên vai Bạch Hổ từ từ rút xuống trong lúc nàng ngỡ như có một mũi thép đang xuyên qua đỉnh đầu. Tiểu Giao cố mở mắt để biết điều gì xảy ra và thấy mờ mờ một dáng người cao lớn ẩn hiện giữa tàng lá ngay sát sau lưng Bạch Hổ. Nàng nhủ thầm:

- Họ trở lại rồi! Thế là hết!

Tiểu Giao trút ra một hơi thở dài, từ từ nhắm mắt lại trong sự sẵn sàng nhận chịu mọi tai họa. Nàng không hoảng hốt nữa mà dồn ý nghĩ vào sức

ép khủng khiếp đang tiếp tục đè xuống tạo ra cảm giác bùng cháy trên đỉnh đầu. Nàng thấy như có một ngọn lửa vừa bốc lên ngay giữa huyết Bách Hội và đưa vào từng xơ thịt nhỏ trên thân thể nàng một cảm giác nóng bỏng.

Trong cơn chập chờn nửa mê nửa tỉnh, nàng nghĩ:

- Thế là hết! Họ đã đem cái chết tới!

Nàng cố nhướng mắt tìm Bạch Hổ. Chàng vẫn ngồi nguyên tại chỗ trong thế hoàn toàn bất động ngay sát bên nàng. Tiểu Giao tự nhủ:

- Ta sẽ cùng chết với Phạm huynh!

Nàng đưa tay tìm bàn tay Bạch Hổ nhưng cảm thấy tay nàng vươn dài liên tục mà vẫn không chạm nổi tới người chàng. Bạch Hổ không hề né tránh, không hề rời xa, nhưng bàn tay nàng luôn chạm vào khoảng không. Cuối cùng, nàng đành tự nhủ:

- Phạm huynh ở xa quá. Ta chết một mình thôi!

Nàng không còn nhận biết được điều gì ngoài cảm giác tay chân mình nặng như đá và mũi nhọn trên đỉnh đầu đang xuyên tới dữ dội hơn cùng với cảm giác nóng bỏng vụt tăng khủng khiếp. Tiểu Giao kinh hãi hét lên, vùng vẫy cố thoát. Nhưng không âm thanh nào bật nổi khỏi họng nàng và toàn thân nàng càng lúc càng nặng hơn tựa hồ đã thành một cội cây bắt rễ sâu vào lòng đất.

Dần dần, nàng lại thấy mình đang bồng bềnh trên dòng nước êm ả và biến thành một con thuyền chao động nhịp nhàng theo từng cơn sóng nhẹ.

Nhịp sóng đưa nàng trôi xa dần mọi bờ bến vào giữa một vùng khói sương mù mịt. Xung quanh nàng, những làn hơi dày đặc nổi tiếp bốc lên và nàng tiếp tục trôi xa, trôi xa mãi vào một khoảng mênh mông hư ảo. Tiểu Giao không còn một ý nghĩ nào về bản thân mà chỉ thấy mình chơi vơi bay theo cảm giác nhẹ nhàng thanh thản. Nàng không nghe thấy tiếng động ồn ào của cả vùng quê rậm rịch chuyển mình trong giờ mở đầu một ngày mới-

Từ đầu thôn Đông Hạ, đám mục đồng đã xuất hiện cùng những con trâu xoắn bước nặng nề trên con đường mòn chạy sát vạt rừng cây. Lũ trẻ trò chuyện râm ran trong tiếng mõ trâu khua lốc cốc. Nhưng Tiểu Giao đã

chìm hẳn vào một vùng quên lãng và không còn nhớ tới cả Lý Hồng Dương và Lôi Chấn vừa là mối đe dọa kinh hoàng của nàng.

CÂU CHUYỆN DƯỚI TÀNG CÂY

Lúc đó, Lý Hồng Dương và Lôi Chấn đang dừng lại trên một gò đá nằm sát con đường mòn dẫn về thôn Đông Thượng. Hồng Dương lẩm bẩm:

- Không lẽ nó biến đi được sao?

Lôi Chấn hỏi:

- Đạo trưởng có chắc nó chạy về phía này không?

Hồng Dương gật đầu:

- Ta không chỉ nhắm hướng theo tiếng chân bước mà còn nhìn thấy một vạt áo màu chàm di động thấp thoáng sau những bụi cây cuối cùng.

Lôi Chấn cảm thấy lạ lùng:

- Vậy không lẽ nó băng qua khu đồi đá này mà ta không kịp thấy?

Gã lặng lẽ bước vòng những mô đá rải rác xung quanh trong lúc Lý Hồng Dương ngồi im trên mỏm gò cao. Lão dăm dăm ngó nền đá trải rộng phía trước với những vết nứt ngang dọc như vết dao băm hỗn loạn.

Lôi Chấn đang chậm rãi bước trên nền đá đó, nhưng Lý Hồng Dương bỗng thấy gã đã biến thành một người vóc vạc cao lớn đang bước những bước dài giậm dừ. Gã quay cuồng nóng nảy nhìn quanh, chốc chốc lại ngửa mặt lên bầu trời như để ước định thời gian. Những lúc đó, Lý Hồng Dương thấy rõ vết theo dài hằn sâu từ thái dương xuống một bên má gã. Rồi đột nhiên, Lý Hồng Dương lại thấy kẻ đang quay cuồng tìm kiếm trên nền đá chính là lão. Lão cũng bước những bước dài nôn nóng và chốc chốc lại nhìn bầu trời đang rạng sáng.

Lão chợt tỉnh vì dường như có người vừa lên tiếng. Nhìn lên, lão thấy Lôi Chấn đang đứng ngay phía trước và nói một điều gì đó. Lão hỏi:

- Người nói gì?

Lôi Chấn lập lại:

- Khắp vùng chỉ là những kẽ đá đầy sỏi và lá khô.

Lý Hồng Dương nói:

- Ta biết thế từ lâu rồi.

Vẻ ngẩn ngơ và câu nói của lão khiến Lôi Chấn nhìn lão bằng ánh mắt ngạc nhiên. Lý Hồng Dương hỏi:

- Sao người nhìn như vậy?

Lôi Chấn đáp:

- Tôi không hiểu đạo trưởng muốn nói gì.

Lý Hồng Dương đã tỉnh hẳn và mỉm cười:

- Ta vừa sức nhớ lại câu chuyện mà ta đã có lần kể cho anh em người.

Lôi Chấn hỏi:

- Không lẽ kiếm thần nằm dưới những kẽ đá ở đây?

Lý Hồng Dương gật đầu:

- Đúng đó, nhưng không phải ở ngay chỗ này!

Lôi Chấn trợn mắt nhìn lão:

- Biết chắc vậy, sao đạo trưởng không tìm cách lấy ngay đi?

Lão thở dài:

- Đâu có dễ thế! Người đã quên câu chuyện diễn ra thế nào sao?

Lôi Chấn đáp:

- Trước đây đạo trưởng chỉ kể là đạo trưởng đã có dịp thấy kiếm thần xuất hiện ở đất Hoa Lư này rồi sau đó bị mất dấu chứ có kể thêm chi tiết nào đâu.

Lý Hồng Dương trầm ngâm như hồi tưởng lại rồi lên tiếng:

- Thực ra, chuyện cũng đơn giản. Nhưng người có biết hai người của Đông Sơn phái là Trần Đường và Dương Toàn không?

Lôi Chấn khẽ gật đầu:

- Thuở mới gia nhập võ giới, tôi có nghe nhắc đến tên những người ấy, nhưng không biết gì về họ.

Lý Hồng Dương không lưu tâm tới lời đáp của Lôi Chấn, tiếp:

- Cách đây mười mấy năm, ta tình cờ phát giác Trần Đường và Dương Toàn cùng một nhóm khác săn đuổi nhau vì kiếm thần. Cả bọn theo nhau từ Phụng Hóa về Trường Châu rồi quặt ngược lại thượng nguồn sông Vân. Ta phát giác ra họ tại đây khi Trần Đường và Dương Toàn đang bị năm người vây đánh. Những lời đối đáp giữa hai bên giúp ta biết Trần Đường đã giết một người của nhóm kia và cướp được kiếm thần. Bản lĩnh của nhóm kia rất cao nhưng không trấn áp nổi Trần Đường và Dương Toàn. Trận đấu kéo dài qua một đêm thì chỉ còn lại một mình Trần Đường đối đầu với ba đối thủ. Ta thấy rõ họ chỉ ngưng đấu khi một bên bị diệt hẵn nên nảy ra ý định ngồi chờ. Theo tính toán của ta, dù bên nào thắng cũng lâm vào thế kiệt lực và khi đó ta sẽ xuất hiện để đoạt kiếm thần. Trận đấu kéo dài qua ngày hôm sau và Trần Đường kết liễu xong đối thủ cuối cùng. Ta thấy lão lão đảo bước về phía bờ sông nhưng chỉ lết được một đoạn ngắn đã gục xuống.

Lão nhếch miệng cười nhạt rồi khẽ lắc đầu:

- Chuyện đúng như ta dự tính mà lại vẫn sai.

Lôi Chấn hỏi:

- Đạo trưởng không hạ nổi Trần Đường trong cảnh đó sao?

Lý Hồng Dương nói:

- Không phải thế! So về bản lĩnh, ta không cự nổi Trần Đường, nhưng vào lúc đó thì không hẵn thế.

Lão nhìn Lôi Chấn, kể tiếp:

- Trần Đường gục xuống cách ta chỉ chừng năm trượng nhưng lập tức có ngay một người xuất hiện bên cạnh lão. Người đó là Khuất Ngự Phong.

Giọng Lý Hồng Dương đượm phần u uất:

- Trước đó chỉ hơn một năm, ta đã chạm mặt Khuất Ngự Phong ở phía bắc Giao Châu và may mắn thoát khỏi bị lão sát hại. Chính vì lần đó sức đó nên ta mới nuôi ý định săn lùng kiếm thần trau dồi tài nghệ để trang trải món nợ với họ Khuất. Ai dè chính lão cũng có mặt tại đó và xuất hiện trước ta. Thế là ta đành ẩn mặt coi lão hành động ra sao. Ta thấy lão tìm kiếm

khấp trên người Trần Đường rồi lên tiếng chửi rủa và trói Trần Đường vác xuống một con thuyền nhỏ cột bên bờ sông Vân. Lão tra khảo Trần Đường cho tới khi năng gần tắt mới bước lên bờ, mặt hầm hầm sắc giận, lưỡi gươm trong tay còn vấy máu. Chờ lão rời xa, ta ghé xuống con thuyền, thấy Trần Đường vẫn bị trói, hai chân bị chặt đứt lìa nằm mê man trên vũng máu. Số phận của tay cao thủ Đông Sơn này kể như đã xong.

Lão ngừng một lát rồi kể tiếp:

-Ta quay lại theo dấu họ Khuất. Ta nhớ rõ đêm đó cũng là một đêm hạ tuần. Khi qua hết rừng lau, sắp đặt chân lên dãy đồi sát thôn Đông Hạ Hoa Lư, ta bỗng nghe tiếng đao kiếm va chạm dữ dội ở khu gò đá. Bước lại gần ta thấy họ Khuất đang giao đấu với Dương Toàn.

Lão khẽ lắc đầu buồn nản:

-Ta cứ đinh ninh Dương Toàn đã chết và kiếm thần nằm trong tay Trần Đường. Khi thấy Dương Toàn, ta hiểu ngay Trần Đường đã trao kiếm cho gã sư đệ này lợi dụng đêm tối thoát đi. Thế là thêm một lần nữa họ Khuất lại may mắn hơn ta. Có thể lão chỉ gặp Dương Toàn do tình cờ, nhưng ta vẫn phải đứng bên lề.

Lý Hồng Dương như bị cuốn theo những hình ảnh sống động từ dĩ vãng. Lão thấy rõ đường gươm xả chéo như ánh chớp của Khuất Ngự Phong đã khoá chặt tay gươm của Dương Toàn, nhưng chỉ bằng một cái lách mình, Dương Toàn đã thoát hiểm trong tơ tóc và đâm xốc trả đối thủ một đường gươm không kém thần tốc. Khuất Ngự Phong vừa đảo người sang bên cũng lập tức phạt ngang lưỡi gươm trở lại. Dương Toàn không còn cách nào khác là bước lui một bước và may mắn đã hòa theo họ Khuất. Dương Toàn vừa lui lại thì mỏm đá dưới gót chân vụt rời ra lăn xuống.

Đột nhiên hụt bước, Dương Toàn vội tung mình lên thì chiếc ống tre từ trong người văng ra lăn dài theo vách đá. Giọng Lý Hồng Dương đượm đầy luyến tiếc:

- Ta thật khờ khạo khi khoanh tay đứng ngó chiếc ống tre lăn theo con đường dốc dài ngay phía trước.

Lôi Chấn hỏi:

- Chiếc ống tre đó có gì đáng kể?

Lý Hồng Dương nhìn Lôi Chấn lắc đầu:

- Nếu ta phóng theo thì kiếm thần đã nằm trong tay ta từ lúc đó.

Lão trở lại với những hình ảnh cũ, kể tiếp:

- Dương Toàn thấy chiếc ống tre rớt ra thì quên luôn đối thủ. Y quay lại nhìn sững và giữa khoảnh khắc đó, Khuất Ngự Phong đã xuất chiêu đánh tới. Dương Toàn bị đòn đánh hất bổng từ lưng chừng ghềnh đá vào giữa một lùm cây rậm bên mé rừng. Họ Khuất không thèm nhìn theo đối thủ, phóng ngay xuống triền dốc. Nhưng chiếc ống tre đã mất dạng vào chỗ nào không rõ. Thấy lão quay cuồng lưng xục hết sức nôn nóng, ta mới nghĩ ra kiếm thần nằm trong chiếc ống tre.

Lôi Chấn hỏi:

- Họ Khuất có tìm ra ống tre đó không?

Lý Hồng Dương nói:

- Lão xục xạo hoài tới lúc trời sáng thì hậm hực phóng vào rừng cây. Ta cho rằng lão không gặp may vì bị bóng tối cản trở, nên cố nán chờ tới khi đám thôn dân tỏa ra đầy đồng mới rời chỗ nấp tới tìm. Lúc đứng trong mé rừng, ta tưởng tượng họ Khuất giống như một con chó săn bất ngờ lạc dấu con mồi. Khi đặt chân tới cuối dốc đá, ta cũng lâm vào tình trạng giống hệt lão.

Lôi Chấn thắc mắc:

- Không lẽ chiếc ống bỗng mọc cánh bay đi sao?

Lý Hồng Dương nói:

- Người thấy nền đá khắp vùng Hoa Lư này đầy kẽ nứt ngang dọc mà hình thế hóc hiểm khiến không thể nhìn thấu tới đáy được. Rất nhiều kẽ nứt chỉ ăn sâu chừng vài tấc là xuyên xéo về một phía. Ta cho rằng chiếc ống tre đang nằm dưới một kẽ đá xiên nào đó.

Lôi Chấn hỏi:

- Đạo trưởng có nghĩ tới việc bứng những tảng đá ở bên trên lên không?

Lý Hồng Dương lắc đầu:

- Không thể làm nổi việc đó vì nền đá ở đây không do nhiều khối đá chồng xếp lên nhau mà là một khối đá liền lạc bị nứt ra.

Cặp mắt lão nặng trĩu ưu tư quét dài trên những mô đá rồi lão thở dài:

- Mấy bữa nay ta rất băn khoăn về việc họ Khuất và nhiều người lạ có mặt tại vùng này trong lúc xảy ra vụ mất tích lạ lùng của mục Lê và thằng bé chăn trâu.

Lôi Chấn băn khoăn:

- Không lẽ những chuyện đó liên quan với nhau?

Lý Hồng Dương cao giọng hơn:

- Có thể lắm. Thí dụ thằng bé chăn trâu vô tình lượm được mang về cho mục Lê cất giữ và họ Khuất biết chuyện này. Khi đó, họ Khuất chắc chắn phải bắt cóc mục Lê và thằng bé để tra khảo.

Lão ngừng lại hỏi Lôi Chấn:

- Chính người nói đã phát giác một xác chết trong rừng lau và nhận ra là Lê Đại Hào. Y là người thế nào?

Lôi Chấn đáp:

- Y là người Đăng Châu trước đây từng theo học Đông Sơn phái nhưng bị đuổi ra vì phẩm hạnh kém.

Lý Hồng Dương gật gù suy nghĩ rồi lên tiếng:

- Lê Đại Hào và mục Lê cùng một họ nên có thể là thân thích của nhau. Ta đoán mục Lê nhắn Đại Hào tới để trao cái ống mà thằng bé chăn trâu lượm được. Họ Khuất phát giác chuyện này mới ra tay trừ khử Đại Hào rồi bắt cóc mấy kẻ kia.

Lôi Chấn tỏ vẻ chưa tin hẳn:

- Biết đâu Dương Toàn chưa chết, đã đưa đồng bọn tới lấy đi từ lâu rồi.

Lý Hồng Dương cười nhạt:

- Dương Toàn không còn dịp nhìn chiếc ống tre đâu. Đòn đánh của họ Khuất đủ đập tan cả khối sắt thì da thịt nào chịu thấu. Nếu y không chết ngay cũng mê man nằm đó để biến thành mồi ngon cho lũ cạp đói rồi.

Lão lại nhớ đến vạt áo chàm vừa biến mất và chậm chạp đứng lên đối giọng:

- Mỗi bận tâm lúc này là tối qua đã có những kẻ nào giao đấu tại khu gò đá phía sau thôn Đông Hạ. Bây giờ gần tới Ngọ rồi. Ta hãy trở về Đông Thượng ăn uống nghỉ ngơi rồi đêm nay trở lại khu gò đá kia. Mọi chuyện liên quan đến kiếm thần chỉ có thể xảy ra tại đó.

Hai người bước về dải đường mòn và chốc lát đã khuất bóng trong rừng cây. Một hồi lâu sau, tàng lá đầy trên một ngọn đại thụ chợt lay động rồi một người buông mình xuống nhẹ như cánh lá rơi. Đó là một chàng trai vận y phục thợ săn màu chàm, trạc ngoài hai mươi, khuôn mặt vuông, nước da xám nắng, bên hông lưng lảng một thanh trường kiếm.

Sau khi đặt chân xuống đất, chàng đứng sững giữa ánh nắng trưa, nhìn trùng trùng về phía trước với cặp mắt vô hồn. Phía đường mòn đang rộn lên tiếng hát trong trẻo của hai đứa trẻ như cùng cố gào thật lớn nhưng chàng trai dường như không hề nghe thấy. Chàng chỉ sực tỉnh khi thấy chúng hiện ra ngay khúc đường sát khu gò đá. Cùng lúc đó, chàng giật nảy mình vì một tiếng hét thất thanh từ xa văng lại. Không lưu tâm tới hai đứa trẻ đang vùng chạy như bay về phía thôn Đông Hạ, chàng vội lui vào rừng cây.

Đột nhiên chàng bỗng nghe thấy tiếng chân bước. Tiếng chân đạp trên lá khô mỗi lúc một rõ hơn. Chàng nấp kín sau một cội cây lớn và thấy thấp thoáng một bóng người cách chàng không đầy mười trượng.

Người này đang luồn lách giữa những vùng cây rậm, bước đi một cách thận trọng. Từ nơi ẩn nấp, chàng trai chỉ thấy một cặp ống chân khi ẩn khi hiện chuyển về phía rừng sâu. Chàng nhẹ nhàng lần theo nhưng chỉ một thoáng sau đã không còn biết nên đi về hướng nào.

Ngưng lại bên một cội cây, chàng lẩm bẩm:

- Phải họ Khuất chăng?

Bên tai chàng chợt vang lên giọng nói của Lý Hồng Dương:

- Dương Toàn không còn dịp nhìn chiếc ống tre đâu. Đòn đánh của họ Khuất đủ đập tan cả một khối sắt thì da thịt nào chịu thấu. Nếu y không

chết ngay thì cũng mê man nằm đó để biến thành mồi ngon cho lũ cọp đói rồi.

Xiết chặt tay trên đốc kiếm, chàng bật kêu:

- Cha ơi!

Rồi chắp hai tay lên trước ngực, thì thào:

- Cha có nhận ra thằng bé Dương Long thuở nào của cha không? Mười sáu năm nay con vẫn mong có ngày gặp lại cha, ai ngờ-

Giọng Dương Long nghẹn lại, nước mắt ràn rụa trên má. Chàng không hề hay biết mặt trời đã ngả về tây và cũng không nghe thấy những tiếng hét thất thanh chốc chốc vẫn cất lên với âm vang kéo dài lạnh lạnh âm u tựa hồ phát ra từ lòng đất. Trước mặt chàng chỉ còn chập chờn ẩn hiện khuôn mặt đau đớn với cặp mắt chứa đầy u uất. Đó là hình ảnh người cha đã xa cách với Dương Long từ khi chàng chưa tròn tám tuổi.

Chàng thì thầm như đang có cha đứng ở bên:

- Con đã nhìn rõ mặt họ Khuất rồi. Lúc đó, con chưa biết y là ai, nhưng con không thể quên khuôn mặt của y.

Khung cảnh khu rừng lau mấy ngày trước hiện lên như cảnh thực trước mắt chàng. Dương Long gần như ngộp thở giữa những cọng lau bít bùng khắp phía.

Chàng vừa thoát khỏi vòng vây đao kiếm dày đặc của ba kẻ địch hung dữ lại rơi vào vòng vây ngọt ngào của những cọng lau chen chúc. Toàn thân rời rã, Dương Long vẫn quơ tay gạt những cọng lau phía trước cổ lết tới. Chàng không còn ý niệm về thời gian mà chỉ biết cơn mưa dữ dội trút xuống hồi chiều đã dứt và chàng đã đi lạc trong rừng lau lâu tới mức sắp đứt hơi.

Dần dần chàng cảm thấy bớt ngọt ngào hơn và nhận ra mình đã tới sát bìa rừng. Thấy mình lão đảo vì quá mệt, chàng vội níu một khóm lau ngưng lại. Đúng lúc đó, chàng nghe vang lên một giọng gắt gỏng:

- Cứ tìm kỹ lại là phải thấy. Nó không biến đi nổi!

Dương Long như bưng tỉnh. Chàng nhìn rõ qua những khóm lau thưa hai bóng người cao lớn đang đứng cách chàng không quá năm trượng. Chàng vừa thoát khỏi một cuộc chận đánh và đỉnh ninh đang bị bủa vây. Nhưng Dương Long không dám lẩn tránh vì sợ bị phát giác. Chàng thu mình dưới những khóm lau thưa hồi hộp theo dõi hai kẻ lạ. Cả hai tiếp tục tranh cãi:

- Muốn tìm thì phải biết chắc chỗ nào chứ. Không lẽ đào cả một vùng lên sao?

- Chỉ cần kiểm quanh căn nhà đó thôi.

- Lúc này người của Lý Tiến có thể canh chừng ở đó không?

Người thứ nhất cười khan:

- Xá gì người của Lý Tiến. Quan trọng là tìm thấy.

Hai người cùng đứng xoay lưng về phía Dương Long và chàng bắt đầu yên tâm vì đoán ra họ không muốn truy lùng chàng. Người vừa hỏi lại tiếp:

- Ông tính sao, sau khi tìm thấy?

- Cứ kiểm một chỗ an toàn là xong. Chỉ đáng ngại vì còn có Trương Hưng bên cạnh ta.

Người kia nói:

- Y là nghĩa đệ của tôi, nhưng nếu ông nghi ngại, ta cũng có thể tính lại.

- Ông tính thế nào?

Người nọ hỏi rồi chắp tay ra phía sau đứng chờ.

Người kia đáp:

- Còn tính thế nào nữa. Không lẽ để mặc y đi khắp nơi rao truyền việc của mình sao.

Người nọ gật gù như có vẻ suy nghĩ nhưng cánh tay của y bỗng vụt vung lên.

Dương Long vừa kịp nhận ra cử động đó thì đã nghe một tiếng thét rồi người vừa nói gục xấp xuống vì đã nhận một mũi dao đâm thấu qua lưng. Sau tiếng thét, người bị đâm còn quấy lộn một hồi trên mặt đất.

Dương Long hãi hùng nhìn cảnh tượng diễn ra trong lúc người nọ mỉm cười thích thú. Chờ cho người kia nằm im hẳn, người nọ mới lên tiếng:

- Mi muốn giết Trương Hưng thì cũng muốn giết ta vậy.

Rồi chậm rãi đưa chân hất ngửa người kia lên coi đã chết hẳn chưa và đắc ý cười khan, nói:

- Sẽ chỉ còn Khuất Ngự Phong với vật đó thôi.

Giọng nói khàn khàn của người nọ khiến Dương Long gai lạnh khắp toàn thân. Đây là lần đầu, chàng nghe nhắc đến cái tên Khuất Ngự Phong nhưng cảm thấy khiếp hãi. Lão đứng im bên cạnh xác chết nhìn về phía thôn Đông Hạ. Ánh trăng hạ tuần xối thẳng lên mặt lão đủ cho Dương Long nhìn rõ cả những nếp nhăn.

Chờ cho lão đi khỏi hồi lâu, Dương Long mới bước ra. Nhưng vừa nhấc chân, chàng bỗng thấy đầu mình nhẹ hẫng rồi hai mắt hoa lên. Biết mình đã kiệt lực, chàng cố gom sức lết ra. Trong tình trạng chập chờn, chàng thấy mình ngã xuống rồi có một người dừng lại cúi nhìn. Không biết bao lâu sau, Dương Long thấy mình nằm trong hang đá bên cạnh một ông già.

Ngay sau đó, chàng lại chìm vào giấc ngủ thật sâu và choàng dậy khi có người lay mạnh. Mở mắt ra, Dương Long thấy ông già đưa tay ra dấu cho chàng không được lên tiếng và dặn:

- Mi nằm im tại đây chờ ta!

Rồi như một bóng chim, ông biến ra ngoài trời đen kịt mất tăm. Dương Long đoán chàng đã được ông già kia cứu về đây và không dám làm sai lời dặn của ông.

Ông già xuất hiện thất thường và luôn ra dấu không cho chàng lên tiếng, ngay cả lúc đưa cho chàng những bọc thức ăn khô. Lúc thấy chàng hồi phục hẳn, ông ra dấu cho chàng theo ông rời hang đá.

Dương Long lẳng lặng cùng ông già ra đi.

Rời khỏi chân núi một đoạn, họ phát hiện hai bóng người đang di chuyển cùng hướng về phía thôn Đông Hạ. Ông già lại ra dấu cho Dương Long cùng bám theo.

Tới lúc đó, Dương Long vẫn chưa có dịp nói một lời nào với ông già kỳ lạ, dù chàng rất nhiều lần muốn lên tiếng cảm ơn cứu sống. Tại vạt rừng mé

ngoài thôn Đông Hạ, họ nghe thấy Lý Hồng Dương sai Lôi Chấn chặt cây trong bụi. Ông già ghé tai Dương Long nhắc:

- Mi dụ chúng ra xa để ta coi chuyện gì trong đó.

Dương Long lập tức rời chỗ nấp nhắm theo rừng cây lao tới. Chàng không rõ địa hình nhưng cố ý dụ hai người thật xa như ông già nhắc.

Chạy hồi lâu, chàng thấy phía trước là một khu đồi đá trống. Để tránh bị phát hiện, chàng vội leo lên một ngọn đại thụ ẩn kín trong tàng lá dày đặc và nhờ đó nghe được câu chuyện liên hệ tới phút cuối của cha chàng đồng thời nắm chắc kẻ thù là Khuất Ngự Phong.

Dương Long nhắc tên Khuất Ngự Phong một hồi rồi ngược lên thăm khấn:

- Xin cha chỉ nẻo cho con sớm gặp kẻ đại thù. Dù phải phơi xác tại đây, con cũng quyết lấy mạng Khuất Ngự Phong để rửa hờn cho cha.

Chàng vừa khấn dứt lời thì một tiếng hét lại dội lên. Tiếng hét kéo chàng trở lại thực tại nhưng chàng không thể biết phát ra từ hướng nào. Sau một hồi băn khoăn, Dương Long quay lại khu gò đá, tự nhủ:

- Chắc hẳn tiếng hét đó chỉ phát ra từ vùng này.

BÓNG MA BÊN ĐƯỜNG NÚI

Nắng chiều trải một màu vàng hực lên cây cỏ. Không khí cuối hạ oi nồng ngọt ngào. Chốc chốc một làn gió nhẹ thoảng qua tạo một cơn xao động ngẩn ngui trên mặt đồi rồi lách theo kẽ lá bên mé rừng len sâu vào các lùm bụi.

Tiểu Giao chợt có cảm giác như một bàn tay mềm mại nào đó vờn nhẹ trên mi mắt. Nàng giật mình vùng dậy. Gần như cùng lúc, Bạch Hồ cũng mở mắt nhìn lên. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chàng là mái tóc bơ phờ và nét mặt ngơ ngác của Tiểu Giao.

Rồi chàng nhận ra mình đang ngồi sát bên nàng giữa một vùng cây rậm. Bạch Hồ nhớ lại chính chàng đã vội vã đứng lên trên đồi cỏ khi thấy kẻ địch như một gã khổng lồ lao thẳng tới. Chàng ngạc nhiên tự hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Không thể giải đáp cho mình, chàng đưa mắt nhìn Tiểu Giao. Nàng cũng đang lạ lùng nhìn chàng nhưng Bạch Hồ nhận thấy nước da nàng ửng hồng mạnh mẽ trái hẳn với ý nghĩ của chàng. Bạch Hồ vẫn nhớ khi chàng đứng lên, Tiểu Giao vừa bị đả thương và không còn cầm nổi thanh kiếm trên tay.

Tiểu Giao cũng chưa quên cảnh ngộ mà nàng và Bạch Hồ đã trải qua. Nàng nhớ lại chính nàng đã thấy mình lịm chết vào lúc cố vươn bàn tay ra tìm bàn tay Bạch Hồ. Nhưng lúc này nàng lại thấy mình đang ngồi bên Bạch Hồ và chàng đang hoàn toàn tỉnh táo.

Giọng nàng run run hỏi:

- Ta còn sống không, Phạm huynh?

Giọng nói của Tiểu Giao giúp Bạch Hồ thoát hẳn tình trạng nửa mê nửa tỉnh. Chàng ngồi dậy, đáp nhỏ:

- Ta chưa chết đâu!

Nói vừa dứt câu, Bạch Hồ bỗng đổi hẳn sắc mặt như vừa bất ngờ thấy một điều kinh hoàng.

Tới lượt chàng run giọng nói:

- Ta còn sống, nhưng tôi đang mơ chẳng?

Thấy Tiểu Giao ngơ ngác, chàng tiếp:

- Cô thử vận lực coi!

Tiểu Giao không hiểu rõ ý Bạch Hồ nhưng vẫn ngồi thẳng lên hít vào thật sâu. Nàng cảm thấy nhẹ nhàng tới mức không ngăn nổi sự sốt. Mọi cảm giác mệt mỏi đau đớn đã tan biến từ lúc nào và một luồng nội lực cuộn cuộn dồn theo hơi thở. Tiểu Giao vội chộp một nhánh cây bên cạnh. Nhánh cây to ngang cườm tay nàng lập tức gãy rời sau một tiếng rắc.

Bạch Hồ trợn mắt nhìn vào nhánh cây gãy trong lúc Tiểu Giao ngỡ vực nhìn hai ngón tay của mình. Tiểu Giao sức nhớ lại một hình ảnh mà nàng đã nhận được trước khi thấy mình lịm chết.

Hình ảnh đó hiện ra ngay sát phía sau Bạch Hồ. Lúc này nơi đó chỉ là những nhánh lá dày đặc le lói vài vệt nắng. Nàng cố nhìn kỹ hơn nhưng không tìm thấy gì ngoài những hàng cây hỗn độn. Xoay qua quan sát phía sau cội cổ thụ mà nàng và Bạch Hồ ngồi tựa lưng lúc ban đêm, Tiểu Giao tưởng như còn nghe vọng lại tiếng cười khô khốc đã bật lên từ đó vào lúc nàng đang tìm cách cứu tỉnh Bạch Hồ.

Cùng với âm vang tiếng cười khan ngăn ngủi này dường như đã thoáng hiện một dáng người cao lớn.

Vẫn dăm dăm nhìn về phía sau cội cây, Tiểu Giao trầm nghĩ:

- Dường như đã có người xuất hiện.

Ngay lập tức nàng tự hỏi:

- Người đó là ai?

Theo dõi Tiểu Giao hồi lâu không thấy nàng lên tiếng, Bạch Hồ thắc mắc:

- Cô đang tìm gì ở đó?

Tiểu Giao lắc đầu:

- Lúc này ở đó chẳng có gì hết.

Nhận ra ánh mắt bắn khoản của Bạch Hồ, nàng tiếp:

- Em nhớ trước khi thiếp đi, em đã nghe có tiếng cười ở ngay sau lưng Phạm huynh và dường như có một dáng người thấp thoáng trong bụi cây tại đó.

Bạch Hồ nói:

- Vậy là một người nào đó bất ngờ xuất hiện và cứu ta. Cô có thể đoán là ai không?

Tiểu Giao lắc đầu:

- Em cũng ở tình trạng nửa mê nửa tỉnh nên không thể đoán nổi. Vả lại, em đâu có nhìn rõ diện mạo người đó.

Bạch Hồ im lặng và dần dần nhớ lại mọi chuyện. Chàng nhớ rõ mình đã bị thương nặng rồi bị ngắt xiu sau lúc thấy Tiểu Giao bị trúng đòn. Chàng thắc mắc:

- Không lẽ họ Khuất tha chết cho chúng ta?

Ôn lại chuyện đã xảy ra, nàng nói:

- Họ Khuất chưa đụng tới chúng ta vì bị bé Hoàn cản trở. Sau đó lão bị buộc phải bỏ đi vì Lý Hồng Dương và Lôi Chấn xuất hiện.

Nàng kể lại những điều đã nghe được sau khi Bạch Hồ ngắt xiu. Bạch Hồ nói:

- Đúng vậy thì kiếm thần chưa rơi vào tay họ Khuất vì dì Lê và bé Hoàn vẫn chưa chỉ nơi cất giấu.

Chàng nói với Tiểu Giao:

- Ta đang nghĩ cách cứu dì Lê và bé Hoàn thì lại nhờ bé Hoàn mới thoát chết.

Nhớ đến tình trạng bị trúng đòn, chàng lại lẳng lặng vận sức. Chưa bao giờ, Bạch Hồ cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng như vậy. Chàng ngưng lại hỏi:

- Cô thấy trong người ra sao?

Từ lúc dùng hai ngón tay bẻ gãy ngang nhánh cây, Tiểu Giao đã thấy cơ thể mình hoàn toàn đổi khác. Vừa nói chuyện với Bạch Hồ, nàng vẫn vừa

ngầm vận lực để theo dõi sự khác lạ đó. Thấy khí lực chu lưu hết sức dễ dàng vì kinh mạch không hề vướng mắc, nàng trả lời:

- Em cảm thấy có thể phát lực tùy theo ý muốn và nội lực tăng gấp nhiều lần trước đây.

Bạch Hổ nói:

- Tôi cũng cảm thấy mình vừa qua một đổi thay thật kỳ diệu. Nội tạng không còn đau đớn do bị chấn thương mà toàn bộ kinh mạch đều khai thông nên khí lực rất sung mãn tựa hồ mình vừa thành tựu sau hàng chục năm khổ luyện.

Cả hai nhìn nhau thắc mắc rồi Bạch Hổ nói:

- Người giúp ta không những bản lĩnh phi phàm mà còn đầy lòng từ ái. Cô thử nghĩ coi có mấy ai sẵn sàng đổ nội lực nhiều như thế để giúp cho những kẻ vô tình gặp giữa đường.

Tiểu Giao sức nhớ lại lý do khiến Lý Hồng Dương và Lôi Chấn bỏ dở cuộc truy lùng nhằm vào nàng và Bạch Hổ. Lúc đó có thể đã có một người nào đó lập mưu đưa hai kẻ kia rời khỏi vạt rừng này. Nàng nói:

- Ta có thể gặp lại người đó chỉ ít ngày nữa thôi.

Bạch Hổ ngạc nhiên:

- Cô dựa vào đâu để nói vậy?

Tiểu Giao đáp:

- Em nghĩ người đó cũng liên hệ đến chuyện đang xảy ra ở đây nên chưa thể bỏ đi.

Bạch Hổ nói:

- Tôi mong là cô nghĩ đúng để ta còn có dịp tạ ơn.

Chàng nhìn qua vách lá ra ngoài:

- Trời đã về chiều rồi. Giờ này có thể Trần huynh sắp trở lại điểm hẹn bên bờ sông Vân. Ta nên tới gặp ông ấy để bàn tính việc cần làm đêm nay.

Họ vừa toan rời chỗ nấp thì từ phía đồi trống, một giọng hát chợt vang lên.

Tiếng hát vang xa len qua từng kẽ lá với giọng trẻ thơ trong trẻo xướng rõ từng lời:

*Cây cỏ ấy, nước non này
Nước non quanh quất, cỏ cây xanh rì
Rừng hoang cỏ rậm để chi
Phen này ta quyết dọn đi cho rồi
Này! Này! Chúng bạn ta ơi! (*)*

Tiếng hát chưa dứt hẳn, một giọng trẻ nhỏ khác đã cất lên:

- Bài hát đó của thằng Hoàn chứ đâu phải bài hát của mày.

Đứa vừa hát cãi lại:

- Nó hát được thì tao cũng hát được. Thằng Hoàn cũng hát lại theo người ta vậy.

- Nhưng thằng Hoàn cự nổi với đám chăn trâu thôn Đông Thượng.

Một đứa khác xen vào:

- Sao thằng Hoàn bị mất tích nhỉ?

- Ai mà biết tại sao.

Lập tức cả đám ồn ào tranh nhau nói. Hòa theo cuộc tranh cãi là tiếng mõ trâu khua lốc cốc khiến Tiểu Giao ngỡ cả dải đồi như đang qua một cơn chấn động. Chợt Tiểu Giao nghe một đứa hét tất cả im rồi nói:

- Tụi bay biết cóc gì mà làm om sòm. Im đi, tao kể cho nghe chuyện này!

Đàn trâu tiếp tục đập trên đồi cỏ trong lúc đứa trẻ nói:

- Tao biết thằng Hoàn đang ở đâu!

Cả đám trẻ nín bật.

Từ trong bụi cây, Tiểu Giao đưa mắt cho Bạch Hổ. Giọng đứa nhỏ trở nên nghiêm trọng:

- Tụi bay biết mấy hốc đá bên đường núi không?

Cả đám gần như đồng loạt phản đối:

- Đường núi nào mới được chứ?

- Tao đã nói xong đâu mà nhao nhao!

- Chắc con đường trong vạt rừng kia hả?
- Còn đường nào nữa! Từ Đông Thượng qua đây còn đường nào khác đâu.

Đám trẻ lại lên tiếng đồng loạt:

- Lạ gì mấy hốc đá ở chỗ đó.
- Nhưng tụi bay biết đang có chuyện gì không?
- Tụi tao đứng ở đây làm sao biết được có chuyện gì ở đó.

Đứa trẻ nói thật chậm như nhấn mạnh từng lời:

- Tụi mục đồng Đông Thượng nói với tao vừa có ma xuất hiện ở đó.
- Lúc nào?
- Mới đây thôi! Lúc xế trưa!
- Tụi nó nói sao?
- Tụi nó bảo nhìn thấy rõ lắm, gần như ở ngay trước mắt.

Cả đám trẻ im lặng trong lúc đứa nọ tiếp:

- Bên Đông Thượng cử hai đứa sang gặp tụi mình để bàn về hội mục đồng vào tháng Tám. Lúc đó bọn mày xuống suối tắm chỉ còn mình tao ngồi trên đồi. Hai đứa đó kể chúng nó nhìn thấy con ma lao vút qua phía trước rồi biến luôn, vì chỗ đó cây cối rậm rạp lắm. Nhưng liền sau đó, chúng nó nghe rõ có tiếng hét. Tiếng hét khủng khiếp lắm nên hai đứa đều vắt giò lên cổ chạy.

Nhìn vẻ sợ hãi trên mặt bạn bè, đứa nhỏ dùng đĩnh:

- Chúng nó không dám qua đường núi nữa nên lúc trở về phải đi ra đường lớn.

Một đứa lên tiếng:

- Vậy thì mình họp với bọn Đông Thượng bắt con ma đó. Ai bắt được thì lên làm vua khỏi phải chờ tới tháng Tám mở hội mục đồng để đánh với nhau nữa.

Nhiều đứa le lưỡi lắc đầu rồi một đứa nói:

- Mày chỉ tài nói thánh tướng. Làm sao bắt được ma mà đòi đi bắt!

Đứa nhỏ vừa kể chuyện nạt:

- Tụi bay lung tung quá. Tao đã nói xong đâu mà cãi cò.

Đám đông hòa theo:

- Đúng rồi, để nó nói hết đã!

Chờ cả bọn lắng hẳn xuống, đứa kia nói:

- Tao tính bàn là tụi mình kéo tới mấy hốc đá đó.

- Chi vậy? Bộ tính bắt ma thực sao?

Đứa nhỏ bức bối gắt:

- Tụi bay cứ nhâu nhâu thế thì bàn cóc gì được. Tao chỉ kể là mấy đứa bên Đông Thượng nói có ma chứ tao đâu có nói là có ma.

- Tụi bên Đông Thượng đã nhìn thấy tận mắt mà!

Giữ nguyên giọng bức bối, đứa nhỏ nói:

- Chúng nó trông gà hóa cuốc. Tụi bay thử nghĩ xem ma quỷ nào dám xuất hiện giữa ban ngày?

Một giọng nói ngờ vực:

- Biết đâu chừng! Ma quỷ thì sợ gì ai mà không dám!

Lập tức một đứa khác lên tiếng:

- Thằng đó nói đúng đó. Bà nội tao vẫn kể là ma quỷ rất sợ mặt trời. Lúc đó còn mặt trời làm sao ma quỷ dám ló ra.

Đứa nhỏ kể chuyện nói tiếp:

- Mẹ tao cũng nói thế. Mẹ tao bảo hễ mặt trời mọc ra là ma quỷ tan liền. Mấy đứa bên Đông Thượng ngu ngốc mới tin là có ma.

- Vậy còn tiếng hét thì sao?

Đứa nhỏ trở lại vẻ nghiêm trọng:

- Tao nghi ngờ vì chuyện đó.

- Chuyện gì mà nghi?

- Tao nghi đó là tiếng thằng Hoàn.

Cả bọn há miệng kinh ngạc sau câu trả lời. Đứa nhỏ tiếp:

- Tao nhớ chỉ được nghe kể là ma quỷ nhe nanh, trợn mắt hoặc thè lưỡi ra nhát người chứ có khi nào nghe kể ma quỷ hét đâu. Tụi bay có nghe ai nói

ma quỷ hết không?

Nhiều tiếng xì xầm:

- Đúng, không ai nói ma quỷ hết cả.
- Nhưng người ta nói có khi tiếng ma khóc hoặc ru con thì sao?
- Khóc hay ru con không phải là hết.
- Thôi, mà nói phứt cho xong rồi còn về.

Đứa nhỏ lên tiếng:

- Tao đoán đó là tiếng hết của người ta và là tiếng hết của thằng Hoàn.
- Sao mà đoán vậy?
- Những hốc đá từ đây tới thôn Đông Thượng đều nằm trong bụi rậm, rất ít người dám bén mảng tới. Vậy thì ai tới đó mà hết?
- Nhưng tại sao mà dám bảo tiếng hết đó là tiếng thằng Hoàn?
- Tao nghi thằng Hoàn đang bị bọn gian hay kẻ cướp nhốt ở đó. Tụi bay nghĩ coi có phải chỉ có bọn gian hay kẻ cướp mới dám tới những hốc đá đó không?

Đám trẻ gật gù:

- Dám đúng lắm!
- Nó bị nhốt mới phát hoảng la hét.

Một đứa bắn khoăn:

- Bây giờ mình tính sao?

Cả đám nhao nhao:

- Tính toán gì nữa, phải đi cứu nó!
- Mình kéo ào tới lôi nó ra là xong!

Một đứa e dè:

- Bọn gian cũng chưa dễ sợ bằng ma quỷ. Lỡ tới đó mà gặp ma quỷ thì sao?

Đứa nhỏ nọ lên tiếng:

- Tao nói là cóc có ma quỷ giữa ban ngày. Mà nếu thằng Hoàn bị ma quỷ nhốt thì còn dễ cứu nữa.

- Thực vậy sao? Mày tính đi liền bây giờ hả?

Đứa nhỏ lắc đầu:

- Bây giờ sắp tối, đi sao được. Nếu tụi mày bằng lòng thì sáng mai tất cả cùng đi. Chịu không?

Cả bọn đồng thanh:

- Chịu hết! Sáng mai đi cứu nó!

Đứa nhỏ nọ lập tức xếp đặt:

- Mình chỉ để lại bốn đứa trông chừng trâu. Lúc mặt trời lên một con sào là mình kéo đi. Tối nay, mỗi đứa phải kiếm một cây gậy thật chắc.

Một đứa khác đồng dạc tiếp:

- Gậy phải ngâm nước tiểu để trừ ma quỷ.

Đứa nhỏ nọ nói:

- Tao không tin sẽ gặp ma. Nhưng gặp ma cũng khỏi sợ. Người ta vẫn nói "*mục đồng là ông ma quỷ*". Giữa ban ngày, tụi mình là ông chúng nó mà sợ sao!

Trước khi thúc trâu cùng bạn bè bước lên, đứa nhỏ dặn thêm:

- Tụi bay phải giữ kín chuyện này. Đêm đến ma quỷ có mặt khắp nơi, lỡ chúng biết chuyện đem thẳng Hoàn đi nơi khác là hết cứu nổi.

- Nhớ rồi! Thôi về, bay ơ!

Một đứa với tay vào bìa rừng bẻ ngang một cọng lau. Nó dựng cọng lau thẳng tắp trên mình trâu, hô lớn:

- Ba quân, theo hiệu kỳ của ta, tiến lên!

Cả đàn trâu uà lên với những bước chân đập nặng chịch trên đồi cỏ. Tiếng mõ trâu khua vang trong lúc một đứa hát lớn:

Lên núi (mà) lên non

(Này, này) lên núi, lên non

Thấy beo cũng bắt, thấy hùm chẳng tha

Tay ta bẻ gãy tre già

Sá chi mấy đám cỏ gà dưới chân (**)

Núi đồi như đổi khác sau khi lũ trẻ đi khuất.

Dư vang cuối cùng của lời ca như những vụn sỏi chìm dần xuống đáy nước. Thoáng chốc, cả một vùng rộng lớn chỉ còn tiếng gió khua nhẹ trên đầu các ngọn lau. Tiểu Giao lên tiếng:

- Phạm huynh nghe rõ câu chuyện của lũ nhỏ chứ?

Bạch Hồ gật đầu:

- Tôi nghe rõ hết!

- Phạm huynh thấy thế nào?

Bạch Hồ lưỡng lự:

- Chúng nó chỉ đoán già đoán non nhưng cũng có thể đoán trúng.

Tiểu Giao lại hỏi:

- Ta nên làm gì?

- Có lẽ ta cứ loanh quanh trong vùng này hết đêm nay. Nếu không có gì khác lạ thì sáng mai lên đi theo lũ nhỏ.

Chàng tiếp:

- Dù sao thì ngay bây giờ ta vẫn cần tới chỗ hẹn với Trần huynh và bàn kỹ hơn với ông ấy.

Hai người bước ra ngoài đồng cỏ. Bạch Hồ nói:

- Nếu đêm nay ta gặp lại họ Khuất thì lão sẽ vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Giao hỏi:

- Ta sẽ liên thủ cố đối đầu với lão chăng?

Bạch Hồ lắc đầu:

- Cách đó không hẳn an toàn. Tốt nhất là cô nên ẩn mặt chờ tôi dụ lão ra xa thì cứu bé Hoàn rồi cùng nó tìm cách cứu dì Lê.

Tiểu Giao ngần ngại:

- Nhưng-

Bạch Hồ hiểu Tiểu Giao lo cho chàng nên mỉm cười nói:

- Bữa nay tôi tin có thể đủ sức giữ mình trước họ Khuất. Nhưng nếu xảy ra điều không may thì cũng là chuyện thường. Ở đời này có ai tránh khỏi

cái chết.

Lời nói của Bạch Hổ khiến Tiểu Giao nhớ lại câu hỏi đã vang lên khi nàng ngồi bên chàng vào đêm trước:

- Tại sao chàng phải chết?

Tiểu Giao chợt ngỡ như mình vừa rơi vào một vùng hoang vắng thê lương. Xung quanh nàng đều chìm dưới một màn sương lạnh. Nàng dõi nhìn tới tận chân trời xa thẳm và chỉ thấy một khoảng không bát ngát không còn bóng dáng Bạch Hổ. Chàng đã tan biến như một làn gió thoảng không hề lưu dấu vết.

Bất giác khoé mi nàng nặng trĩu, những dòng nước mắt lăn dài trên má. Bạch Hổ lặng lẽ cúi xuống. \

Trên đầu họ, những ngọn lau rì rào lay động giữa buổi chiều tàn. Nền trời từ màu xanh trong đã chuyển sang màu hỏa hoàng rồi dần dần thành màu xám. Một hồi lâu sau, Bạch Hổ lên tiếng:

- Ta phải tới điểm hẹn với Trần huynh thôi.

Hai người men theo bìa rừng ngược về hướng tây giữa những lớp sương chiều mỗi lúc một thêm dày đặc.

Toàn khu đồi đá chỉ còn lại cỏ cây âm thầm đứng lặng trong bóng tối từ mọi ngõ ngách nối nhau ủa tới. Đêm rừng xập xuống mau như thác đổ nhấn chìm cảnh sắc vào một màn đen mù mịt. Phụ họa cho vẻ ghê rợn của bóng đêm là những khối mây đen vần vũ dồn kín một góc trời tương tự những bàn tay ma quái khổng lồ tiếp tục vươn cao mãi.

TIẾNG HÉT GIỮA RỪNG KHUYA

Mảnh trăng hạ tuần uốn cong như lưỡi liềm tức khắc bị những bàn tay ma quái đen ngòm tóm gọn không còn tỏa nổi một tia sáng nhỏ.

Lý Hồng Dương nhìn lên trời nói với Lôi Chấn:

- Tượng trời thế này thì đêm nay lại công cốc mất.

Hai người đang từ thôn Đông Thượng men theo đường mòn di chuyển về thôn Đông Hạ. Lôi Chấn nói:

- Nếu có mưa chưa chắc đã kéo dài.

Hai người vừa băng qua một cánh rừng tới khu gò đá trống bên đường mòn. Một tiếng sét bất chợt nổ toang giữa bầu trời và tiếp liền là một trận mưa cuồng loạn trút xuống. Cả hai vội lao về phía những phiến đá chồng chất bên mé đường chúi vào dưới một vòm đá. Mưa tuôn xối xả như thác đổ. Lôi Chấn áp lưng vào vách đá phủi nước trên người, nói:

- Mưa này thì thú đối cũng không ra khỏi hang.

Lý Hồng Dương nhìn ra trời đêm, bồn chồn thấy những dòng mưa nổi tuôn như thác lũ. Lôi Chấn nói:

- Chắc sắp vào canh hai rồi. Biết vậy thì mình chờ tập trung thêm một số người nữa.

Lý Hồng Dương chợt hỏi:

- Người sợ sao?

Lôi Chấn nói:

- Chính đạo trưởng đã nói họ Khuất bản lĩnh kinh hồn. Dù sao có đông người vẫn dễ đối phó hơn.

Lý Hồng Dương nói:

- Ta đã dặn họ Đồng dẫn người tới thẳng chỗ đó rồi. Người-

Một tiếng hét đột ngột vang lên cắt ngang câu nói của lão. Tiếng hét trẻ thơ lạnh lạnh với âm sắc vút cao ghê hãi. Cả hai đều giật mình có cảm tưởng tiếng hét cắt lên ngay sát bên mình. Nhưng, nơi họ đứng chỉ là một hõm đá cạn trống trơn. Dư âm tiếng hét chìm ngay trong tiếng mưa xối xả nên cả hai không thể định hướng khởi phát từ đâu. Lý Hồng Dương hạ giọng nhắc Lôi Chấn:

- Người lần sát vách đá bọc về phía kia trong lúc ta đi theo phía này.

Nhìn Lôi Chấn, lão tiếp:

- Nếu thấy chuyện gì lạ thì vòng lại cho ta hay. Gặp nguy hiểm bất ngờ thì hú dài một tiếng.

Chờ Lôi Chấn đi một khoảng xa, Lý Hồng Dương mới xoay mình bước về hướng đã định. Tiếng mưa rơi ào ạt khiến lão không dè dặt, bước dọc vách đá và chỉ thoáng sau đã tới một hốc lớn. Lão vừa ngừng lại thì một tiếng hét phóng thẳng như lần tên từ hốc đá nọ vào giữa mặt lão. Lý Hồng Dương vội áp mình sau phiến đá nhô ra lắng nghe. Một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Mi cứ hét cho tới chết đi, thằng giặc!

Tiếp liền là một giọng phụ nữ vang lên:

- Sao ông tàn ác với một đứa trẻ như thế?

Giọng nói yếu ớt nhưng Lý Hồng Dương chấn động toàn thân. Lão nín thở nhích lên phía trước trong lúc giọng nói khàn khàn lại cất lên:

- Nó là thằng giặc chứ đâu phải trẻ nít. Còn mụ nữa, mụ không cứng đầu nổi với ta đâu.

Lý Hồng Dương đã đoán biết những người đang đối đáp là ai và nhủ thầm:

- Ai dè trận mưa bất ngờ lại đưa tới điều may lớn. Ta khỏi cần tìm ở đâu nữa.

Từ trong hốc đá, người đàn bà nói:

- Di cháu tôi không biết gì về chuyện ông cần cả.

Người đàn ông có vẻ giận dữ:

- Ngậm miệng lại! Ta không phải thứ ngu si như gã Lê Đại Hào để mụ qua mặt đâu. Khôn hồn thì nói ra!

Lý Hồng Dương không nghe thấy tiếng đáp lại. Một hồi sau, chính người đàn ông lại lên tiếng:

- Đừng hòng trái ý ta! Các mi biết ta là ai chứ?

Đứa nhỏ quát lớn:

- Ông là quân giết người!

Người đàn ông cười gằn:

- Vậy thì ta giết mi!

Lý Hồng Dương nhích sát hốc đá hơn nữa, tìm cách nhìn vào bên trong. Hốc đá không sâu nhưng ngập bóng tối. Người đàn bà lên tiếng một cách mệt nhọc:

- Hành hạ một đứa trẻ như vậy thì trời đất nào tha cho ông!

Người đàn ông bật cười lớn:

- Mi đưa trời đất ra dọa họ Khuất này hả? Dì cháu mi sẽ thấy trời đất cũng phải tránh xa mũi gươm của ta.

Lý Hồng Dương bỗng nhớ lại trận đấu năm xưa với Khuất Ngự Phong. Lão thấy rõ lão đã phải nhường bước chỉ vì họ Khuất có mức nội công thâm hậu hơn chứ không phải lão thua về thuật múa gươm. Từ phía trong, người đàn ông tiếp tục nói:

- Đây, mụ Lê! Ta đã biết chắc mụ là ai nên đừng chối quanh nữa. Ta chỉ chờ tới lúc trời tạnh mưa thôi. Tới lúc đó mà dì cháu mi vẫn không làm theo ý ta thì ta sẽ quăng cả hai ra bìa rừng cho cọp tha răn cản.

Đứa nhỏ lên tiếng:

- Cọp răn cũng không ác độc bằng ông đâu!

Có tiếng bao gươm đập xuống. Đứa nhỏ nói chưa dứt câu lại hét lên. Sau tiếng hét, giọng nó đầy uất ức:

- Quân giết người!

Người đàn ông dùng đỉnh nói:

- Mi vẫn còn nguyên tám ngón tay, hai con mắt và cái lưỡi. Dứt cơn mưa mà dì cháu mi vẫn cứng đầu thì những thứ đó sẽ giống như hai ngón tay kia của mi.

Lão đổi giọng nói với dì Lê:

- Ta biết rõ chồng mụ là Triệu Tĩnh, người Đẳng Châu. Mụ lặn lội tới đây chỉ vì muốn tìm Đông Sơn Lão Nhân để trao kiếm thần. Như vậy mụ còn giấu làm chi!

Dì Lê không hề hoảng loạn sau câu nói của lão, giọng điềm đạm:

- Dù ông biết điều gì, tôi cũng không làm theo ý ông, vì tôi không bao giờ dính đến chuyện gươm đao.

Lão khẽ "hừ" một tiếng, bực bội:

- Mụ không dính đến gươm đao, nhưng chính mụ đang giấu một thanh gươm. Mụ chỉ cần chỉ chỗ giấu xong là ta sẽ đích thân đưa mụ và thằng bé về tận nhà.

Đứa nhỏ cắt ngang lời lão:

- Tôi đã đưa ông tới chỗ giấu từ đêm qua rồi!

Giọng lão khô khốc:

- Mi còn nhắc chuyện đêm qua thì sẽ thiếu thêm một ngón tay bây giờ. Đừng hòng gạt thêm ta lần nữa.

Lão đã dùng bao gươm đập nát hai ngón tay đứa nhỏ. Hai bàn tay nó bị cột chặt trên một phiến đá trầy trụa máu và đau nhức cùng cực. Nó đã nhiều lần ngất đi tỉnh lại nhưng luôn chiếu những tia nhìn nầy lửa vào mặt họ Khuất. Dì Lê vội lên tiếng:

- Bé Hoàn không nói nữa.

Bà nói với họ Khuất:

- Việc không liên can tới thằng bé. Ông đừng hành hạ nó nữa.

- Muốn thế thì chỉ có một cách là mụ phải chỉ ngay chỗ giấu cho ta.

Giọng dì Lê vẫn dứt khoát:

- Ông cứ giết tôi đi.

Bao gươm trong tay lão lại vút xuống. Tiếp theo tiếng rú đau đớn của dì Lê là tiếng quát của đứa nhỏ:

- Quân giết người! Sẽ có ngày ta xử tội ngươi.

Liền đó, đứa trẻ lại hét lên thất thanh.

Lý Hồng Dương không nhìn thấy gì nhưng nghe rõ từng lời của họ Khuất:

- Ta đã đứng ngoài vách nhà mù và nghe không sót một lời đối đáp nào của hai chị em mù. Bây giờ hãy đưa thanh kiếm ra.

Dì Lê nói:

- Ông đã rình nghe thì biết rõ tôi đâu còn giữ thanh kiếm.

Họ Khuất cười nhạt:

- Ta sẵn sàng trả ngay cho mù thanh kiếm mà mù đã trao cho Đại Hào để mù trao cho ai tùy ý. Đổi lại, mù hãy cho ta biết mù giấu thanh kiếm kia tại đâu.

Dì Lê hỏi:

- Ông không phải chủ nhân của vật đó sao cứ nằng nặc đòi tôi giao cho ông?

Cả khu đòi đá đột ngột vỡ tan trong tiếng cười của họ Khuất. Lão như bất ngờ gặp một điều sáng khoái nên quên hẳn dè dặt. Tiếng lão oang oang:

- Mù thắc mắc ta không phải chủ thanh kiếm vậy thì mù là chủ thanh kiếm sao?

Dì Lê cãi lại:

- Tôi không là gì nhưng được ủy thác phải giữ vật đó. Còn ông thì không có lý gì để đòi cả.

Lão nói như để giảng giải:

- Lý do chính là ta biết rõ giá trị của vật đó. Vợ chồng mù có giữ nó bao nhiêu năm tháng thì nó cũng không hơn một nhánh cây khô, còn nằm trong tay ta thì nó sẽ thét gió gào mưa làm cho ma kinh quỷ khiếp. Thứ quê mùa như vợ chồng mù suốt ngày ru rú xó nhà, tầm nhìn không xa hơn mấy

mảnh vườn, mơ ước không vượt khỏi cảnh con đàn cháu đống, lúa đầy trong vựa, cá sẵn trong ao thì giữ vật đó làm gì.

Dì Lê lên tiếng:

- Ai có mặt trên đời mà không mong an lành, no đủ bên cạnh người thân của mình.

Lão quát lớn:

- Vậy sao mụ vẫn khư khư không làm theo ý ta?

Giọng lão không còn êm ả mà đổi thành dữ dằn:

- Ta đã cho mụ cân nhắc bốn ngày đêm rồi. Bây giờ là giờ chót để mụ chọn lựa.

Dì Lê nói:

- Tôi không chọn lựa gì cả mà chỉ làm trọn bốn phận của mình với chồng thôi.

Lão nói như gầm lên:

- Ta sẽ liệng dì cháu mụ ra ngoài trời mưa rồi tự mình đi tìm chỗ giấu.

Lý Hồng Dương nghe rõ tiếng chân bước mạnh và một bóng người cao lớn sừng sững bước ra khỏi hốc đá. Lão đứng nhìn ra ngoài trời đang mưa như trút trong lúc từ phía trong vọng ra tiếng đứa nhỏ nói với bà già:

- Dì cháu mình đều không cần thanh kiếm. Thí cô hồn cho lão đi, nghe dì.

Không đợi bà già lên tiếng, nó nói lớn:

- Ông khỏi cần hăm hè như cọp nữa. Tôi sẽ chỉ chỗ cho ông nếu ông chịu thả dì cháu tôi.

Lão quay vào nạt:

- Mi đã giở trò quỷ quái với ta một lần. Lần này đừng hòng diễn lại tấn tuồng đó!

Đứa nhỏ hỏi:

- Làm sao để ông tin?

Lão nói:

- Biết chắc chỗ giấu thì mi vẽ ra. Đích thân ta tới đó coi xét. Nếu đúng ta sẽ quay lại tha cho dì cháu mi.

Đứa nhỏ không tin:

- Vậy thì chắc dì cháu tôi chết rũ tại đây. Tốt nhất là ông hãy cời trói cho dì cháu tôi cùng đi tới đó.

Nó nói như để ngăn không cho bà già lên tiếng:

- Dì làm theo con nói đi. Trao cho ông ta cũng chẳng sao, vì sẽ có người khác giết ông ta mà cướp lại.

Lão "hừ" một tiếng, nạt:

- Câm ngay! Vẽ ra đi!

Đứa nhỏ cãi lại:

- Ông chưa cời trói, làm sao tôi vẽ?

Phía ngoài mưa vẫn tuôn xối xả.

Thình lình, một tiếng hú dài át hẳn tiếng mưa. Họ Khuất bước liền ra khỏi hốc đá. Từ một khoảng không xa vang lên tiếng gươm va chạm. Lão nhích lên chầm chậm. Dần dần lão nghe rõ tiếng người thở dồn dập và nhận ra hai người đang ghìm nhau dưới trời mưa là Lôi Chấn và một chàng trai trạc ngoài hai mươi tuổi.

Hai người đều ướt đầm, đứng trên nền đá hẹp có nhiều phiến đá hỗn độn bao quanh. Chàng trai xoay mặt về phía lão còn Lôi Chấn đứng xế phía trước lão một khoảng cách ngắn. Không đoán nổi lý do xuất hiện của hai người, họ Khuất nép sau một phiến đá theo dõi.

Trong lúc đó, chàng trai chậm rãi bước lên, mũi gươm chĩa về phía trước. Đột nhiên, cánh tay chàng vụt vươn ra và mũi gươm như lẩn tên xé gió lao tới. Lôi Chấn bật lên tiếng kêu kinh hãi né sang bên.

Đoán trước phản ứng của đối thủ, chàng trai tức khắc biến nhất đâm thành một nhát chém phạt ngang. Lôi Chấn bối rối nhảy lui và lâm hẳn vào thế chống đỡ căng thẳng. Gã chỉ còn biết men theo các phiến đá và né tránh những đòn đánh như bão táp của đối thủ.

Trong một khoảnh khắc, Lôi Chấn đã di chuyển hai vòng qua trước họ Khuất và lão chợt lưu ý tới kiếm pháp của chàng trai. Lão bắn khoả suy nghĩ:

- Thằng khốn này có vẻ cùng bọn với mấy đứa kia.

Lão chợt nhớ tới dì Lê và đứa nhỏ đang bị cột trong hốc đá và thấy không yên tâm. Nhưng lão không thể quay lại ngay vì bị cuốn theo trận đấu diễn ra trước mắt. Quan sát thêm cách đánh của chàng trai, lão gật gù:

- Không sai được! Đúng là thằng này cùng bọn với con nhãi bữa qua!

Đúng lúc đó, Lôi Chấn lại lui tới trước mặt lão. Họ Lôi di chuyển nặng nề chứng tỏ gã đã đuối sức. Gã đang chống đỡ một cách tuyệt vọng thì chợt nhìn thấy bóng người đang ẩn sau phiến đá và vội la lên:

- Đạo trưởng!

Chàng trai lập tức xoay người lại và cũng kịp nhận ra một bóng người cao lớn đang đứng cách chàng không quá năm trượng. Người nọ bật lên tiếng cười khô khốc đồng thời một ánh thép loé lên. Chàng trai vội tung mình né tránh và Lôi Chấn hét lên đau đớn.

TRẬN ĐẤU VỚI KẺ THÙ

Mưa tiếp tục rơi nhưng đã thưa hạt.

Chàng trai cầm ngang lưỡi kiếm nhìn người nấp sau phiến đá chậm chạp bước ra trong lúc Lôi Chấn ngã xấp xuống. Chàng gằn giọng:

- Ngọn đèn đánh lén của người đã giải thoát cho đồng bọn của người rồi.

Người nọ vẫn lặng lẽ bước tới. Chàng trai nhìn sững lão rồi la lên:

- Thì ra người!

Lúc này lão mới lên tiếng:

- Mi cũng biết ta sao?

Chàng trai quắc mắt:

- Ta đang kiếm người đây.

Câu nói chưa dứt, mũi kiếm từ tay chàng đã nhắm thẳng yết hầu lão già vút tới. Lão xoay người chuyển bộ đồng thời phất ngược tay gươm chém chéo lên. Chàng trai đâm hụt nhưng kịp trầm thanh kiếm xuống. Một tiếng va chạm chát chúa vang lên và cả hai cùng lật đật nhảy lui. Chàng trai lên tiếng:

- Đêm nay sẽ là đêm chót của người hoặc của ta.

Chợt một tiếng động như một phiến đá xập xuống kéo dài trong đêm. Lão vừa xuống tấn chuẩn bị bỗng như sực nhớ điều gì, tung mình về phía sau vụt chạy. Chàng trai ngạc nhiên vì hành vi đột ngột của đối thủ nhưng phóng theo hét lớn:

- Họ Khuất, đừng hòng chạy thoát!

Lão tiếp tục lao đi và kinh hãi la lên khi tới trước hốc đá tối om. Bà già và đứa nhỏ không còn trong đó.

Lão vừa quay lại thì chàng trai xông tới. Lưỡi kiếm trong tay chàng lại loé sáng. Lão thốt lên một tiếng rủa trong khi đỡ vệt nhát chém của chàng. Rồi, không đánh trả, lão tung mình ra giữa khu đồi trống, phóng lên một phiến đá cao. Đêm đầy mù mịt nhưng lão đã nhận ra một bóng người đang di động và lao ngay về phía đó như bóng chim ưng theo mồi. Lão quát lớn:

- Dừng lại!

Chàng trai cũng kịp nhận ra một bóng người đang di chuyển quanh những phiến đá hướng về bìa rừng. Bóng người dừng lại sau tiếng quát của họ Khuất. Chàng trai theo tới và nhận ra bóng người kia chính là Lý Hồng Dương. Lý Hồng Dương lên tiếng:

- Dường như ngươi là họ Khuất ở Động Đình Hồ. Không dè lại tái ngộ sau lần gặp gỡ mười mấy năm xưa.

Lão già hơi khựng lại chú mục nhìn kẻ đứng trước. Bóng đêm khiến lão không nhận rõ diện mạo mà chỉ thấy một vóc người cao lớn tương tự lão. Lão im lặng như để ôn chuyện cũ rồi hỏi:

- Ngươi là Lý Hồng Dương chăng?

Lý Hồng Dương cười nhạt:

- Khuất Ngự Phong, hẳn ngươi không ngờ có cuộc gặp gỡ này nhỉ?

Lão thản nhiên đáp:

- Đúng hơn là ta đã quên cái tên Mạc Nhân Định sau khi nó trở thành vô nghĩa dưới tay ta. Ta chỉ không ngờ là ngươi còn bạo gan nhúng tay vào chuyện của ta.

Lão đổi giọng nạt:

- Hãy trao lại ngay cho ta đứa nhỏ và mẹ già kia!

Bóng tối khiến lão không nhận rõ biến đổi trên mặt đối thủ nhưng lão có cảm tưởng Lý Hồng Dương đang dẫn đo cân nhắc sau câu nói của lão. Lão tiếp:

- Ta không tin ngươi muốn tìm tranh hơn thua với ta để đòi lại món nợ năm xưa, mà chỉ vì muốn kiếm một vật. Có lẽ ta sẽ bỏ qua việc ngươi đang làm để bàn bạc với ngươi về việc đó, nếu ngươi thấy ý ta là đúng.

Lý Hồng Dương có vẻ ngạc nhiên, nhìn chăm chăm đối thủ. Dưới màn mưa đang thưa dần, diện mạo người nọ vẫn nhòa nhạt trong bóng tối. Không thấy Lý Hồng Dương lên tiếng, người nọ nói thêm:

- Ta đoán là người đang nghĩ tới kiếm thần. Vậy người có nghĩ tới việc chung sức với ta không?

Lý Hồng Dương chợt nhớ ông già đã gặp đêm trước. Lão vội nhìn về phía sau người nọ, hỏi:

- Lão già vẫn đi cùng người hiện ở đâu?

Câu hỏi khiến người nọ trầm nghĩ:

- Tên này biết rõ mấy kẻ cùng đi với ta sao?

Nhưng, giữ giọng tự nhiên, lão đáp:

- Việc chỉ liên quan tới ta và người, hà tất thắc mắc tới kẻ khác.

Lý Hồng Dương cười nhạt:

- Ta không muốn khờ khạo đứng nghe người nói trong khi một kẻ khác lén phóng phi đao ở phía sau.

Người nọ chưa kịp lên tiếng thì một giọng trẻ nhỏ vang lên:

- Lão chính là quân giết người. Lão đã lén đâm em lão là Trương Hưng khi hai người đang đứng bàn về thanh kiếm. Việc đó xảy ra ngay trước mắt tôi.

Đứa nhỏ và dì Lê vẫn bị trói chặt hai tay đặt nằm phía sau Lý Hồng Dương. Người nọ lập tức phóng tới, nhưng Lý Hồng Dương đưa gươm chặn ngang hướng đi của đối thủ. Người nọ gằn giọng:

- Người dứt khoát đối đầu với ta chẳng?

Lý Hồng Dương chưa kịp trả lời thì đứa nhỏ lại hét lên. Sát bên nó, một người nữa bất ngờ xuất hiện.

Lúc này mưa đã dứt. Những đám mây đen phủ kín bầu trời đang từ từ bị bóc lần từng lớp và mảnh trăng lưỡi liềm bắt đầu lộ dạng sau nhiều giờ bị che khuất.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, khuôn mặt người vừa xuất hiện trắng bệch như khuôn mặt sáp nhưng Lý Hồng Dương vẫn nhận ra Lôi Chấn. Y nắm chặt

một bên vai đứa nhỏ dí mũi gươm sát ngực nó nói:

- Ta sẽ giết nó tức khắc nếu các người bước tới.

Lý Hồng Dương không giấu nổi ngạc nhiên trong lúc Lôi Chấn tiếp:

- Trái ý ta thì mơ ước của các người sẽ tan thành mây khói. Ta sẽ lập tức cho đứa trẻ và mẹ già này mang mọi bí mật về kiếm thần xuống đáy mộ.

Lý Hồng Dương nhú mày, sẵn giọng:

- Lôi Chấn!

Lôi Chấn cất tiếng cười vang ngạo mạn, ấn thêm mũi gươm trên ngực đứa nhỏ, nói:

- Các người hãy đấu với nhau đi. Khi nào cục diện ngã ngũ ta sẽ nói chuyện với kẻ dành phần thắng.

Cơn giận trong người Lý Hồng Dương sôi lên, nhưng lão cố dằn xuống hỏi:

- Người quên ta là ai sao?

Lôi Chấn cười vang:

- Ta quên sao được. Người là kẻ vừa ẩn mình trong bóng đêm ném vào ngực ta một mũi phi đao đúng lúc ta lên tiếng gọi người.

Gã đổi giọng:

- Ta thật không ngờ lại lầm lẫn tới thế. Mấy bữa nay ta vẫn nghĩ kẻ khác gây ra cái chết của hai đứa em ta và Phạm Bảo. Tối lúc này thì đã rõ tất cả đều do bàn tay người, vì những mũi phi đao ghim trên mình những người đó cũng giống hệt mũi phi đao đang ghim trên ngực ta. Ta sắp chết rồi nhưng ta đã thấy người ném mũi phi đao đó. Cho nên, trước khi chết, ta sẽ khiến người phải đau đớn vì tuyệt vọng.

Lý Hồng Dương cố giải thích:

- Người nhìn lầm rồi! Tại sao ta lại làm thế với thủ hạ của mình?

Lôi Chấn nói:

- Người không cần nói thêm gì nữa. Bóng đêm tuy dày cũng chưa đủ che mắt ta đâu. Ta-

Lôi Chấn bỗng rú lên, nghiêng người về một phía. Cùng lúc, ánh thép loé sáng và nhiều tiếng hét thất thanh nổi theo trong khi Lôi Chấn và bà già lăn xuống triền dốc.

Lý Hồng Dương và họ Khuất cùng phóng về phía đứ nhỏ vừa ngã trên nền đá. Nhưng cả hai vội lui lại vì một người xuất hiện phía trước, xả tới một đường kiếm dữ dội. Họ Khuất nhìn người vừa xuất hiện gần giọng:

- Lại là người sao?

Người đó chính là chàng trai vừa tấn công Lôi Chấn và lão. Chàng đuổi theo họ Khuất tới đây đúng lúc Lôi Chấn đang kìm chế bà già và đứ nhỏ. Chàng lén tới gần nhưng chưa kịp ra tay thì bà già trong thế bị trói đã bất ngờ húc thẳng đầu vào người họ Lôi. Y bị hất bật về phía sau và bà già cũng bị lăn theo đà dốc. Tay y còn nắm chắc cán gươm và y đã đâm thẳng vào người bà đang trên đà lăn xuống.

Lưỡi gươm xuyên qua người dì Lê với tiếng thét thất thanh của bà và đứ nhỏ vừa ngã trên nền đá.

Chàng trai chỉ kịp tạt một cú đá vào ngang mình Lôi Chấn hất văng y xuống cuối dốc rồi nhào lên chặn hai người đang xô tới. Hai người vừa lui lại thì thanh kiếm trên tay chàng dứt tung dây trói trên người đứ nhỏ. Nó vùng dậy nhào thẳng xuống chân dốc, cúi xuống mở dây trói cho bà già rồi run rẩy ôm lấy đầu bà, réo gọi liên hồi. Chàng trai đã tới sát bên nó, nhắc:

- Em đừng khóc nữa. Hãy coi vết thương trên người dì em ra sao.

Đứ nhỏ chợt thấy bà già mở mắt. Nó hồi hả nói:

- Dì đừng sợ. Chị Tiểu Giao sắp tới rồi.

Chàng trai vẫn theo dõi hai người phía trước nhưng nghe rõ từng lời của đứ nhỏ.

Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Em quen một người tên là Tiểu Giao sao?

Đứ nhỏ nói:

- Chị ấy là chị của em. Hồi tối qua chị ấy tới đây nhưng không đánh lại lão họ Khuất kia.

Chàng trai lên tiếng:

- Ta là Dương Long, sư huynh của Tiểu Giao.

Hai người phía trước chàng đang nhích lên và chàng không thể dừng bên đứa nhỏ. Chàng nói nhanh:

- Ta phải đối phó với hai kẻ kia. Em hãy lo cho dì và tự tìm lấy cách thoát thân.

Chàng tiến lên một khoảng ngắn đã rơi vào tầm đánh của hai người, nhưng cả hai đều đứng im như muốn nhường nhau ra tay trước. Dương Long chiếu cái nhìn như đổ lửa vào mặt họ Khuất nói:

- Ta sẽ đem cái chết tới cho người nội đêm nay.

Chàng vừa dứt lời, tiếng thép đã rít lên. Đòn tấn công của người nọ tung ra đột ngột như tiếng sét bất ngờ. Dương Long co chân xoay mình lại và cũng bất ngờ không kém, phóng trả tức khắc một đường kiếm vào giữa mặt đối thủ.

Trong số đệ tử của Đông Sơn Lão Nhân, Dương Long có bản lĩnh sánh ngang với những cao thủ đã thành danh. Chỉ sau vài chiêu trao đổi, người nọ thấy không dễ dàng kiềm chế chàng và bắt đầu lo Lý Hồng Dương sẽ lợi dụng tình thế bắt bà già và đứa nhỏ.

Lão lập tức đổi hẳn đấu pháp, liên tục đảo bộ né tránh, nhường hẳn quyền tấn công cho chàng. Nhưng sự thay đổi đột ngột trong cách đánh của lão chỉ khiến Dương Long nghĩ lão đang mở ra một cái bẫy nào đó và dè dặt hơn. Thấy Dương Long chững lại không chịu tấn công, lão lập tức chuyển gươm qua tay trái phóng chưởng đánh tới. Lão cử động rất nhanh nhưng Dương Long cũng không chậm trễ đổi tay cầm kiếm và vùng tay phải lên đón đỡ. Lão thấy chàng trai chỉ hơi rung động trước sức đánh của mình thì kinh ngạc tự hỏi:

- Ngô Lâm có thể rèn luyện cho một thằng nhãi tới mức này sao?

Nhưng lão vẫn xấn thẳng tới với một đường gươm lia ngang đồng thời tung luôn một chưởng vào giữa ngực chàng. Phối hợp chưởng và gươm là một tuyệt nghệ không dễ đối phó, tuy nhiên Dương Long chỉ nhẹ nhàng lui lại tránh đường gươm và xoay người như ánh chớp cho chưởng lực của đối

thủ trượt qua. Chàng thoát khỏi đòn đánh của đối thủ không khó khăn nhưng đúng lúc chàng xoay người, lão đã kịp tung một chưởng tiếp theo cương mãnh gấp bội lần. Sức đánh của lão xô tới như đợt sóng khiến Dương Long bắt buộc phải xuống tấn xuất lực ngăn đỡ và loạng choạng lui lại.

Người nọ bật lên một tiếng cười khô khốc, đâm tiếp thêm một đường gươm. Chỉ trong khoảnh khắc, lão đã tấn công bốn đòn liên tục. Nhưng chàng trai vẫn đứng nguyên tại chỗ vung kiếm lên gạt ngang đường gươm đâm tới đồng thời xuất chưởng phản đòn vừa vặn gấp ngay đòn tấn công thứ năm nối tiếp của lão.

Hai bàn tay đập thẳng vào nhau và Dương Long tưởng chừng vừa vỗ vào một vách đá. Lồng ngực chàng như bị ép nghẹn thở. Lão lập tức hét lên dồn sức đẩy tới và chàng thấy hai chân mình bị nhấc khỏi mặt đất. Trong thế chơi vơi, chàng bị lực đánh của đối thủ cuốn đi như một mảnh lá khô. Vừa đặt chân được lên mặt đất, chàng lại thấy đối thủ xấn lên. Mũi kiếm của chàng lập tức phóng ngược về hướng đó. Lão không dè chàng còn đủ tinh táo phản công, vội lách người sang bên thì Dương Long đã phật lưỡi kiếm ngang sườn lão. Nhát chém thần tốc buộc lão phải tung mình nhảy lui và nắm chắc chuôi gươm thủ thế trong sự phân vân:

- Sao nó có thể dùng cả kiếm pháp Mai Động trong lúc đang vận dụng kiếm pháp Đông Sơn?

Sự phân vân khiến lão không tấn công dồn dập và chàng trai đã qua cơn choáng váng sau khi bị chưởng lực của lão cuốn đi. Chàng cắn chặt môi cố trấn áp cảm giác đảo lộn trong người, phóng về đối thủ tia nhìn lạnh lẽo. Lão cũng không rời mắt khỏi chàng và có vẻ suy tính. Dưới ánh trăng mờ nhạt, Dương Long lại thấy hiển hiện khuôn mặt mà chàng bắt gặp mấy đêm trước bên rừng lau khi lão cất tiếng đặc ý sau tiếng cười khan:

- Sẽ chỉ còn Khuất Ngự Phong với vật đó thôi!

Lúc đó, Dương Long không hiểu là vật gì nhưng lúc này thì chàng hiểu và hiểu rằng vì muốn bảo vệ vật đó mà cha chàng mất mạng. Chàng khẩn thắm:

- Xin cha giúp cho con đủ sức diệt kẻ đại thù này.

Lão chưa kịp nhận ra chàng tiến lên như thế nào thì ánh thép đã loé sáng theo đường kiếm chém xéo từ dưới lên. Lão vừa bước lui, chàng đã lật ngược lưỡi kiếm chém ngang người lão.

Trong khoảnh khắc, Dương Long đã tấn công mười đòn và lão tuyệt đối không đón đỡ, tiếp tục bước lui. Nhưng vào lúc Dương Long khởi sự đòn đánh nối theo thì lão chặn ngang đòn đánh của chàng và bất ngờ bước lên. Vừa chặn nhất chém của Dương Long, lão vừa vung tay kia nhắm giữa ngực Dương Long đánh tới.

Dương Long đang chờ lão bước lui để thực hiện biến chiêu cuối cùng trong mười hai thế liên hoàn kiếm mật truyền của Đông Sơn phái thì lão bất ngờ phản kích. Bàn tay đánh tới của lão tung ra chớp nhoáng hai mũi phi đao trong khoảng cách đối mặt nhau khiến chàng kinh hãi. Lão có vẻ nắm vững cách phá giải kiếm pháp liên hoàn Đông Sơn đồng thời còn phản công hữu hiệu bằng ám khí. Dù đảo người cực mau, Dương Long vẫn thấy đau nhói ở mé ngực, nhưng gần như cùng lúc, chàng đã đánh trả một chưởng vào mặt lão.

Cả hai đều lui lại nhưng người nọ tức khắc đưa mũi gươm về phía trước, hét lên một tiếng ghê rợn. Tiếng hét kéo dài âm vang trong lúc lão vụt tung lên như chiếc pháo thăng thiên, ánh gươm trong tay tỏa rộng không khác một chùm sao rụng.

Dương Long thấy lão đang dùng kiếm pháp Mãn Thiên Tinh Lạc của Đông Sơn phái thì hết sức hoang mang. Trên ngực chàng lại ghim một mũi phi đao nên Dương Long không thể ngăn chống hiệu quả trước sức đánh tới tấp của đối thủ. Trong chớp mắt, mũi gươm của lão đã thọc sâu vào vai trái chàng.

Dương Long la lên đau đớn rồi như một con thú dữ, chàng phóng cả người lẫn kiếm vào đối thủ không khác cơn gió lốc. Người nọ vừa lách sang bên thì mũi kiếm của chàng xé toạc nách áo lão đồng thời bàn tay trái chàng công thẳng vào mặt. Lão kinh hãi bước lui và hất ngược lưỡi gươm

lên. Lưỡi thép bén ngọt cắt rời tức khắc bàn tay Dương Long nhưng cánh tay chàng vẫn xô tới đánh thẳng vào một bên má lão.

Cả hai cùng rú lên trong ánh thép loang loáng đảo lộn. Máu từ cánh tay trái Dương Long tuôn ra như suối phun thẳng lên mặt đối thủ, đồng thời tay cầm kiếm của chàng quét một đường ngang ngực lão. Lão ngửa người ra phía sau nhưng vẫn nhận thấy mũi kiếm cắt tung lớp vải áo và miết lên da thịt.

Trong thế đứng đó, lão tung chân đá vào bàn tay cầm kiếm của chàng đồng thời chém theo một đường gươm vào người chàng đang ngã về phía sau.

Lưỡi gươm của lão bỗng bị đánh bật cực mạnh sang một bên và một người như con chim ưng chụp thẳng xuống Dương Long.

Lão vội tung ra một chưởng cực mạnh rồi chuyển bộ thủ thế. Chưởng lực của lão như cơn lốc cuốn tung cả chàng trai lẫn bóng người vừa chụp xuống. Lão chỉ kịp nghe một giọng con gái hét lên thất thanh thì đã thấy một ánh thép phóng thẳng vào mặt.

Đưa gươm lên đỡ nhanh nhất chém bất ngờ, lão lật đật lui lại và nhận ra đứng trước lão lúc này là chàng trai đã đối mặt với lão đêm trước tại khu đồi đá phía ngoài thôn Đông Hạ.

Lão nhìn về phía người con gái vừa bị đòn đánh của lão cuốn đi cùng với Dương Long gần giọng:

- Khá lắm! Thì ra hai đứa mi vẫn chưa chết!

GIỮA RỪNG GƯƠM ĐAO

Bạch Hồ vượt lên chắn ngang trước mặt lão già trong lúc Trần Lãm lao về phía Tiểu Giao. Nhưng một bóng người đã lạng tới trước đặt mũi gươm lên cổ nàng, quát:

- Tất cả đứng im!

Bạch Hồ và Trần Lãm nhận ra Lý Hồng Dương. Lão đang thăm tính cách dành phần năm giữ bà già và đứa nhỏ, khi trận đấu giữa họ Khuất và chàng trai kết thúc thì ba người bất ngờ xuất hiện. Sợ có quá nhiều người nhúng tay vào sự việc nên lão lập tức ra tay. Lý Hồng Dương nhìn Bạch Hồ và Trần Lãm tiếp:

- Ta sẽ tha mạng cho con nhỏ này nếu các người lập tức rời khỏi đây ngay.

Thấy Bạch Hồ bắn khoả nhìn Trần Lãm, lão nói:

- Ta, Mạc Nhân Định Lý Hồng Dương chưa bao giờ nói sai lời. Hãy làm theo ta nói!

Họ Khuất nhìn từ Bạch Hồ tới Trần Lãm rồi nhắc Lý Hồng Dương:

- Muốn chúng nghe theo thì hãy thử cái thủ pháp Cách Không Tán Cốt của người. Đừng nhiều lời nữa!

Lý Hồng Dương như sức nghĩ ra lập tức vung tay lên như ánh chớp. Tiểu Giao hơi dướn người rồi gục xuống bên Dương Long. Lý Hồng Dương thu gươm về xoay lại nói với Trần Lãm:

- Con nhỏ này sẽ thành phế nhân trọn đời, nếu nửa giờ nữa không được chính tay ta giải huyết cho.

Bạch Hồ giận run lên nhưng không biết đối phó cách nào. Chàng đã được nghe nhắc Cách Không Tán Cốt là một thủ pháp cực kỳ tàn hại và

thấy dù có giật được Tiểu Giao khỏi tay lão thì cũng không còn hy vọng cứu nổi nàng tránh khỏi bại liệt toàn thân.

Lý Hồng Dương dùng đỉnh tiếp:

- Ta cho các người mang nó tới phía bên kia đường mòn để ta đích thân giải huyết lần đầu giữ cho thương thể chậm phát tác. Sau đó bảy ngày, khi công việc ở đây đã xong, ta sẽ tìm gặp các người giải huyết hẳn cho nó.

Lão hất hàm ra lệnh:

- Hãy vút võ khí xuống, làm theo lời ta ngay kéo trễ!

Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tiểu Giao trắng bệch. Hai người nghiêng răng liệng võ khí về phía sau, bước tới bên Tiểu Giao.

Lý Hồng Dương cũng bước lui lại nhường lối trong lúc vẫn theo dõi từng cử chỉ nhỏ của hai người. Bất chợt lão cảm thấy một va chạm đột ngột ở sau lưng rồi như có một bàn tay xô tới cực mạnh.

Cùng lúc đó, một vùng sáng chói loá lên trước mắt Trần Lâm, Bạch Hồ trong một tiếng nổ gắt và một làn khói mù mịt tỏa rộng.

Tất cả sự việc diễn ra ngay trước mắt Tiểu Giao. Nàng thấy Lý Hồng Dương bật la lên rồi ngã xấp xuống trong lúc Bạch Hồ, Trần Lâm cũng ngã theo. Gần như cả ba cùng đổ một lượt trên nền đá.

Lúc này trước mắt nàng chỉ còn một mình họ Khuất đứng sừng sững với nụ cười nửa miệng. Lão đã bất ngờ phóng một mũi phi đao từ sau lưng thâu tim Lý Hồng Dương trước khi đánh tiếp một chưởng và tung lên trước mặt Bạch Hồ, Trần Lâm thứ khí giới riêng mà lão đặt tên là Đoạt Hồn Đạn.

Nhìn cả ba một hồi, lão bước thẳng về phía Bạch Hồ, Trần Lâm với lưỡi gươm lăm lăm trong tay. Tiểu Giao kinh hãi cố gom sức đứng lên, nhưng cảm thấy một bàn tay níu vai nàng giữ lại.

Nhìn sang bên, Tiểu Giao thấy Dương Long toàn thân đầm máu đang trừng trừng nhìn họ Khuất. Lão vừa bước thêm một bước thì Dương Long bật dậy gào lên lao thẳng tới. Không còn khí giới trong tay, chàng nhắm giữa lưng lão húc mạnh.

Họ Khuất đang trong tình trạng ngê ngàng đặc ý nhưng vẫn kịp né sang bên đồng thời phật ngược lưỡi gươm về phía sau. Nhát chém của lão như ánh sao xẹt trong lúc Dương Long đang phóng tới cực nhanh. Tiểu Giao chỉ kịp bưng mặt hét lên. Lưỡi thép đã chẻ ngang đầu Dương Long xẻ thành hai mảnh và cắm ngập tới lồng ngực chàng.

Tiếp liền tiếng hét của Tiểu Giao là tiếng rú ghê rợn của Dương Long tuy thân hình bị xả làm hai vẫn theo đà phóng tới và rơi xấp xuống trước mặt họ Khuất.

Lão lui lại nhìn chiếc xác tiếp tục lăn lộn trên nền đá. Lưỡi gươm trong tay lão nhuốm máu từ mũi tới sát chuôi. Tiểu Giao lão đảo nắc gọi:

- Sư huynh! Sư huynh!

Lão quay về phía nàng cười nhạt:

- Mi sắp gặp nó rồi! Cả hai tên đồng bọn của mi cũng thế!

Bất ngờ, một giọng nói bỗng trỗi lên:

- Không phải ông muốn giết ai cũng được đâu!

Lão nhận ra giọng nói của đứa nhỏ, lập tức quay lại. Bé Hoàn đang đứng thẳng người giữa bà già và Lôi Chấn với vẻ điềm tĩnh kỳ lạ.

Lão sực nhớ bà già đã lãnh một nhát gươm của Lôi Chấn và cảm thấy chấn động, lập tức bay người về phía bé Hoàn. Đứa nhỏ không hề né tránh, ngay cả khi lão đưa tay ra chụp lấy vai nó. Giọng nó bình thản như không có chuyện gì xảy ra:

- Dù có là quỷ dữ, ông cũng chẳng làm gì nổi tôi!

Lão xô đứa nhỏ chúi xuống và cúi nhìn dì Lê. Khuôn mặt bà xám ngoét. Cả bà và Lôi Chấn đều đã tắt thở. Lão như đột nhiên bị rơi thẳng xuống đáy vực sâu vô tận trong lúc giọng đứa nhỏ văng vẳng bên tai:

- Dì tôi chết rồi! Ông đừng hòng được nghe dì tôi nói gì về kiếm thần nữa!

Lão vùng đứng lên trợn mắt nhìn đứa nhỏ. Nó vẫn lạnh như băng, tiếp:

- Từ lúc này ông không còn giết nổi ai nữa!

Lão quát lên:

- Ai dám cấm ta? Mi hả?

Đứa nhỏ không hề bị lay chuyển, gật đầu:

- Tôi sẽ cấm ông!

Lão lắc mạnh vai nó quát:

- Ta sợ mi sao, thẳng giặc?

Giọng đứa nhỏ chắc nịch:

- Ông sợ không còn cách nào tìm được kiếm thần. Bây giờ chỉ còn mình tôi biết kiếm thần ở đâu!

Câu nói của đứa nhỏ khiến lão lại cảm thấy hy vọng và bình tĩnh hơn. Lão đổi giọng:

- Mi nên dẫn ta tới chỗ đó!

Đứa nhỏ nói:

- Tôi chỉ dẫn ông đi khi nào ông nghe theo lời tôi.

Lão nhìn đứa nhỏ bằng ánh mắt đe dọa nhưng vẫn cố không gay gắt:

- Mi muốn nói gì?

Đứa nhỏ nói rõ từng lời:

- Ông phải cứu những người kia tỉnh lại trước, cứu cả ba người!

Lão gật đầu:

- Được, ta sẽ cứu tỉnh ngay cho hai đứa kia. Riêng con nhỏ thì ta không cứu nổi vì người biết cách cứu nó đã chết rồi.

Thấy đứa nhỏ khăng khăng lắc đầu, lão đổi giọng:

- Thôi được! Ta hứa cứu cả con nhỏ đó nữa!

Đứa nhỏ nói:

- Tôi không tin một lời hứa nào của ông. Ông hãy làm trước đi!

Lão suy nghĩ một lát đoạn tỏ vẻ nhượng bộ:

- Ta sẽ làm trước một phần thôi và ta sẽ chỉ tiếp tục sau khi mi cho thấy rõ là mi quả biết chỗ cất vật đó.

Dứt lời, lão phóng tới chỗ Bạch Hổ, Trần Lâm, trói chặt hai người lại và nói:

- Trước hết ta cứu tỉnh hai đứa này. Bây giờ mi hãy nói vật đó đang ở đâu?

Đứa nhỏ chậm rãi nói:

- Tôi chưa chỉ ngay bây giờ. Nhưng tôi có thể cho ông thấy là tôi biết chỗ.

Vừa nói nó vừa lôi từ trong người ra một vuông khăn màu trắng. Lão chưa biết đứa nhỏ làm gì thì nó cúi xuống lượm thanh gươm nằm bên, quấn chiếc khăn nhiều vòng quanh lưỡi gươm. Xong, nó kê lưỡi gươm lên phiến đá ngay trước mặt, lên tiếng:

- Chiếc khăn này ghi rõ nơi cất vật đó. Ông cứu mọi người tỉnh dậy, tôi sẽ trao cho ông. Còn không, tôi sẽ chém mạnh thanh gươm xuống cho nát hết.

Lão nhìn như thôi miên vào mắt đứa nhỏ trong lúc niềm hy vọng sống lại mạnh hơn. Thấy đứa nhỏ ghì chặt thanh gươm chờ đợi, lão gật đầu:

- Thôi được! Ta tạm tin lời mi! Ta sẽ cứu cho con nhỏ kia tỉnh lại!

Vừa nói lão vừa chuyển người bước về phía Tiểu Giao. Nhưng đúng lúc nói dứt mấy tiếng cuối cùng, cánh tay lão đã bật ngược về phía đứa nhỏ. Nó mím môi ấn mạnh lưỡi gươm xuống nhưng toàn thân đã bị cuốn tung lên. Thanh gươm nặng nề rớt xuống nền đá và ngay lập tức, lão xông tới chụp lấy.

Hấp tấp mở tấm khăn, lão thở ra khoan khoái khi thấy còn nguyên vẹn. Nhưng cùng lúc đó, giọng nói của đứa nhỏ lại vang lên. Nó bị đánh văng, máu ứa ra khoé miệng, nhưng vẫn lên tiếng:

- Quân giết người, đừng tưởng có chiếc khăn là biết chỗ nào!

Nó không lưu tâm tới lão mà vùng chạy về phía cô gái, nâng đầu Tiểu Giao lên gọi:

- Chị Giao!

Hơi thở Tiểu Giao vẫn bình thường nhưng sắc mặt nàng tái nhợt dưới ánh trăng.

Nó chúi đầu vào người Tiểu Giao nức nở:

- Chị Giao, đừng bỏ em lại! Dì chết rồi, chị ơi!

Họ Khuất nhìn kỹ tấm khăn và thấy đứa nhỏ nói đúng. Những đường chỉ thêu ngang dọc tuy hiện ra rất rõ nhưng không xác định một điều gì. Lão nhét mảnh khăn vào trong mình, quay về phía đứa nhỏ. Đúng lúc lão xoay người lại thì một chiếc bóng đổ dài trên nền đá chặn ngang trước lối đi.

Kinh hoàng, lão lùi lại, đưa mũi gươm tới.

Một bóng người cao lớn xuất hiện từ lúc nào im lặng nhìn lão. Vừa thấy mũi gươm của lão đưa lên, người đó cười nhạt:

- Người đã tạo nên ngần này sự tệ hại mà còn dám cả gan đưa gươm ra trước mặt ta!

Chưa bao giờ lão nghe một giọng nói miệt thị như thế. Tuy nhiên, lão không phản ứng ngay mà lặng lẽ quan sát. Người mới xuất hiện là một ông già có hình vóc tương tự lão. Cầm ngang cây thiền trượng trong tay, ông già nhìn lão từ đầu tới chân rồi hỏi:

- Người chuyên dùng những mũi phi đao khắc hình trái núi, phải không?

Giọng ông đều đều nhưng đầy vẻ đe dọa. Lão nhìn mái tóc bạc trắng của ông già nói:

- Người bạc đầu rồi sao lại hỏi han lẫn thẩn vậy. Ta là ai không liên can tới người.

Ông già cười thành tiếng:

- Ta và người liên can nhiều lắm. Nhưng ta cần coi thương thế mấy người kia trước khi nói với người.

Ông lặng người tới bên Tiểu Giao. Đưa cây gậy gạt đứa nhỏ sang một bên. Ông nhìn vào gương mặt Tiểu Giao, nhíu mày:

- Người cũng học được cái thứ công phu âm độc này sao?

Vừa nói ông vừa nhắm huyệt Bách hội Tiểu Giao búng nhẹ mấy ngón tay. Tiểu Giao đang thiêm thiếp bỗng bật dậy. Bé Hoàn vội ôm lấy tay nàng la lên:

- Chị Giao!

Cô gái nắm lấy tay đứa nhỏ, ngơ ngác nhìn quanh. Ánh mắt nàng chạm ngay vào xác Dương Long nằm dài trên nền đá. Ngay cạnh đó, họ Khuất còn chưa hết ngạc nhiên về sự xuất hiện của ông già.

Nhận ra lão, Tiểu Giao lập tức vùng lên, gào lớn:

- Hãy đền mạng cho sư huynh Dương Long của ta!

Lưỡi gươm văng khỏi tay Tiểu Giao từ lúc nàng bị trúng chưởng của lão nên nàng xử dụng ngay sợi dây xích. Lão vừa nghe nàng quát đã thấy sợi dây xích như một con rắn dài vươn tới. Lão nghiêng mình né tránh thì đầu xích vụt cuốn theo. Chỉ bằng một động tác nhỏ của cườm tay, Tiểu Giao đã tấn công liên tục hai đòn cực kỳ ác hiểm. Lão lui thêm một bước rồi nhún mình nhảy vọt sang bên. Màn đêm đã nhạt nên Tiểu Giao nhận thấy lão đang nhìn nàng bằng ánh mắt hết sức kỳ dị. Nàng có cảm tưởng giọng lão run lên khi lão lên tiếng:

- Dương Long nào?

Tiểu Giao bậm chặt môi nhìn lão trong lúc ông già đứng phía sau dần từng lời nói lớn:

- Dương Long là kẻ đang nằm chết ngay dưới chân người. Nó là đứa con cô của Dương Toàn thuộc Đông Sơn phái. Món nợ của người lớn lắm.

Lão bỗng nạt lớn:

- Câm ngay!

Thấy Tiểu Giao đang nhích lên, lão quát tiếp:

- Lui lại!

Cùng với tiếng quát, lão bạt về phía nàng một đường gươm cực mạnh rồi quét tiếp thêm một chưởng. Tiểu Giao tung người lên không và từ trên cao thuận đà đánh xuống. Sợi xích lại như một con rắn quăng mình vào đối thủ. Lần này lão không lùi mà vụt bước lên. Lưỡi gươm trong tay lão đảo nhẹ đúng lúc sợi xích của Tiểu Giao quật ngược lại. Hai thứ binh khí lập tức quấn lấy nhau và lão bạt đầu gươm về phía sau cực nhanh. Động tác bạt mũi gươm của lão tuy nhẹ nhàng nhưng là một tuyệt kỹ. Tiểu Giao chưa kịp nhận ra cách đánh của đối thủ, sợi xích đã tuột khỏi tay nàng.

Chỉ bằng một đòn đó, lão đã tước khí giới của Tiểu Giao buộc nàng phải lui vội ra xa thủ thế. Nhưng lão không tiến lên mà vẫn đứng nguyên tại chỗ, quay nhìn về phía xác Dương Long. Chàng trai nằm xấp trên vũng máu, một phần đầu rời khỏi thân hình.

Tiểu Giao ngạc nhiên thấy lão như bất ngờ quên hết mọi chuyện. Tâm trí lão tựa hồ bị cuốn theo những mảnh thịt tươi tắn của cái thân thể vừa bị chính lưỡi gươm của lão xẻ ra trong lúc cầm ngang thanh gươm có sợi xích của Tiểu Giao quấn quanh. Lão nhìn trân trân vào chiếc đầu bị chém bặt non nửa của Dương Long.

Đột nhiên, ánh mắt lão long lên và toàn thân lão đảo tròn như một con quay. Giữa đà quay, lão hú dài như con thú bị trúng thương, vùng gươm múa điên loạn.

Tiểu Giao lui xa hơn nữa tới sát bên đũa nhỏ và cảm thấy khiếp hãi trước những đường gươm quấy lộn vun vút. Sợi dây xích quấn quanh lưỡi gươm vụt tung ra bay thẳng vào một vách đá. Tiếng va chạm chói chang dội lên khiến Bạch Hổ, Trần Lãm vừa tỉnh lại và cời trói cho nhau xong cũng giật mình kinh hãi. Bạch Hổ lượm ngay thanh gươm lăn lóc trên nền đá phóng tới bên Tiểu Giao. Lão không may may lưu tâm tới Bạch Hổ, tiếp tục tăng nhịp ra đòn dữ dội hơn. Lưỡi gươm trong tay lão rít lên hòa theo giọng hú rùng rợn của lão.

Bất ngờ, ánh thép loé sáng ngay trên đỉnh đầu lão rồi lưỡi gươm bay vút lên không và thân hình lão phóng lên như một lần tên. Nhưng, lão không lao theo chụp lại thanh gươm mà chuyển mình cắm đầu vào vách đá.

Tiểu Giao kinh hãi hét lên xoay mặt đi trong lúc đũa nhỏ níu chặt lấy tay nàng. Bên tai nàng vang lên một tiếng va đập dữ dội rồi một thân người đổ xuống. Khi quay nhìn lại, Tiểu Giao không còn thấy lão nữa. Ngay dưới chân phiến đá lớn dựng đứng, một chiếc xác đang oằn oại trong nỗi bàng hoàng trù phũ trên mặt của mọi người vừa chứng kiến chuyện xảy ra.

CUỐI GIẤC MỘNG DÀI

Ông già khẽ lắc đầu sau một tiếng thở dài, chậm rãi bước tới bên chiếc xác không còn nguyên vẹn của Dương Long.

Những tia sáng đầu tiên đã hiện ra mờ nhạt phía trời đông xa thẳm. Nhìn vào phần đầu còn lại của Dương Long hồi lâu, ông già khẽ lẩm bẩm:

- Ta chậm chân một chút mà thành nông nổi. Tội nghiệp thằng bé!

Lời than của ông già khiến Trần Lãm và Bạch Hổ sực tỉnh. Bạch Hổ thấy Tiểu Giao vẫn chưa ra khỏi cơn bàng hoàng, liên tục đảo mắt từ xác họ Khuất sang ông già. Bạch Hổ khẽ cầm tay Tiểu Giao nhắc:

- Ta phải lo cho dì Lê thôi.

Đứa nhỏ đứng bên Tiểu Giao cũng sực tỉnh la lên:

- Dì Lê chết rồi!

Bạch Hổ giật mình nhìn quanh. Đứa nhỏ chỉ về hai chiếc xác nằm cuối dốc đá nhắc lại:

- Dì Lê chết rồi! Chết từ hồi đêm!

Bạch Hổ toan kéo Tiểu Giao đi thì Trần Lãm bước tới trước ông già, nghiêng đầu chào.

Ông già im lặng nhìn Trần Lãm hỏi:

- Người biết kẻ vừa chết không?

Trần Lãm đáp:

- Dường như lão họ Khuất.

Ông già hỏi tiếp:

- Sao người biết lão họ Khuất?

Trần Lãm ngập ngừng:

- Tôi chỉ đoán chừng vậy thôi.

Trần Lâm đã một lần gặp ông già này khi chôn xác Phạm Bảo và không cảm thấy nghi ngại.

Tự nhiên ông nhớ lại câu chuyện lạ lùng đã xảy ra với Bạch Hồ và Tiểu Giao khi hai người mê man trong lúc ẩn mình giữa rừng cây. Chính Trần Lâm không rõ ai đã ra tay giúp họ khi nghe họ kể. Lúc này, ông đoán là ông già kia. Ý nghĩ đó khiến ông muốn kéo dài câu chuyện với ông già. Sau câu trả lời, ông hỏi lại:

- Chắc lão trượng có thể biết rõ hơn?

Ông già giữ nguyên giọng lừng khừng, lạnh lẽo:

- Lão không phải họ Khuất. Lão là Dương Toàn!

Cả ba người cùng la lên kinh ngạc trong lúc ông già điềm nhiên, tiếp:

- Lão là Dương Toàn, tứ hiệp trong Đông Sơn phái.

Sau tiếng kêu, cả ba người cùng trở mắt ngờ vực nhìn nhưng nét mặt ông già không thay đổi. Ông tiếp:

- Ta biết chắc lão là Dương Toàn từ mấy ngày nay, sau khi phát giác hai cái chết bên mé rừng lau.

Ông ngưng ngang câu nói, cúi nhìn xác Dương Long dưới chân. Cả vùng trời đông đã ửng đỏ nhưng không khí bao quanh khu đồi đá như cô đặc lại nặng nề.

Thấy mọi người im lặng nhìn mình, ông già hỏi:

- Các người không hay chuyện này sao?

Trần Lâm lắc đầu:

- Chúng tôi chỉ đoán lão là Khuất Ngự Phong.

Ông già bất chợt mỉm cười chậm rãi kể:

- Khuất Ngự Phong đã đánh bật thanh kiếm thần khỏi tay lão từ hơn mười năm trước và là kẻ bị lão giết mấy ngày trước đây bên mé rừng lau. Ta đã phát giác xác của y vào lúc tình cờ đi ngang qua. Bữa đó, ta cũng gặp thằng bé này trong tình trạng hấp hối vì kiệt lực.

Vừa nói, ông vừa chỉ vào xác Dương Long.

Dứt lời, ông lặng lẽ đi thẳng tới bên phiến đá lớn, nơi Dương Toàn nằm nghiêng trên nền đá, đỉnh đầu vỡ nát, óc máu nhầy nhụa. Ông ngừng lại nhìn rồi thò tay vào mình Dương Toàn lôi ra mảnh khăn nhỏ. Cầm mảnh khăn trên tay, ông đi ngược về chỗ cũ, dừng lại, tiếp tục lên tiếng:

- Dương Toàn đã nhận đúng cái quả mà lão phải nhận. Chỉ tội nghiệp thằng nhỏ này. Nhưng nó chết thế cũng là may để khỏi chịu nỗi đau suốt đời vì cha của nó.

Trần Lâm vẫn chưa hết ngờ vực:

- Làm sao quả quyết người chết là Dương Toàn trong khi nhiều thứ cho thấy đó là Khuất Ngự Phong?

Ông già hỏi:

- Người muốn nói thứ nào? Những mũi phi đao, sự tự nhận của lão hay lời lẽ của lão họ Lý vừa bị lão giết kia?

Thấy Trần Lâm gật đầu, ông già nói:

- Những thứ đó đều vô giá trị. Vì ai cũng có thể tự gán cho mình một cái tên, ai cũng biết cách tạo ra những thứ khí giới giống hệt khí giới của kẻ khác, và ai cũng có thể lầm lẫn khi nhận diện một kẻ khác. Lão họ Lý đã lầm tới hai lần. Ta thấy không nên dựa vào những thứ đó mà phải dựa vào sự hiểu biết của chính mình.

Tiểu Giao hỏi:

- Vậy lão trưởng biết chắc đó là Dương Toàn?

Ông già gật đầu:

- Ta biết chắc thế, cũng như biết chắc người là đệ tử của Ngô Lâm và đêm trước đã suýt mất mạng trong mé rừng bên khu đồi đá ngoài thôn Đông Hạ Hoa Lư.

Trước nét kinh ngạc của Tiểu Giao, ông già tiếp:

- Ta còn biết chắc Dương Toàn đã kết giao với hai người khác để truy tìm kiếm thần. Hai người đó là Trương Hưng và-

Ông ngừng lại hỏi Trần Lâm:

- Người biết người kia là ai không?

Không chờ Trần Lâm kịp lên tiếng, ông già nói:

- Người kia là Khuất Ngự Phong.

Ông khẽ thở dài:

- Cả hai kẻ kết giao với Dương Toàn đều đã bị lão ám toán bằng những mũi phi đao khắc hình trái núi.

Ông suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Giết Khuất Ngự Phong bằng chính võ khí của Khuất Ngự Phong rồi lại đổi ngay cái tên Khuất Ngự Phong mà hành động thì đâu còn sợ lộ tung tích. Lão đã chọn những lúc bất ngờ nhất để ra tay nên thành công dễ dàng. Sở dĩ mấy ngày nay lão mới làm việc đó vì ước đoán việc truy tìm kiếm thần đang tới hồi kết thúc. Lão vừa muốn độc chiếm kiếm thần vừa muốn giữ an toàn tuyệt đối cho mình. Theo ý lão, mọi người sẽ đổ xô đi tìm Khuất Ngự Phong trong lúc lão thanh thoi ôm kiếm thần ngồi một chỗ. Oan nghiệt cho lão là chính tay lão giết Khuất Ngự Phong mà đứa con trai lão lại dính ninh lão bị họ Khuất giết, và oan nghiệt hơn nữa là đứa con lại dính ninh lão chính là họ Khuất.

Cả Trần Lâm, Bạch Hổ và Tiểu Giao đều thấy như ông già vừa giải đáp giúp họ những thắc mắc về cách hành xử khoa trương khó hiểu của họ Khuất. Giọng Trần Lâm có vẻ tin cậy hơn:

- Lão trượng bảo Dương Toàn từng bị họ Khuất đánh văng kiếm thần khỏi tay, tại sao họ còn phải tìm kiếm mười mấy năm? Và lại, việc xảy ra như thế, tại sao hai người còn kết giao?

Ông già nói:

- Người ta giết kẻ khác vì sợ bị giật mất cái lợi nhưng lại dễ dàng kết nhóm khi thấy đó là cách hay nhất để dành được cái lợi. Việc kết giao của Dương Toàn với Khuất Ngự Phong là thế. Lúc Dương Toàn giữ thanh kiếm thần do sư huynh trao thì họ Khuất cố giật. Sau đó, sự tình đổi khác, thanh kiếm thất lạc, cả hai đều thấy khó thể tìm lại bằng sức của riêng mình nên đã kết giao.

Ông giơ mảnh khăn trong tay lên ngó rồi tiếp:

- Thực ra chuyện kết giao của họ là do Trương Hưng. Họ Trương là kẻ phiêu bạt, tình cờ gặp Khuất Ngự Phong và xin làm nghĩa đệ. Họ Khuất đem gã qua Giao Châu, nhưng gã không có mặt lúc xảy ra trận đấu giữa Dương Toàn với Khuất Ngự Phong. Lúc gã tới nơi thì phát giác Dương Toàn đang hấp hối nên ra tay cứu chữa. Nhờ đó, gã được nghe câu chuyện kiếm thần và gợi ý cho cuộc kết giao của cả ba.

Ông già chỉ tay về hướng thôn Đông Hạ:

- Mười mấy năm qua, cả ba vẫn định ninh thanh kiếm lẫn lóc ở một góc nào tại khu đồi đá phía đó. Điều này thì do ta suy đoán nhưng chắc đúng sự thực. Thế rồi, tình cờ Trương Hưng phát giác hành tung của gã Lê Đại Hào cùng bà già quê mùa có mảnh khăn này và cả ba đã có mặt kịp lúc. Vì thế Đại Hào bị giết và tung tích kiếm thần lộ rõ sau khi cả ba nhận biết bà già đã trao cho Đại Hào một thanh kiếm giả. Cho nên bà già và đứa nhỏ kia bị họ bắt đi để tra vấn và cả ba đều thấy việc truy tìm kiếm thần kể như đã xong. Vào lúc đó, Dương Toàn đã nhanh tay hơn hai kẻ kia. Nhưng-

Ông già nhìn về phía chân trời mỗi lúc một thêm rạng sáng, giọng đột nhiên trầm hẳn xuống:

- Ta chỉ không dám ngờ Dương Toàn đã xuống tay hạ sát ngay vị sư huynh tàn phế của mình. Lòng tham mù quáng khiến lão không còn nghĩ tới tình nghĩa và cũng cạn hết lòng thương xót.

Bạch Hổ, Tiểu Giao cùng la lên:

- Lão trượng đã thấy việc này?

Ông già lắc đầu:

- Ta không chứng kiến vì tới nơi quá trễ. Sở dĩ ta biết vì đã thấy Dương Toàn cùng Trương Hưng từ hang đá đi ra. Khi hai người kia đi khuất xuống chân núi thì ta thấy hai đứa mi đang leo ngược lên. Ta đã theo sát phía sau các mi bước vào hang động nên biết chuyện gì vừa xảy ra và do ai làm. Có lẽ chính Trần Đường cũng không hề biết đã bị chết dưới tay sư đệ của mình.

Ông nhìn Bạch Hổ và Tiểu Giao nói:

- Chuyện đó khiến ta mất chút thời giờ nên lại thêm một người mất mạng dưới chân núi cũng bởi mấy mũi phi đao khắc hình trái núi lén tung ra từ rừng đêm.

Ba người đều cảm thấy quay cuồng vì những điều ông già kể lại, trong lúc ông già lơ đãng nhìn quanh.

Bé Hoàn đứng bên Tiểu Giao ngơ ngác ngó từ người này qua người khác. Bàn tay trái nó sưng vù với những vết bầm đen nhưng nó hoang mang tới mức không còn cảm thấy đau đớn.

Đột nhiên, ông già đưa tay ngoắc đứa nhỏ.

Nó do dự một lát rồi bước lên. Đặt mảnh khăn vào tay nó, ông già nói:

- Bây giờ vật này là của mi.

Đứa nhỏ cầm mảnh khăn, nhìn nhanh về cuối dốc đá. Nó nhớ lại dì Lê trong cơn hấp hối. Dì cố gom sức trao cho nó mảnh khăn, nhắc giữ kỹ rồi đưa lại cho Tiểu Giao. Cầm mảnh khăn trong tay, nó bước về phía cô gái trong lúc nghe văng bèn tai lời thêu thào của dì Lê:

- Ghép mảnh khăn này với mảnh khăn dì bỏ rơi trên giường sẽ có tấm họa đồ chỉ rõ nơi giấu kiếm thần. Tiểu Giao tìm ra kiếm thần thì dù phải chết như vậy dì cũng vui rồi.

Liên tục mấy ngày, đứa nhỏ đã nghe nhắc tới kiếm thần và thấy rõ mọi người đều mong chiếm được. Nhưng nó cũng thấy những người dấn dập tới kiếm thần đều chết thê thảm. Trước mắt nó, xác dì Lê còn nằm trên nền đá ngay bên xác những kẻ cực kỳ hung dữ. Nó nhìn Tiểu Giao và thấy rõ nét tiêu tụy trên khuôn mặt nàng.

Mấy ngày trước, khi chứng kiến nàng đoạt lại chiếc ống tre từ tay Lê Đại Hào, nó đã nghĩ không một mối nguy nào có thể đe dọa nàng. Nhưng lúc này, nó lại thấy nàng yếu đuối không khác dì Lê. Nó chợt nghĩ:

- Chị ấy sẽ ra sao khi có kiếm thần?

Thấy đứa nhỏ đi về phía mình với vẻ suy tư, Tiểu Giao hơi ngạc nhiên. Nó nắm tay nàng, gọi:

- Chị Giao!

Nàng đặt bàn tay lên mái tóc đứa nhỏ và nhận ra bàn tay sừng tấy của nó. Nàng vội ngồi xuống cầm bàn tay nó lên hỏi:

- Em đau lắm không?

Đứa nhỏ không trả lời. Nó hỏi nàng:

- Chị có lược được mảnh khăn như thế này trong nhà dì Lê không?

Nó giơ mảnh khăn lên cho Tiểu Giao coi. Nàng lấy từ trong mình ra mảnh khăn đã lược được đưa cho đứa nhỏ. Nó quăn hai mảnh khăn làm một, nói:

- Dì Lê dặn em giao lại cho chị cả hai mảnh khăn.

Nó nói tiếp thật nhanh:

- Nhưng em muốn giữ lại chứ không muốn đưa cho chị.

Tiểu Giao ngạc nhiên:

- Em biết rõ về những mảnh khăn này chứ?

Đứa nhỏ gật đầu:

- Em biết. Nhưng em không muốn đưa cho ai.

- Sao vậy?

Thấy đứa nhỏ nắm chặt hai mảnh khăn trong tay im lặng, Tiểu Giao hỏi:

- Em muốn có một kỷ vật của dì Lê hả?

Đứa nhỏ lắc đầu. Tiểu Giao lạ lùng hỏi tiếp:

- Em muốn chị bỏ theo trong mộ của dì sao?

Đứa nhỏ xua tay:

- Không phải thế!

- Vậy sao em không làm như lời dì Lê dặn?

Đứa nhỏ nói:

- Em không muốn!

Tiểu Giao suy nghĩ rồi nói:

- Em giữ lại cũng được. Nhưng em cần cho chị coi các đường thêu trên khăn một lần.

Đứa nhỏ vội giấu hai mảnh khăn ra sau lưng như sợ Tiểu Giao giật mất. Nó nói như sắp bật khóc:

- Em không muốn chị coi!

Tiểu Giao ngơ ngác nhìn đứa nhỏ. Dáng vẻ khổ não của nó khiến nàng đành buông xuôi:

- Thôi, tùy em! Nhưng em ráng nhớ kỹ lời dì Lê dặn ra sao.

Đứa nhỏ đứng lặng hồi lâu rồi hỏi:

- Chị bảo tùy em hả?

Tiểu Giao khẽ gật đầu. Đứa nhỏ trút một hơi thở dài như vừa quyết định xong. Nó nói:

- Em sẽ tới khẩn xin với dì.

Dứt lời, nó đi thẳng xuống cuối dốc, tới bên xác bà già. Quì xuống bên cạnh, nó thì thầm khẩn một hồi dài rồi trải hai mảnh khăn trên nền đá.

Cả ba người và ông già lạ mặt đều không rời mắt khỏi đứa nhỏ. Mặt nó ràn rụa nước mắt nhưng môi nó bặm chặt trong lúc hai tay nhắc thanh gươm nằm lẫn bên cạnh. Mọi người chưa rõ ý nó ra sao thì đứa nhỏ nghiêng răng bảm lưỡi gươm liên hồi lên hai mảnh khăn.

Tiểu Giao hét lên chạy tới, nhưng cả hai mảnh khăn đã biến thành những miếng vụn. Bé Hoàn vớt thanh gươm xuống nền đá, đứng lên, nghẹn ngào nói:

- Em không làm theo lời dì vì em sợ cho chị. Bây giờ thì hết sợ rồi.

Tiểu Giao ôm đứa nhỏ vào lòng, nước mắt cũng chảy dài trên má nàng. Ông già chột lên tiếng:

- Thằng bé này khá lắm. Nó không mê muội như nhiều kẻ khác.

Thấy Trần Lãm và Bạch Hổ băn khoăn, ông già tiếp:

- Nó đã chặt đứt nguồn gốc tai họa cho mảnh đất này. Mai đây sẽ không còn những kẻ vác gươm tới Hoa Lư để truy tầm kiếm thần nữa.

Trần Lãm bỗng lên tiếng như than tiếc:

- Vậy là lại mất hết dấu vết kiếm thần.

Ông già lắc đầu:

- Ta ngỡ người phải nghĩ khác hơn chứ. Cớ sao lại than tiếc như thế?

Trần Lãm nhìn ông già nghiêm giọng:

- Kiếm thần được tạo nên do khí thiêng sông núi của đất nước này và là báu vật trấn quốc của giòng giống Lạc Hồng. Một báu vật như thế không thể để cho vùi lấp vào quên lãng hoặc lọt vào bàn tay cuồng vọng của những kẻ ngoại bang.

Ông già ngửa đầu cười ngất khi Trần Lãm dứt lời. Trần Lãm sẵng giọng:

- Không lẽ chuyện đó đáng tức cười lắm sao?

Thấy Trần Lãm nhìn mình với ánh mắt khó chịu, ông già dùng đĩnh nói:

- Chuyện không đáng tức cười nhưng cách nghĩ của người thì khó buộc ta nín cười được.

Ông nhìn thẳng vào mắt Trần Lãm, đổi giọng hỏi:

- Người có tin bàn tay người nắm giữ được khí thiêng sông núi của đất nước này không?

Trần Lãm chưa biết đáp ra sao, ông già đã nói:

- Không ai có thể làm được việc đó! Kẻ tin mình có thể nắm khí thiêng sông núi trong tay để biến thành khí cụ tạo quyền uy tên tuổi cho mình là kẻ đui mù vì tham vọng. Còn kẻ sợ khí thiêng sông núi lọt vào tay người khác khiến cả giòng giống lâm nguy là kẻ đui mù vì thiện chí. Cả hai loại đui mù đó không chỉ tự đẩy đoạ bản thân mình mà còn gieo tai ương cho đời. Đó là những kẻ tự chuốc họa và mang họa tới cho mọi người. Ta nín cười sao được khi thấy có những kẻ ăn không ngon, ngủ không yên vì suy nghĩ ngu muội như thế.

Giọng ông già sang sảng khi ông nói tiếp:

- Kiếm thần tạo nên do khí thiêng sông núi thì khi tan biến đi sẽ hoàn lại là khí thiêng sông núi. Linh khí đó không thể bị chôn vùi ở một xó xỉnh tối tăm cũng như không thể nắm gọn trong một bàn tay bất chính.

Âm vang lời nói của ông già như tiếng chuông ngân dài trong đầu mấy người đang đứng phía trước. Ông già chột thấp giọng nói:

- Thực ra kiếm thần không chỉ mất hần dấu vết do việc thăng bé kia hủy hoại mảnh họa đồ. Việc đó xảy ra đã lâu rồi, từ trước khi tấm họa đồ kia được vẽ ra.

Trần Lâm cùng Bạch Hồ, Tiểu Giao ngỡ như đang đi lạc vào giữa cơn mộng với cảm giác thực hư lẫn lộn.

Bên tai họ, giọng ông già vẫn vang lên:

- Ta biết chắc việc đó xảy ra ít nhất cũng từ trước khi Triển Hoành bị người của Đông Sơn phái đón giết. Thanh kiếm do Triển Hoành mang theo và truyền giấu cho tới giờ này cũng chỉ là một thanh kiếm giả, hết như thanh kiếm mà sư đệ của Triển Hoành đã vất lại thôi.

Một nụ cười nửa như giễu cợt nửa như mỉa mai chua chát phác họa trên môi ông già. Trần Lâm không kìm được nỗi kinh ngạc, bật kêu lên:

- Kiếm giả?

Ông già gật đầu:

- Triển Hoành quả đã tìm được một thanh kiếm mà ông ta tin chắc là kiếm thần. Biết sẽ khó tránh bị theo đuổi tranh giành nên ông ta cho làm hai thanh kiếm giả, một trao cho Đậu Hải Long và một mang theo trong mình. Riêng thanh kiếm thật, ông ta cất giấu tại một nơi mà chỉ riêng ông ta biết rõ.

Trần Lâm thắc mắc:

- Việc riêng kín đáo của Triển Hoành sao có thể lọt ra ngoài được?

Ông già lắc đầu:

- Làm gì có chuyện kín bưng trên đời này! Về thanh kiếm kia thì không riêng Triển Hoành biết, vì ông ta đã tiết lộ cho một sư đệ của mình là Khuất Ngự Phong. Trước khi cùng Đậu Hải Long chia đường rời Giao Châu, Triển Hoành đã viết thư cho Khuất Ngự Phong. Ông ta giao thư cho Đậu Hải Long vì nghĩ mình sẽ gặp nhiều khó khăn và cũng không dự tính trở về phương bắc ngay. Trong thư, Triển Hoành hẹn Khuất Ngự Phong tới Giao Châu giúp ông ta và cho biết kiếm thần đã được giấu kín. Vì thế, Khuất

Ngự Phong biết chắc thanh kiếm bị người của Đông Sơn phái đoạt trên mình Triển Hoành cũng chỉ là kiếm giả.

Ông lại lắc đầu thở dài:

- Không may cho Đậu Hải Long vì không hề biết điều này nên vẫn nghĩ người của Đông Sơn phái đã đoạt được kiếm thần.

Trần Lâm thắc mắc:

- Đậu Hải Long vẫn có thể biết sự thực qua Khuất Ngự Phong hoặc qua chính lá thư của Triển Hoành.

Ông già nói:

- Khuất Ngự Phong không thể tiết lộ cho ai vì Triển Hoành muốn thế. Riêng Đậu Hải Long dù có đọc thư cũng không biết gì, vì phần quan trọng nhất đã được Triển Hoành viết bằng thứ mực chỉ riêng ông ta và Khuất Ngự Phong biết cách làm cho hiện lên.

Ông bỗng hỏi Trần Lâm:

- Người có dịp biết Đậu Hải Long không?

Trần Lâm lắc đầu:

- Từ lâu, tôi chỉ nghe nhắc Giang Nam tam kiệt gồm ba người là Triển Hoành, Khuất Ngự Phong và Đậu Hải Long, nhưng cho tới nay tôi chưa biết mặt một người nào.

Ông già lại hỏi:

- Người nghe nói về ba người đó thế nào?

- Lời đồn đại nhiều năm nay thường chỉ nhắc tới Khuất Ngự Phong là một tay bản lĩnh tuyệt cao và thủ đoạn tàn ác. Ngoài ra, rất ít ai nhắc tới hai người kia.

Ông già dăm chiêu suy nghĩ rồi nói:

- Trên đời này, khó biết ai là kẻ bản lĩnh tuyệt cao, nhưng thủ đoạn tàn ác thì có lẽ không hiếm. Suốt mười năm qua, Khuất Ngự Phong đã gây không ít chuyện thù hằn và mấy năm gần đây đã nhiều lần nhúng tay vào máu. Tuy nhiên, gã sư đệ của họ Khuất là Đậu Hải Long có lẽ còn cao hơn sư huynh của y nhiều về mặt này.

NHỮNG ÁNG MÂY TRÔI

Trần Lãm đứng đối diện với ông già cách chừng ngoài một trượng. Bạch Hổ, Tiểu Giao và bé Hoàn đứng xích về một bên. Tất cả đều lắng theo giọng kể đều đều của ông già:

- Đậu Hải Long trở về phương bắc nhưng vẫn ngày đêm mơ tưởng kiếm thần, nhất là khi y được biết đại sư huynh Triển Hoành đã thọ nạn. Lập tức y quyết định trở lại Giao Châu và rủ Khuất Ngự Phong cùng đi.

Ông già nhìn vào mặt từng người đang lắng nghe, kể tiếp:

- Không lâu sau đó xảy ra cuộc đọ sức giữa Khuất Ngự Phong và Lý Hồng Dương tại bắc thùy Giao Châu. Lý Hồng Dương thất thế và tự cho là có mối nhục cần trang trả. Do những lời đồn đại về uy lực vô song của kiếm thần, Lý Hồng Dương liền nghĩ tới việc truy lùng để nắm trong tay thứ khí giới có thể đánh bại Khuất Ngự Phong. Họ Lý đã tới An Nam Đô Hộ Phủ xin Lý Tiến hợp lực. Lý Tiến vẫn nghĩ kiếm thần là toàn bộ sức mạnh của Giao Châu nên muốn giữ vững quyền lực tại đất này thì cần đoạt lấy kiếm thần. Thế là đứng bên Lý Hồng Dương có đủ các hạng người đang xu phụ Lý Tiến-

Thấy câu chuyện đang chuyển hướng đi xa, Trần Lãm nhắc:

- Còn họ Đậu ra sao?

Ông già nhìn Trần Lãm khẽ nói:

- Y không còn nữa.

- Sao vậy?

- Đơn giản là y đã chết.

Ông già buông lửng câu nói rồi đứng im.

Một hồi sau, ông mới tiếp:

- Hải Long dù không bằng các sư huynh của y nhưng cũng có bản lĩnh hiểm có. Tiếc là y thấp trí nên đã bỏ mạng dưới tay Dương Toàn, dù y từng có lần đánh bại Dương Toàn.

Trần Lâm hỏi:

- Lão trưởng được chứng kiến hay chỉ nghe kể lại chuyện này?

Ông già thở ra một hơi dài buồn bã:

- Chính tay ta vùi xác Đậu Hải Long bên mé rừng lau và ngay sau đó tìm ra kẻ giết y là Dương Toàn. Hải Long tự nhận là Khuất Ngự Phong để kết giao với Dương Toàn và Trương Hưng suốt mười mấy năm qua. Bài học thật giả học được của Triển Hoành đã được y ứng dụng thật khôn ngoan khiến gần như không còn ai nhắc tới cái tên Đậu Hải Long nữa. Chính Lý Hồng Dương cho tới khi chết vẫn đinh ninh đã có lần cùng Khuất Ngự Phong độ sức, trong khi người giao đấu với y chỉ là Đậu Hải Long. Nhưng không ngờ Hải Long lại thua trí Dương Toàn và sau khi y chết, Dương Toàn lại theo đúng kế sách của y, tự nhận là Khuất Ngự Phong. Vậy là sau khi Hải Long mạo danh Khuất Ngự Phong lại có Dương Toàn mạo danh Khuất Ngự Phong. Như thế trong thời gian qua, đã có hai Khuất Ngự Phong xuất hiện trên đất Giao Châu này.

Trần Lâm băn khoăn:

- Vậy Khuất Ngự Phong đi đâu sau khi cùng Đậu Hải Long trở lại Giao Châu? Không lẽ lão đã bị Đậu Hải Long ám toán?

Ông già lắc đầu:

- Họ Khuất vẫn ở nguyên tại chỗ của mình bên Động Đình Hồ. Y không đi đâu cũng không bị ám toán. Y xuất hiện lần chót tại Giao Châu vào dịp nhận thư của Triển Hoành, cách đây hai mươi sáu năm rồi. Trong lần đó, y đã giao đấu với một cao thủ Đông Sơn là Trần Đường. Trận đấu không phân hơn thua nhưng đã gieo vào đầu y một ý nghĩ về con đường võ học. Họ Khuất chợt thấy rằng khi theo võ học mà ước muốn trở thành người vô địch thì không khi nào còn tìm nổi sự thanh thoi. Bởi lẽ, sau giây phút nhọc nhằn tìm chiến thắng bao giờ cũng là giây phút ưu tư lo lắng về một thất

bại có thể xảy ra. Sống theo cách đó là tự đánh mất cuộc sống của mình dù vẫn còn hơi thở.

Ông già hất hàm về phía xác Dương Toàn, tiếp:

- Các người có thể thấy rõ điều đó qua trường hợp của Dương Toàn và Đậu Hải Long. Hai người đó vì cuồng vọng tạo danh vô địch nên đã chôn vùi gần trọn cuộc đời bên những kẻ đá đất Hoa Lư này. Họ đã quên cuộc sống của chính mình và quên hết mọi mối dây tình nghĩa. Sự đui mù đã đưa Dương Toàn tới chỗ hạ sát Trần Đường và chém bay đầu chính đứa con trai duy nhất của mình. Trong khi đó, Đậu Hải Long đã hạ sát sư huynh của mình theo cái cách độc ác hơn là biến sư huynh thành một loài dã thú khát máu. Cả hai đã tàn phá cuộc đời riêng của mình bằng những tội ác ghê tởm và tàn phá luôn cả cuộc đời của không ít người khác.

Nhìn về phía xác Dương Long, ông hạ thấp giọng:

- Tội nghiệp thằng bé luôn nhớ thương cha!

Câu chuyện kéo dài của ông già với những chi tiết kỳ lạ khiến ba người ngơ ngẩn nhìn nhau.

Cuối cùng Trần Lâm hỏi:

- Bằng cách nào mà lão trượng tợn mọi điều tới mức đó?

Ông già mỉm cười:

- Chuyện không khó lắm, nhất là đối với ta.

Trần Lâm thắc mắc:

- Lão trượng có phương pháp xét đoán khác thường chăng?

Ông già nói:

- Không, chẳng có gì khác thường cả! Nhưng, người thử đoán coi!

Trần Lâm nhìn ông già lắc đầu.

Ông già bật cười thành tiếng, nói chậm từng lời:

- Đơn giản là ta có dự phần trong đó. Ta là Khuất Ngự Phong!

Ba người đồng loạt kêu lên khi ông già thốt ra những lời cuối. Ông già nhắc lại:

- Ta chính là Tuấn Sơn Khuất Ngự Phong ở Động Đình Hồ. Vì không muốn tranh hơn thua nên ta đã từ chối yêu cầu trở lại Giao Châu cùng Đẩu Hải Long để quần quanh trong mấy mảnh vườn của mình. Nhưng mấy năm nay, những lời đồn đại bay về đã khiến ta buộc lòng phải tới đây. Ta có thể mặc cho đời tô trắng bôi đen lên thân danh ta, nhưng không thể ngồi im khi có kẻ nhân danh ta để tạo hung tác ác. Hơn một năm nay, ta kín đáo theo dõi kẻ đang mạo danh ta và cuối cùng đã tìm ra mọi ngọn nguồn. Nhưng lúc này thì những kẻ đó không còn trên đời nữa. Họ đã trả giá xong cho chính hành vi của họ, không cần ta phải xuống tay.

Ông nhìn Bạch Hổ, Tiểu Giao dịu giọng:

- Hai đứa mi có điều kiện tiên thiên rất tốt để theo đuổi võ học. Nhưng hãy nhớ rằng học võ là để diệt trừ những hèn yếu của bản thân chứ không phải để giành phần hơn với người khác.

Quay về phía Trần Lâm, ông nhắc:

- Với người, ta nghĩ không nên thắc mắc thêm về kiếm thần. Không một bàn tay nào dù to lớn tới đâu có thể nắm trọn linh khí của đất Giao Châu này để biến thành công cụ cho riêng mình. Kiếm thần tuy mất dấu cũng chỉ là sự vắng bóng của một hình hài giả tạm nhất thời được dùng làm một thứ biểu trưng mà thôi. Có thể thanh kiếm mà thuở nào Triển Hoành tìm thấy cũng chỉ là kiếm giả, và cái hình hài kia đã mất từ cả ngàn năm trước. Tuy nhiên, linh khí kiếm thần vẫn luôn luôn còn nguyên vẹn với chứng cứ hiển nhiên là nỗi lòng thiết tha vì đất nước của những con dân Hồng Lạc. Thay vì đôn đáo ngược xuôi với ý nghĩ cố bảo vệ kiếm thần, người hãy nhìn ngược lại chính trái tim mình. Nếu tim óc của người chìm ngập trong tro tàn danh lợi thì người có cầm hàng trăm thanh kiếm thần trong tay cũng không còn ý nghĩa. Vì lúc đó, cái mà người có chỉ là một hình hài nguy trá chứ không phải linh khí thiêng liêng của đất nước này. Thanh kiếm người cầm trong tay dù là kiếm thần đích thực chẳng nữa cũng đã trở thành thanh kiếm vô hồn.

Ông nói tiếp thật chậm:

- Mọi quyền lực trên cõi đời này đều không đủ sức tranh thắng với những con tim luôn hừng nóng khí thiêng sông núi. Hãy lo sợ lúc ngọn lửa thiêng kia tàn lụi trong tim chứ đừng sợ kiếp thân rơi vào tay kẻ khác.

Ông già ngưng lại, nhìn theo dãy núi kéo dài trùng điệp đang tỏ rạng dần, khẽ thở dài:

- Lần viếng Giao Châu này của ta là lần chót. Tiếc là ta không còn gặp Trần Đường, người duy nhất có thể cùng ta trò chuyện. Thôi, đêm đã qua rồi! Các người nên lo cho những người không may vừa nằm xuống.

Dứt lời, ông khẽ đưa bàn tay lên ra dấu già từ.

Trần Lãm, Bạch Hổ, Tiểu Giao chưa kịp lên tiếng, ông đã vút đi như một làn tên. Ba người đứng lặng nhìn theo cho tới khi ông già khuất hẳn vào rừng cây dày đặc. Bầu trời xám xịt bắt đầu ửng đỏ. Những tảng mây chồng chất bị những vệt sáng dài chiếu ngược lên từ phía trời đông xé toang thành nhiều mảnh.

Trần Lãm quay lại lên tiếng:

- Ta nên lo cho mọi người thôi.

Vừa nhìn quanh, ông vừa nói thêm:

- Có lẽ nên chuyển di thể Triệu phu nhân và Dương Long về chỗ của trưởng huynh ta.

Ông nhìn Tiểu Giao hỏi:

- Tiểu Giao nghĩ sao nếu ta đem Dương Toàn theo?

Ông nói thêm để diễn tả hết ý của mình:

- Dù sao, nghĩa tử là nghĩa tận. Vả lại, phút cuối của ông ấy cũng đáng cho ta phải nghĩ khác.

Tiểu Giao vội gật đầu:

- Cháu xin theo ý chú.

Bạch Hổ hỏi:

- Còn Lý Hồng Dương và Lôi Chấn?

Trần Lãm nói:

- Người của Đô Hộ Phủ sẽ tới đây bây giờ. Ta không cần lo cho họ.

Vừa bước về phía xác Dương Toàn, ông vừa nhắc hai người:

- Hãy bám theo các lùm cây để không ai nhìn thấy. Phạm đệ công theo bé Hoàn được chứ?

Bạch Hổ gật đầu.

Khi ánh nắng bắt đầu chiếu xiên xuống những ngọn cây cao, ba ngôi mộ mới đã được đắp xong trong hang động.

Tiểu Giao buông mình xuống một phiến đá, kéo đứa nhỏ vào lòng. Bên cạnh nàng, Trần Lâm và Bạch Hổ đứng như hai pho tượng. Cả ba không nói một lời. Đứa nhỏ nắm chặt bàn tay Tiểu Giao nhìn sừng tảng đá dựng làm mộ bia cho dì Lê.

Trong không khí chìm lắng của khu hang động, Tiểu Giao nhớ lại giây phút đầu tiên nhìn thấy vị sư thúc với mái tóc dài phủ kín hai vai.

Rồi nàng chuyển về gương mặt hiền hậu của dì Lê, người đàn bà đã rời bỏ cảnh cao sang bước vào kiếp sống quê mùa lam lũ suốt mấy chục năm dài. Từ cuộc đời của bà, Tiểu Giao nhớ lại câu chuyện của ông già về thanh kiếm thần. Nàng nghĩ thầm:

- Gia đình dì đã tan nát chỉ vì một thanh kiếm giả.

Tiểu Giao chợt nhớ lại mối hận thù với họ Khuất. Suốt mấy ngày qua, nàng đã luôn khao khát được băm vằm họ Khuất, nhất là sau khi nhận ra mấy mũi phi đao khắc hình trái núi ghim trên thân thể nhị sư thúc. Nàng rùng mình khi hình dung ra cảnh nàng có thể thực hiện được nỗi khát khao trả hận của mình và tự hỏi:

- Ta sẽ ra sao khi biết chắc kẻ vừa bị ta sát hại cũng là một vị sư thúc của ta?

Nàng không tìm câu trả lời mà chuyển ý nghĩ qua Dương Long:

- May mà Dương sư huynh đã chết trước khi biết rõ mọi sự!

Trần Lâm thấy Bạch Hổ và Tiểu Giao đều lặng lẽ thì chậm chậm bước về phía hiên đá, nơi đã là mái nhà che chở vị trưởng huynh của ông suốt mười mấy năm. Bắt gặp ánh mắt ngó theo của bé Hoàn, ông khẽ ngoắc nó. Đứa nhỏ nhích khỏi Tiểu Giao, đi về phía Trần Lâm. Ông dắt nó đi sâu vào phía

trong với tâm trạng mệt mỏi đã rồi. Câu chuyện của ông già về kiếm thần và những chi tiết thực tế khiến Trần Lãm không ngừng bút rút về những ý nghĩ đã có. Ông đã qua nhiều ngày đêm trăn trở tìm mưu triệt hạ Khuất Ngự Phong và không lúc nào ngớt ưu tư về việc kiếm thần lọt vào tay người phương bắc. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu ông:

- Quả là đáng hổ thẹn vì ngu si tới mức đó!

Ông cúi nhìn đứa nhỏ và nhớ lại hành vi của nó chặt nát mấy mảnh khăn. Vuốt nhẹ mái tóc nó, ông hỏi:

- Cháu có muốn cùng đi với ta không?

Bé Hoàn nhìn ông bằng ánh mắt tự lự.

Trần Lãm tiếp:

- Năm nay ta gần bốn mươi tuổi rồi mà vẫn không có con. Ta rất mong có một đứa con thông minh và can trường như cháu. Cháu có bằng lòng nhận làm con của ta không?

Đứa nhỏ hỏi lại:

- Cháu theo chú thì mẹ cháu ra sao?

- Mẹ cháu vẫn sống tại nhà như bấy nay. Ta sẽ chu cấp đầy đủ cho bà ấy.

Đứa nhỏ lắc đầu:

- Cháu chỉ có mẹ và dì Lê thôi. Bây giờ dì Lê không còn, cháu chỉ còn lại một mình mẹ. Cháu muốn theo chú lắm, nhưng không làm được. Mẹ cháu sẽ buồn vì phải xa cháu.

Vẫn vuốt nhẹ mái tóc đứa nhỏ, Trần Lãm nói:

- Ta không ép cháu làm trái ý của cháu mà chỉ muốn cháu nghĩ đến điều mong mỏi của ta. Bất kỳ lúc nào cháu thấy thích làm như thế, cháu cứ đến Bồ Hải Khẩu. Tất cả những gì ta có ở đó đều là của cháu. Kể từ giờ này, ta vẫn coi cháu là con trai của ta, dù cháu chưa muốn rời Hoa Lư ngay. Cháu có ưng điều đó không?

Đứa nhỏ không lên tiếng nhưng đưa cả hai tay nắm lấy tay Trần Lãm. Ông nói:

- Vậy là cháu bằng lòng rồi, phải không?

Ông dắt đứa nhỏ đi ngược trở lại, tiếp:

- Bây giờ ta quay lại để nói chuyện này với người em kết nghĩa của ta.

Vào lúc đó, Tiểu Giao vẫn tiếp tục dòng suy nghĩ của mình. Nàng liên tục nhớ lại những người vừa gặp và cuối cùng dừng lại với hình ảnh Hải Yến. Gương mặt xanh xao mệt mỏi của người thiếu phụ lay động không ngừng trong trí tưởng nàng với âm vang của những lời nói yếu ớt:

- Chị đuối lắm rồi- Em phải hứa giúp chị- lo cho chàng!

Lúc này Tiểu Giao mới hiểu rõ ý của Hải Yến. Nàng kín đáo nhìn về phía Bạch Hồ. Chàng khoanh hai tay trước ngực cúi đầu đứng trước mộ vợ như đang bị bao nghẹt giữa cảm giác trống vắng nặng nề. Tiểu Giao bỗng nghĩ cái chết của Hải Yến là nhát chém đau đớn nhất mà Bạch Hồ phải nhận lãnh trong suốt cuộc đời cầm gươm của chàng. Gương mặt Bạch Hồ phờ phạc không còn gợn một nét linh hoạt tinh anh nào. Hải Yến quả đã thấu hiểu tâm tư của chồng và nhìn rõ Bạch Hồ rất cần một bàn tay nâng đỡ. Bất giác Tiểu Giao đứng dậy như bị thôi thúc bởi một sức mạnh vô hình, muốn bước tới đứng sát bên chàng. Nhưng nàng chỉ đứng lên và không rời chỗ trong khi thầm nhủ:

- Không ai có thể thay nổi chỗ của Hải Yến để an ủi chàng được.

Hai người cùng lặng lẽ đứng cách nhau một khoảng ngắn. Hồi lâu, Bạch Hồ bỗng quay lại. Chàng bắt gặp cái nhìn thương cảm sâu thẳm của Tiểu Giao đang hướng về phía mình. Mắt chàng ngừng lại một giây trong cái nhìn đó rồi chàng hướng về phía cửa hang, nói nhỏ:

- Có lẽ chúng ta phải chia tay rồi.

Giọng chàng đượm đầy tiếc nuối.

Tiểu Giao cổ trần tĩnh hỏi:

- Phạm huynh sẽ đi đâu?

Bạch Hồ chỉ tay về phía Trần Lãm nói:

- Tôi sẽ theo Trần huynh. Có thể nội đêm nay chúng tôi đã có mặt tại Bồ Hải Khẩu. Sau đó thì tùy theo- ngày tháng.

Tiểu Giao cắn môi im lặng. Rất mau, nàng hình dung thấy mình đứng chênh vênh trên một mỏm núi cao, lặng lẽ dõi nhìn về nẻo chân trời xa tắp. Nàng không hiểu mình đang tìm kiếm điều gì nhưng rõ ràng bị chìm trong cảm giác hoang vắng rợn người và quên hết cảnh vật xung quanh. Bạch Hồ khẽ thở dài. Chàng ngấm những sợi tóc vương trên má Tiểu Giao, nói:

- Tôi không bao giờ quên mấy ngày vừa qua, nhưng tôi lại mong cô đừng khi nào nhớ tới. Có lẽ như thế sẽ tốt cho cô.

Tiểu Giao hỏi:

- Sao vậy?

Bạch Hồ lắc đầu:

- Tôi không thể giải thích nổi điều gì trong lúc này, nhưng tôi cảm thấy rất rõ là tôi sợ cô sẽ không tránh nổi buồn phiền mệt mỏi. Trọn đời tôi, tôi chỉ mong không khi nào cô phải ưu sầu.

Giọng Tiểu Giao như nghẹn lại:

- Em cũng cầu mong như thế cho Phạm huynh.

Nàng cố nén xúc động nói tiếp:

- Nhưng em không biết điều cầu mong của chúng ta có thành sự thực không.

Bạch Hồ hỏi:

- Ngày mai cô trở về châu Ái hay đi đâu?

Tiểu Giao đáp:

- Em phải trở về tường trình công việc với sư phụ. Sau đó em cũng không biết sẽ đi đâu hoặc ra sao.

Bạch Hồ cảm thấy Tiểu Giao đang cố tránh nói những lời thực lòng muốn nói, và chợt nghĩ sau phút chia tay này chàng sẽ không còn dịp nào gặp lại nàng nữa. Một cảm giác bàng hoàng chợt ào tới khiến chàng hoảng sợ. Nhưng chàng cố trấn áp mình, lên tiếng:

- Cô sẽ ở lại Đông Sơn thôi.

Rồi chàng nói:

- Không hiểu còn lúc nào chúng ta có dịp gặp lại!

Tiểu Giao ngược nhìn chàng. Giọng nàng nhẹ như gió thoảng:

- Em cũng đang nghĩ tới điều Phạm huynh nói, nhưng em lại linh cảm đây là giây phút cuối cùng chúng ta đứng bên nhau.

Bạch Hổ thấy nước mắt lăn dài trên má nàng. Chàng vội cúi xuống nhưng vẫn nghe giọng nàng như đang nghẹn lại:

- Dù vậy, em tin là chúng ta vẫn mãi mãi có nhau.

Nàng ngừng lại một lát rồi tiếp:

- Em chỉ muốn Phạm huynh hứa với em một lời.

Bạch Hổ nhìn vào cặp mắt long lanh ngấn lệ của nàng, hỏi:

- Cô muốn tôi hứa điều gì?

Tiểu Giao nói:

- Chỉ ít ngày nữa thôi, Phạm huynh sẽ lại lao vào giữa vòng gươm đao. Phạm huynh phải hứa với em là cố gắng giữ mình. Ngoài ra, bất kỳ lúc nào có dịp, xin Phạm huynh hãy lo cho bé Hoàn.

Bạch Hổ cầm lấy bàn tay nàng, khẽ hỏi:

- Sao cô không nghĩ một điều gì cho riêng mình?

Để im bàn tay trong tay chàng, Tiểu Giao nói:

- Nghĩ tới Phạm huynh là em đã nghĩ tới em rồi. Từ giờ này, cuộc đời em chính là Phạm huynh vậy.

Bạch Hổ cố kìm một tiếng thở dài. Chàng buông bàn tay Tiểu Giao chậm rãi bước lên phía trước. Ánh nắng dọi bóng chàng lên nền đá thành một vệt dài đen xạm. Bất giác Bạch Hổ bỗng nghĩ:

- Rồi ta chỉ có chiếc bóng này đi theo và nàng cũng vậy. Mỗi người chỉ còn chiếc bóng của chính mình

Chàng toan quay lại nói với Tiểu Giao nhưng chợt nhận ra Trần Lãm cùng đứa nhỏ đang đi tới. Trần Lãm kể với hai người về việc nhận bé Hoàn làm con và nhắc Bạch Hổ:

- Chúng ta phải đưa bé Hoàn về ngay để còn kịp lên đường.

Ông hỏi Tiểu Giao:

- Cháu trở lại châu Ái hay đi cùng chúng tôi?

Tiểu Giao đáp:

- Cháu phải về gặp sư phụ. Sáng mai cháu lên đường sớm. Đêm nay cháu sẽ ở lại đây.

Trần Lâm bắn khoăn nhìn nàng nói nhanh:

- Vậy thì chúng ta đành chia tay. Khi nào có dịp, cháu nên ghé Bồ Hải Khẩu.

Từ phiến đá lớn ngoài cửa động, Tiểu Giao đứng lặng nhìn theo ba người xuống núi. Mỗi bước chân rời xa của họ như đẩy nàng lùi sâu hơn vào một vùng sương sa mù mịt, dù nàng đang phơi mình dưới ánh nắng trưa hè. Rồi bóng ba người chìm khuất sau những lùm cây dày đặc nối tiếp kéo dài theo những dãy đồi vô tận.

Cuối những dãy đồi là dải chân trời xanh ngắt.

Trên nền trời trong, vài cụm mây trắng lững lờ trôi.

TRĂM NĂM CÒN LẠI

Bóng những hàng cờ ngũ sắc khắp đại doanh thành Đẳng Châu in dài trên nền sân rộng.

Nắng chiều nhạt dần chuyển thành màu lụa bạch.

Những đợt gió cuối thu thấm hơi lạnh heo may khiến viên vệ tướng già rùng mình áp cây đao sát vai.

Sứ quân Phạm Phòng Át bắt gặp cử chỉ đó của người thủ hạ. Cặp mắt bén như dao của ông bỗng dịu hẳn trong cái nhìn thương cảm. Những nếp nhăn ngang dọc trên khuôn mặt xạm đen của lão tỏa ra sức hút dị kỳ khiến vị sứ quân nắm chặt hai bàn tay đang đặt trên thành kỷ tựa hồ cố nén một cơn xúc động.

Gió chiều từng đợt tiếp tục lay nhẹ những hàng cờ. Lẩn trong hơi gió chốc chốc nổi lên âm vang của những hồi trống vắng lại từ xa.

Phạm sứ quân lặng lẽ đứng lên, nhắc thanh gươm đặt nằm ngang trên mặt án, khẽ kéo ra khỏi vỏ. Lưỡi thép loé sáng phả lên mặt ông một làn hơi lạnh. Một tay nắm vỏ gươm, tay kia cầm ngang thanh gươm trần, Phạm sứ quân chậm chạp bước ra thềm đại sảnh. Viên vệ tướng ép cây đao dài sát bên sườn, lặng lẽ bước theo.

Trước tiền môn đại doanh, toán vệ binh đứng dàn như một hàng tượng đá. Những ngọn đao dài với bông ngũ đỏ thắm loé sáng dữ dội dưới ánh nắng chiều.

Phạm sứ quân chuyển cái nhìn từ tiền môn về ngọn cờ dựng giữa nền sân đại sảnh.

Lá cờ lớn hình vuông viền vây rồng nhon hoắt đang bay phấp phật. Màu cờ đen đã bạc với hàng chữ vàng ở chính giữa cũng gần đổi thành màu trắng. Nhưng trước mắt Phạm sứ quân, lá cờ vẫn hiện ra chói lọi với màu

chữ vàng nổi bật trên nền đen dữ dằn giữa lớp viền đỏ rực. Trong khoảnh khắc, ông bỗng thấy mình đang đứng trước đoàn nghĩa binh khí giới tuốt trần, đối diện cùng Trần Lâm. Nét mặt Trần Lâm căng thẳng khi đặt chiếc cán cờ vào tay ông.

Không đầy một tháng sau, ngọn cờ vươn cao trên kỳ đài phía nam thành Đại La giữa những hồi trống trận dồn dập trong cơn mưa tên của các cung thủ Nam Hán.

Phạm sứ quân ngỡ như còn nghe rõ tiếng rít của từng lần tên nhắm thẳng vào ông đang phơ mình trên kỳ đài và liên tục nhắc mình:

- Phải dựng cờ cho thật thẳng.

Một tay nắm chắc cán cờ, ông xoay nghiêng người về phía địch quân, vung út lưỡi gươm cổ bút ngang những lần tên cuồng loạn bay tới.

Thời gian như dài hàng ngàn năm, rồi toàn thân ông chấn động do một va chạm trên vai. Lá cờ nghiêng theo đà chúi người của ông về phía trước cùng lúc tiếng những lần tên lại rít lên. Một chân ông khụy xuống khiến cánh tay gươm chậm lại. Ông chỉ kịp thốt lên hai tiếng:

- Hồng rồi!

Nhưng một tấm khiên thành linh dựng lên chắn ngang phía trước. Tiếp liền, một bàn tay nắm lấy cán cờ.

Lập tức ngọn cờ vươn thẳng lại và ông thấy mình đã đứng sau một hàng khiên dày đặc trong tiếng hò reo như sấm dậy khắp bờ thành.

Quên hẳn mũi tên đang cắm ngập trên vai, ông bước lên kỳ đài giơ cao gươm lệnh. Từng đợt sóng người dồn dập xô lên và một khoảnh khắc sau, suốt mặt nam thành Đại La đã sạch bóng quân thù.

Từ đỉnh kỳ đài, ngắm đại quân ào vào thành như thác lũ, ông nghe thấy lá cờ cũng đang cất tiếng hò reo. Từ đó, lá cờ đen trở thành hiệu kỳ riêng của ông và luôn khiến nổi lên những tiếng la ngưỡng mộ mỗi khi xuất hiện:

- Tướng quân Phạm Bạch Hổ đó!

Phạm sứ quân quay lại nhìn viên vệ tướng đang đứng sau lưng. Ông nói:

- Mỗi lần nhìn lá cờ, ta lại nhớ sự xuất hiện kịp lúc của người tại bờ nam thành Đại La.

Viên vệ tướng già khẽ chớp mắt, trong lúc vị sứ quân nói tiếp:

- Lần đó và cả lần bắt sống Hoảng Thao tại Bạch Đằng, người đều cứu mạng ta.

Lão nắm chặt tay vào cán đao, cúi đầu:

- Thuộc hạ đâu còn toàn mạng để dự mấy trận đó, nếu không có đường gươm cứu tử của sứ quân trong trận Tây Phù Liệt.

Như muốn tránh nhắc chuyện xưa, lão đổi giọng:

- Bẩm, chư tướng đã chuẩn bị sẵn sàng, đang chờ lệnh của sứ quân.

Phạm sứ quân vẫn chăm chú nhìn những nếp nhăn trên mặt người thủ hạ, hỏi:

- Người còn nhớ đã ở bên ta từ lúc nào không?

Lão có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn cung kính đáp:

- Bẩm, ngay từ ngày đầu thuộc hạ gia nhập nghĩa binh cuối năm Canh Dần. Hồi đó sứ quân chưa tới tuổi ba mươi.

Phạm sứ quân khẽ gật đầu:

- Mới đó mà hơn ba chục năm rồi. Cả ta lẫn người lúc này đều đã ngoài sáu chục. Nhưng, có khi nào người tưởng tượng ra cảnh chính người sẽ múa đao cổ giết ta không?

Toàn thân viên vệ tướng run lên. Lão hoảng hốt tới mức nghẹn giọng:

- Dạ, bẩm- bẩm sứ quân-!

Phạm sứ quân chậm rãi bước lại gần, đặt một bàn tay lên vai người thủ hạ:

- Ta biết người không bao giờ tưởng tượng nổi cảnh đó. Người đã đứng bên ta dưới bóng cờ của tướng công Dương Diên Nghệ để khôi phục giang sơn. Người lại đứng bên ta dưới bóng cờ của tiên vương Ngô Quyền để đuổi quân xâm lược. Từ khi có sự biến Dương Tam Kha tới nay, ròng rã hơn hai mươi năm trong cảnh đất nước phân chia thành mười hai sứ, người vẫn từng ngày đứng bên ta tại đất Đằng Châu này. Sinh mạng của ta và

người đã trao gửi cho nhau từng giây phút thì sao có thể nghĩ tới chuyện ta và người sẽ đâm chém lẫn nhau.

Viên vệ tướng bậm chặt môi cố ngăn những dòng nước mắt. Giọng Phạm sứ quân khác hẳn bình thường khiến lão ngỡ như ông đang sắp khóc.

Đột nhiên ông hỏi:

- Người còn nhớ sứ quân Trần Minh Công ở Bồ Hải Khẩu chứ?

Lão ngơ ngác nhìn chủ tướng, đáp lời dè dặt:

- Bẩm, thuộc hạ còn nhớ! Thuở đó, ông ấy vẫn thường tìm gặp sứ quân.

Phạm sứ quân khẽ gật đầu nói như kể chuyện:

- Trước khi theo phò Dương tướng công, ta là nghĩa đệ của Trần Lãm. Hơn sáu năm kể từ buổi mở đầu cuộc chiến giành lại thành Đại La cho tới lúc kết thúc trận Bạch Đằng Giang, ta và ông ấy luôn sát cánh bên nhau. Sau đó, Tiên Vương muốn ông ấy trấn giữ Bồ Hải Khẩu còn ta được giao trách nhiệm bảo vệ đất Đằng Châu này và không còn cơ hội gặp lại nhau do tình trạng ly tan của xứ sở. Dù vậy, ta luôn nhớ tới người nghĩa huynh thuở nào và người đã biết rõ điều này.

Viên vệ tướng khẽ đáp:

- Dạ!

Ánh mắt Phạm sứ quân chột sáng lên chiếu cái nhìn thẳng như lần tên vào mặt lão:

- Vậy, người nghĩ sao khi muốn ta nghe theo chư tướng xưa binh tấn công Bồ Hải Khẩu là đất của Trần Lãm, nghĩa huynh của ta? Chuyện đó có khác gì chính người cầm dao giết ta!

Viên vệ tướng chột nhận ra mạch suy tư của chủ tướng. Lão nói:

- Dạ- bẩm, nhưng Trần sứ quân đã khuất núi và Bồ Hải Khẩu lúc này đang thuộc quyền động chủ Hoa Lư.

Phạm sứ quân nghiêm giọng:

- Dù Bồ Hải Khẩu thuộc về người khác thì ta có cần phải gây ra một cuộc chiến không?

Không còn lúng túng trước ánh mắt như bốc lửa của vị sứ quân, lão lên tiếng:

- Bẩm, nếu chỉ ngồi yên tại Đằng Châu này, sứ quân không thể tóm thâu thiên hạ để dựng nghiệp đế vương. Thuộc hạ thấy cũng như chư tướng thấy rằng tiến chiếm Bồ Hải Khẩu là bước đầu cần thiết để sứ quân mở ra một triều đại mới, nhất là trong cơ hội ngàn năm một thuở như lúc này.

Tiếp tục nhìn người thủ hạ, Phạm sứ quân hỏi:

- Cơ hội đó ra sao?

Giọng lão vệ tướng sôi nổi hơn:

- Bẩm, toàn bộ tinh binh Bồ Hải Khẩu hiện đang theo động chủ Hoa Lư tiến sâu vào Man Động. Lực lượng lưu lại giữ nhà bất quá không hơn một ngàn quân lão nhược. Với uy võ của sứ quân và tinh thần phụ tử chi binh của Đằng Châu ta, lực lượng đó khác nào trái trứng trước một tảng đá xanh. Thuộc hạ tin chắc không quá nửa tuần trăng, trọn vùng đất từ bờ bắc Thanh Quyết trở ra đã nằm trong tay ta. Khi đó, động chủ Hoa Lư có dẹp tan Man Động cũng hết đường trở lui và lâm cảnh tứ bề thụ địch ngay giữa vùng đất lạ đầy sơn lam chướng khí thì dù là thần nhân cũng khó tránh bại vong. Ta chỉ cần vươn tay dài hơn chút nữa, bờ cõi Đằng Châu sẽ mở rộng tới chân đèo Ba Dội, và cái thế vô địch của ta so với mọi vị sứ quân khác đã trở nên rõ ràng. Vì thế, thuộc hạ nghĩ không còn cơ may nào lớn hơn lúc này để mở cuộc nam chinh.

Một nụ cười lạnh lẽo nở trên môi vị sứ quân.

Ánh mắt ông dịu xuống, nhưng ông tiếp tục hỏi:

- Người thấy sao khi ta cho rằng không cần phải gây ra một cuộc chiến?

Giọng lão đánh lại:

- Bẩm, việc đó không cần với thuộc hạ nhưng rất cần với sứ quân.

- Tại sao?

- Thuộc hạ vốn là đứa ngu si nơi đồng ruộng may được kề cận bên sứ quân hơn ba mươi năm thì tâm nguyện bình sinh đã thỏa. Nhưng sứ quân không thể ngồi mãi ở đất Đằng Châu này nhìn ngày tháng trôi qua. Chỗ của

sứ quân phải là kinh đô Cổ Loa để uy đức tưới nhuần khắp bốn cõi cho trăm họ cùng chung hưởng ơn phúc. Chính do mong mỗi đó mà mấy ngày nay, chư tướng nài xin sứ quân xuống lệnh nam chinh. Sứ quân không thể chôn vùi tài đức của mình trong lúc trăm họ khao khát mong chờ một vị chân chúa.

Vị sứ quân khẽ lắc đầu khi lão ngừng nói. Ông chậm rãi lên tiếng:

- Ta thấy con người luôn có mặt rồi tan đi cùng tất cả sự sáng suốt cũng như lầm lẫn của mình. Chỉ tiếc là dường như người ta thường lầm lẫn nhiều hơn, cho nên cuộc đời lúc nào cũng đầy rẫy đau đớn tang thương. Gần như mọi con người đều hăm hở cố đoạt lấy những mưu cầu, nhưng rút cục tất cả sẽ còn lại gì? Người có thể nói cho ta nghe về những thứ còn lại ấy không?

Lão vệ tướng cúi đầu im lặng trước câu hỏi của chủ tướng vì đó là câu hỏi mà trọn đời lão không hề đặt ra. Vãn nhìn lão bằng ánh mắt nặng trĩu u hoài, Phạm sứ quân tiếp:

- Giả dụ những điều người và chư tướng mong mỏi cho ta đều thành sự thực thì chính ta sẽ giữ được gì khi nằm xuống? Người có thể nhìn thấy là ta chẳng giữ được gì kể ngay cả năm xương tìn của mình. Tất cả rồi sẽ thành cát bụi. Ngôi vị hoàng đế hay hào quang của những võ công hiển hách chỉ là những màu sắc do con người tìm ra để tô vẽ cho nhau và tô vẽ cho bản thân. Những màu sắc đó có đáng kể gì khi chính thân xác con người bắt buộc phải trở thành cát bụi! Tiếc thay trong cơn đam mê vẻ ngoài phù phiếm, con người đã không kịp nghĩ tới cái giá phải trả cho những mưu cầu. Người vừa nhắc tới uy võ của ta. Vậy người còn nhớ đã có bao nhiêu đồng đội của chúng ta ngã xuống để tạo nên cái hào quang thượng tướng cho ta chẳng?

Ông ngắt ngang câu nói bằng một hơi thở dài. Viên vệ tướng ngược nhìn lên, giọng chắc nịch:

- Thuộc hạ trộm nghĩ mọi người chỉ làm theo bốn phận, còn uy võ của sứ quân là do chính tài đức riêng của sứ quân chứ đâu phải do xương máu của đồng đội.

Phạm sứ quân vỗ nhẹ lên vai lão:

- Đúng là ta có dự phần vào việc tạo nên uy võ của ta, nhưng trên đời này mọi người đều phải nương cậy lẫn nhau. Nếu không có ta thì người đã bỏ mạng tại Tây Phù Liệt. Ngược lại, không có người thì ta đã chết tới hai lần trên thành Đại La và trên sông Bạch Đằng. Nhưng ta không muốn nói tới mối tương quan này khi nhắc về những đồng đội đã nằm xuống. Thực ra, ta chỉ muốn nhắc tới cái uy võ của ta vốn chỉ là một ảo ảnh phù du nhưng đã phải tạo nên bằng không ít xương máu và đau thương.

Ông nói tiếp chậm rãi từng lời:

- Những mưu cầu lăm lăm đã biến con người thành đam mê mù quáng, miệt mài hành hạ chính mình và hành hạ người khác. Cuộc đời đâu cần phải có những bậc chân chúa hay những đế vương, danh tướng. Người không thấy điều đó sao?

Thấy lão ngơ ngác nhìn mình, ông tiếp:

- Người vừa nói trăm họ đang cần một vị chân chúa và người cùng chư tướng đã nghĩ ta chính là vị chân chúa đó. Cho nên, mọi người mới mong ta động binh đánh dẹp Đinh Bộ Lĩnh rồi sau đó đánh dẹp các sứ quân khác. Nhưng thực ra trăm họ đâu có cần một vị chân chúa nào để dẫn dắt họ xây nên các vĩ nghiệp bằng những cuộc chém giết trong đó chính họ sẽ là người trước tiên phải dâng hiến máu xương. Điều cần thực sự của trăm họ là cuộc sống thanh bình và no ấm.

Viên vệ tướng bật la lên:

- Bẩm sứ quân, nhưng-

Phạm sứ quân giơ tay cắt lời lão và nói:

- Ta hiểu ý người. Người đã nhìn nhận trăm họ cần cuộc sống thanh bình, no ấm nhưng lại cho rằng chỉ một vị chân chúa mới mang lại nỗi điều đó và vị chân chúa đó là ta. Lúc này tại Đỗ Động Giang, chắc Đỗ Cảnh Thạc cũng đang nghĩ mình là chân chúa, và anh em Nguyễn Thủ Tiệp tại Bắc Ngạn hoặc thậm chí kẻ như Lã Đường cũng không nghĩ khác. Thực ra, bọn họ cũng như các người đều ảo tưởng về cuộc đời và ảo tưởng về bản thân mình. Suy xét kỹ hơn, người sẽ thấy hạnh phúc luôn có sẵn trong cuộc sống chứ không phải tặng vật để kẻ này trao cho kẻ khác. Muốn có hạnh phúc,

mỗi người phải tự tạo cho mình trong sự nương cậy lẫn nhau chứ không thể chờ ai ban phát. Ngờ mình có thể ban phát hạnh phúc cho trăm họ là ảo tưởng về bản thân và sẽ trở thành kẻ tàn phá hạnh phúc của trăm họ khi đắm đuối chạy theo giấc mơ điên cuồng đó.

Lão chống thẳng cây đao cúi đầu trong khi giọng Phạm sứ quân đều đều vang lên:

- Người vừa nói cần tưới nhuần tài đức của ta khắp bốn cõi cho trăm họ cùng chung hưởng ơn phúc. Nhưng mở đầu cho cái việc tưới nhuần đó là gì? Đó là cuộc nam chinh xâm chiếm Bồ Hải Khẩu và sau đó là cuộc chiến kéo dài đánh dẹp các sứ quân. Ta không hiểu cái ơn phúc mà ta có thể đem lại cho trăm họ là gì trong cảnh máu lửa triền miên đó.

Viên vệ tướng khẽ lắc đầu. Lão lên tiếng:

- Bẩm, muốn có cơm ăn thì phải lo phá rừng vỡ đất rồi đổ sức gieo trồng. Cảnh gian nguy trong binh lửa của mọi người chẳng qua là gánh nặng phải xan xẻ trên đường đi tới cuộc sống yên lành, tương tự trước đây mọi người đã xan xẻ trong cuộc chiến đánh đuổi kẻ thù phương bắc.

Phạm sứ quân mỉm cười trước lời biện bác của người lính già. Ông nói:

- Ngay lúc này, ta vẫn sẵn sàng làm lại những gì đã làm hơn ba chục năm qua. Nhưng ta mong người cân nhắc kỹ hơn khi đứng trước những sự việc tưởng chừng hoàn toàn tương hợp. Thuở xưa các người chiến đấu theo lệnh của ta, nhưng không vì bốn phận đối với ta. Lúc đó trăm họ sẵn sàng chia xẻ mọi khó nguy cũng không vì bốn phận đối với Dương tướng công hay với tiên vương Ngô Quyền. Tất cả đều cố làm tròn bốn phận gìn giữ giang sơn trong một thời thế không còn cách làm nào khác hơn. Đó là cuộc tụ hội để bảo vệ cuộc sống của giống nòi và để không biến mình thành tôi đòi cho ai, dù đó là một thần nhân. Nhưng lúc này thì không phải thế. Dù người tôn xưng ta là gì chẳng nữa, sự việc xảy ra cũng vẫn nằm trong mưu cầu vương bá của cá nhân ta. Người nên nhớ không cá nhân nào được coi mạng sống trăm họ nhẹ hơn sự nghiệp của riêng mình dù đó là một sự nghiệp cực kỳ vĩ đại. Cho nên, biện bạch như người trong hoàn cảnh hiện nay chính là

những lời xảo trá do vô tình hay cố ý che lấp dã tâm của mình bằng sự đổi trắng thay đen.

Ông khẽ lắc đầu nói tiếp:

- Từ khi về đất Đẳng Châu này, ta vẫn không quên câu chuyện mà ta có dịp biết khi lánh nạn tới Hoa Lư. Đó là câu chuyện về thanh kiếm thần mà người có thể đã nghe nhắc tới. Một gia đình nghĩa khí trù đời đang sống trong an vui bỗng vì ý thức bốn phận mà trở thành tan nát thê lương. Nhưng nỗi đau không phải vì trọn gia đình đã chết thảm dưới gươm đao mà vì đã sẵn sàng chết thảm dưới gươm đao do quyết tâm bảo vệ một thanh kiếm giả.

Giọng ông đột nhiên chìm hẳn xuống khiến lão lắng nghe một cách khó khăn:

- Lẽ chân giả trên đời quả thật khôn lường. Không phải chỉ dì Lê là nạn nhân của vàng thau lẫn lộn mà ngay cả kẻ cầm gươm như Trần Lãm và ta cũng bị đui mù. Dù sao thì ta cũng may mắn nhận được một lời chỉ dẫn là hãy tỉnh táo nhìn ngược lại chính con tim mình.

Viên vệ tướng không hiểu Phạm sứ quân nói gì nhưng không dám lên tiếng. Thấy ông im lặng hồi lâu, lão e dè nói:

- Thuộc hạ sợ Đinh Bộ Lĩnh không nghĩ như sứ quân, nên dù ta có muốn cũng không tránh nổi cảnh binh lửa cho mọi người.

Phạm sứ quân gật đầu:

- Người nói không sai. Ý đồ thống nhất sơn hà của Đinh Bộ Lĩnh hiện ra từ hơn một năm nay khi y tiến binh chinh phạt Hoan - Ái rồi lúc này lo bình định Man Động. Rõ ràng y đang củng cố thế đứng để tiến binh về phía bắc mà đích nhắm đầu tiên của y bắt buộc phải là Đẳng Châu.

Viên vệ tướng nói như la lớn:

- Vậy thì- bẩm sứ quân, sao ta không nhân cơ hội này ra tay trước?

Phạm sứ quân nói:

- Ta không tin việc nam chinh lúc này dễ dàng. Đinh Bộ Lĩnh không thấp trí tới mức quên rằng ta hoặc Đỗ Cảnh Thạc đều có thể tiến binh tới Bồ Hải

Khẩu bất kỳ lúc nào. Cho nên, trước đây Đinh Bộ Lĩnh dùng tinh binh Bồ Hải Khẩu quen với đồng bằng để tấn công Hoan - Ái thì lúc này y sẽ chỉ dùng tinh binh Hoa Lư vốn quen núi rừng để bình định Man Động. Bồ Hải Khẩu không hề bỏ trống như người và chư tướng nghĩ.

Bắt gặp ánh mắt bất ngờ nhìn lên của viên vệ tướng già, ông mỉm cười:

- Người đừng vội nghĩ ta nhụt chí trước khó khăn. Thực ra, suốt mấy chục năm nay quân Đằng Châu chưa hề lùi bước trước bất kỳ kẻ địch nào thì dù có chạm mặt tinh binh Bồ Hải Khẩu cũng chưa hẳn là điều đáng ngại. Ta nói thế chỉ để các người không nhìn sai thực tế và cũng muốn nhắc lại câu hỏi của ta: Tại sao lại phải lao vào một cuộc chém giết như thế?

Lão trả lời một cách dứt khoát:

- Bẩm, chính sứ quân đã thấy là Đinh Bộ Lĩnh không chịu để cho chúng ta ở yên.

Vị sứ quân nói:

- Yên hay không là do chính ta chứ không do kẻ khác ban cho.

Viên vệ tướng ngơ ngác nhìn trong lúc ông căn nhẹ vành môi nhìn ra ngoài sân đại doanh. Bóng tối bắt đầu buông xuống xóa nhòa dần lá cờ đen vẫn đang phấp phật tung bay. Hồi lâu sau, lão lên tiếng:

- Thuộc hạ không thể hiểu nổi ngụ ý của sứ quân?

Phạm sứ quân trả lời viên vệ tướng già nhưng như đang nói với chính mình:

- Khi để cho những mưu cầu do tư ý thôi thúc chắc hẳn khó yên.

Lão không giấu nổi băn khoăn:

- Lúc này thuộc hạ chỉ thấy nếu không sẵn sàng chiến đấu thì ngay mạng sống của chúng ta cũng không còn khi mà một kẻ như Đinh Bộ Lĩnh dẫn quân tới đây.

Phạm sứ quân hỏi:

- Người nghĩ về Đinh Bộ Lĩnh như thế nào?

Lão vệ tướng nói:

- Y là một kẻ hèn mọn ở đất Hoa Lư, nhờ lòng tin của sứ quân Trần Minh Công trở thành người thừa kế binh quyền tại Bồ Hải Khẩu nên sẽ không thể xử sự theo cung cách của một chính nhân khoan hòa độ lượng.

Phạm sứ quân nói:

- Ta e là người nghĩ sai về Đinh Bộ Lĩnh, dù quả thực y xuất thân hèn kém ở đất Hoa Lư. Riêng ta đã gặp y khi y có tên là Đinh Hoàn và chỉ là một đứa bé chăn trâu. Nhưng trong mắt ta từ ngày ấy, y đã không giống mọi đứa trẻ khác. Ta càng trọng y hơn vì y chỉ chịu đến Bồ Hải Khẩu sau khi đã tự tạo cho mình địa vị động chủ Hoa Lư, dù y có thể đến Bồ Hải Khẩu bất kỳ lúc nào và trong bất kỳ tư thế nào cũng được.

Ông ngưng lại trầm ngâm, đoạn tiếp:

- Nhưng- không phải vì y là một kẻ có tài mà ta ngại đương đầu với y-

Ông bỏ lửng câu nói, ánh mắt trở nên xa vắng. Vẫn đứng đối diện với người thủ hạ nhưng ông không còn nhìn thấy lão. Bên tai ông văng lên một giọng nói nghẹn ngào đứt quãng và ông thấy đứng trước ông lúc này là một người con gái mảnh mai đầm đìa nước mắt. Người con gái cắn chặt vành môi như cố nén một tiếng nấc trong khi nói với ông:

- Bất kỳ lúc nào có dịp, xin Phạm huynh hãy lo cho bé Hoàn.

Tiếng trống điểm canh chợt gióng lên đồng dục. Không khí im lìm bao phủ toàn thành Đằng Châu lập tức vụn vỡ theo những hồi trống lệnh vang dội từ khắp các doanh trại.

Phạm sứ quân như sực tỉnh. Ông rời thềm đại sảnh chậm rãi bước vào phía trong. Viên vệ tướng lặng lẽ bước theo, cán dáo áp sát vai. Ngồi xuống sau án thư, Phạm sứ quân nhìn lão một hồi rồi nói:

- Không bao lâu nữa, Đinh Bộ Lĩnh sẽ vượt sông Hải Triều tiến tới đây. Lúc đó, ta sẽ ban lệnh rõ ràng cho chư tướng. Mọi thỉnh cầu hiện nay của chư tướng ta không chấp thuận.

Ông hạ giọng:

- Riêng với người, ta sẽ nói rõ một điều. Người có thể ngạc nhiên và khó nén nổi bất bình. Nhưng trước hết, người cần giữ kín và hãy cố chia xẻ ý

nghĩ của ta.

Viên vệ tướng lắng nghe trong lúc giọng Phạm sứ quân trầm xuống hơn nữa:

- Vào lúc Đinh Bộ Lĩnh dẫn quân tới Đằng Châu, ta sẽ lệnh cho chư tướng và ba quân bó gươm xếp giáp, tề chỉnh tại doanh trại.

Cây đao trong tay người thủ hạ run lên theo từng lời gằn chậm của Phạm sứ quân. Lão kinh hoàng trợn mắt nhìn chủ tướng. Trời đang cuối thu nhưng mồ hôi tuôn tràn trên mặt lão. Một hồi sau, lão mới thốt lên được hai tiếng, giọng đầy đau đớn:

- Sứ quân!

Ánh mắt lão nhìn sững vào gương mặt trầm lắng của Phạm sứ quân. Ông vẫn tì hai tay trên mặt án thư nhìn người bạn đồng đội cùng trải mọi hiểm nguy sinh tử trên ba chục năm qua. Giọng người lính già mỗi lúc một thêm khích động. Lão nói liền một hơi dài:

- Bẩm sứ quân, vậy là ta đầu hàng sao? Sĩ tốt Đằng Châu có khi nào phải hạ mình như thế? Sức mạnh của ta đủ đánh bại mọi kẻ thù, sao sứ quân nỡ bắt ba quân bó tay trước khi xung trận? Rồi sứ quân sẽ còn gì sau hơn ba mươi năm lăn mình trên khắp các chiến trường? Xin sứ quân xét lại!

Bàn tay lão rời cán đao đưa ra phía trước run run phác họa một cử chỉ nài xin. Nước mắt chảy tràn trên má, lão cố kìm một tiếng nấc trong khi nói:

- Tướng sĩ Đằng Châu luôn tâm nguyện dù chỉ còn một người đứng vững cũng quyết đánh gục mọi kẻ thù để mở đường cho sứ quân. Suốt mấy mươi năm qua, quân Đằng Châu chưa một lần thất bại trước bất cứ ai. Xin sứ quân nghe theo chư tướng ban lệnh nam chinh. Thuộc hạ sẵn sàng đặt đầu mình trước án thư này để bảo đảm với sứ quân là ta sẽ san bằng Bồ Hải Khẩu và tiến thẳng tới Hoa Lư chỉ trong một con trăng.

Phạm sứ quân cầm lấy bàn tay đang run rẩy của người lính già. Ông nói:

- Ta không khi nào quên tấm lòng của ba quân tướng sĩ. Ta cũng biết rất rõ tinh thần và sức mạnh của sĩ tốt Đằng Châu. Nhưng ta đã nói với người là không thể đuổi theo những ảo tưởng phù du bằng cái giá phải trả là xương máu của mọi người. Một người lính Đằng Châu hay một người lính

Hoa Lư ngã xuống lúc này đều là một mũi dáo đâm vào giữa tim ta cũng như đâm vào giữa trái tim của mọi người. Ta không còn đủ sức chịu đựng nỗi đau đớn đó. Vả lại-

Ông xiết thêm chặt bàn tay người lính già, nói thật chậm:

- -ta cho rằng bốn phận của ta lúc này là phải hỗ trợ cho Đình Bộ Lĩnh hoàn thành mau chóng việc thống nhất giang sơn. Trong số các sứ quân hiện nay chỉ một mình Đình Bộ Lĩnh nhận lãnh sứ mạng đó. Vào lúc mọi người lo thụ hưởng quyền vị, khư khư bảo vệ lợi lộc cho riêng mình, quên bằng tình trạng đất nước phân ly thì Đình Bộ Lĩnh ngày đêm gian khổ cố đem xã tắc về một mối. Y đang làm cái việc mà hơn ba mươi năm trước chúng ta đã làm khi ứng nghĩa dưới cờ của Dương tướng công là thực hiện bốn phận giữ gìn sự sống cho đất nước. Như vậy làm sao ta có thể ngăn chống y chỉ vì sợ mất những gì mà bản thân ta đang có. Theo đuổi những mưu cầu riêng tư để cản trở việc tạo điều kiện xây dựng cuộc sống tốt lành cho trăm họ thì dù có được tôn là hào kiệt, anh hùng cũng chỉ là một bầy giặc cướp man rợ mà thôi. Người với ta đã như hình với bóng gần trọn một đời, ta mong người hiểu rằng ta không vì run sợ mà đưa ra quyết định trên.

Nhìn những dòng nước mắt chảy dài trên má người lính già, Phạm sứ quân tiếp:

- Người cần hiểu là khi thực hành nghiêm chỉnh hiệu lệnh của ta, sĩ tốt Đằng Châu đã tạo thêm một võ công tiếp nối cái chuỗi dài võ công từng có bấy nay. Chúng ta bó gườm xếp giáp không do yếu hèn cúi đầu tìm cái sống trong sự ban ơn của kẻ địch. Thực ra, ngay lúc này ta có thể chiếm Bồ Hải Khẩu và đánh tan quân Hoa Lư như chư tướng đã nghĩ. Còn để mặc cho Đình Bộ Lĩnh dẹp yên các Man Động rồi hội quân tiến đánh Đằng Châu, binh lực của ta vẫn dư sức không cho phép y đặt chân lên bờ bắc sông Hải Triều. Nhưng ta cần phải đi trọn con đường bốn phận đối với đất nước và đồng bào mà chúng ta đã đặt chân lên từ hơn ba mươi năm trước bằng nỗ lực vượt qua một trận đánh khó khăn nhất là đập bằng mọi mưu cầu riêng tư của chính bản thân. Đã có một đoàn quân nào trên đất Giao Châu này dám chấp nhận trận đánh đó chưa? Kẻ địch của chúng ta trong

trận đánh này hoàn toàn vô hình và có sức mạnh ghê hồn. Đó là những tự hào, những nỗi tiếc, những mưu cầu, rồi là những cảm giác tủi hổ, đau đớn vì hành vi tự động bó tay trước binh lực Hoa Lư. Chúng ta phải vượt qua tất cả những thứ khủng khiếp đó để bảo toàn uy danh bất bại trước mọi kẻ thù của sĩ tốt Đàng Châu.

Người lính già không tìm được lời biện bác nào nhưng lão nói trong tiếng nấc:

- Sĩ tốt Đàng Châu trên dưới một lòng quyết nhận cái chết để phò tá sứ quân làm sao chịu nổi nỗi đau thấy sứ quân buông cơ đồ vào tay kẻ khác!

Vẫn nắm bàn tay lão, Phạm sứ quân nói:

- Ta có mất mát điều gì đâu khi làm như thế?

Lão lắc đầu:

- Không, sứ quân sẽ không còn lại gì, vì Đình Bộ Lĩnh đâu có chịu để cho sứ quân ngồi nguyên vị như thế này tại Đàng Châu!

Nhìn như hút vào cặp mắt thất thần của người vệ tướng, Phạm sứ quân nói:

- Quyền vị sứ quân hay chiếc ngai hoàng đế cần thiết gì cho cuộc sống. Không ai có thể ôm giữ mãi những thứ đó, vì có ai giữ mãi nổi thân xác của mình. Cho nên ngay cả khi phải vất bỏ thân xác, ta cũng có mất mát gì đâu. Trút bỏ những thứ không thể ôm giữ được đâu phải là mất mát! Hơn ba mươi năm vào sinh ra tử, ta đã có quá nhiều dịp để hiểu rằng thứ thực sự cần và sẽ tồn tại mãi mãi cùng cuộc sống chỉ là tấm lòng thương yêu chân thật mà con người dành cho nhau. Ta sẽ giữ mãi thứ này và tin rằng không một cá nhân nào, một quyền lực nào có thể cướp đoạt nổi.

Giọng ông như thì thầm bên tai người lính già:

- Giả dụ Đình Bộ Lĩnh đem ta ra giết, ta có mất hết lòng yêu thương của người không? Lại giả dụ Đình Bộ Lĩnh đem người ra giết, lòng yêu thương mà người đã dành cho ta có tan theo thân xác của người không? Bằng chính cuộc sống của mình, ta đã chứng nghiệm điều này suốt mấy chục năm qua. Vợ ta bị sát hại trước khi ta ứng nghĩa, nhưng từ đó tới nay, ta vẫn thấy như nàng luôn có mặt bên ta. Cũng thời gian đó, ta đã chia tay với một

người con gái yêu thương ta, ít nhất cũng không thua kém người. Nàng như một bóng chim chìm sâu vào vùng trời rộng, còn ta miệt mài bước giữa rừng gươm dao, không còn khi nào thấy lại nhau. Nhưng ta tin ở tình yêu thủy chung của nàng và vẫn tìm thấy nàng trong nỗi nhớ nhung tha thiết của bản thân. Bây giờ hẳn người không còn thắc mắc về cuộc sống đơn độc của ta suốt mấy chục năm qua. Vì, có lúc nào ta đơn độc đâu! Hải Yến vẫn còn đó và Tiểu Giao cũng không hề rời xa ta. Rồi còn thêm người nữa. Người không chỉ là đồng đội, là người bạn lâu năm, là thủ hạ trung tín của ta. Với lòng yêu thương của người, người đã là một phần sự sống của chính ta. Đinh Bộ Lĩnh không thể tước đoạt nổi điều gì ta đã có, và ngay cả khi tạo nên đế nghiệp, chưa chắc y đã giữ được cho bản thân nhiều bằng ta. Vài ngày ngắn ngủi có mặt tại Hoa Lư, ta còn có dịp thấy mọi sắc màu mà con người vẫn cố đem vào cuộc sống chỉ là những hạt bụi bay. Ông già có ngoại hiệu Tuấn Sơn mãi mãi vẫn đứng như cái ngoại hiệu đó. Ông ấy luôn là một ngọn núi cao dù ngay những kẻ thân thiết cận kề đã phủ lên cuộc sống của ông ấy không ít sắc màu của vực thẳm. Cuộc sống mỗi con người không thể do ngoại cảnh hình thành mà luôn khởi từ con tim và nỗ lực của bản thân. Ta không bao giờ quên lời nhắc của ông ấy, rằng thay vì đôn đáo ngược xuôi với ý nghĩ bảo vệ kiếm thần, hãy nhìn ngược lại chính trái tim mình. Nếu tim óc người chìm ngập trong tro tàn danh lợi thì mọi thanh kiếm thần trong tay người đều chỉ là hình hài ngụy trá chứ không phải khí thiêng của đất nước này.

Ông ngừng lại nhìn ra vùng trời tối.

Nổi bật giữa đêm đen mù mịt là khuôn mặt đã in sâu trong tâm khảm chàng trai Phạm Bạch Hổ vào giây phút chàng rời khỏi đất Hoa Lư hơn ba mươi năm trước. Khuôn mặt đó đã theo ông qua mọi nẻo chân trời và luôn là hơi lửa ấm ấp ủ trái tim ông.

Ông im lặng nhìn vào cặp mắt người con gái, cặp mắt mở to với cái nhìn sâu thẳm chất đầy ý tình thăm thẳm luôn nhẹ nhàng vỗ về an ủi ông. Ông không lưu ý tới viên vệ tướng già đang đứng như ngậy đại sát một bên.

Ánh mắt ông không rời khỏi khuôn mặt của người con gái lung linh trong bóng tối.

Vị sứ quân thì thầm:

- Tiểu Giao, ta không biết nàng đi về đâu, nhưng đúng như lời nàng nói, chúng ta vẫn mãi có nhau. Mọi khoảng cách đều vô nghĩa trước tình yêu của chúng ta.

Table of Contents

DẪN TRUYỆN

HỒI 1

TRẬN MƯA CHIỀU CUỐI HẠ

HỒI 2

CHUYỆN GIỮA ĐÊM ĐEN

HỒI 3

DẤU VẾT GƯƠM THẦN

HỒI 4

BÍ MẬT VÂY QUANH

HỒI 5

MỘT PHÚT DỪNG CHÂN

HỒI 6

TRÊN ĐỈNH NON CAO

HỒI 7

DẤU HIỆU BÃO TÁP

HỒI 8

NGƯỜI LẠ BÊN BỜ SUỐI

HỒI 9

ĐƯỜNG GƯƠM MAI ĐỘNG

HỒI 10

ĐÊM TRĂNG HẠ TUẦN

HỒI 11

NHỮNG MŨI PHI ĐẠO KHẮC HÌNH TRÁI NÚI

HỒI 12

ĐÊM THÔN ĐÔNG HẠ

HỒI 13

CUỘC GẶP KHÔNG HẸN TRƯỚC

HỒI 14

PHÚT GIÂY BÊN THẦN CHẾT

HỒI 15

CÂU CHUYỆN DƯỚI TÀNG CÂY

HỒI 16

BÓNG MA BÊN ĐƯỜNG NÚI

HỒI 17

TIẾNG HÉT GIỮA RỪNG KHUYA

HỒI 18

TRẬN ĐẤU VỚI KẼ THÙ

HỒI 19

GIỮA RỪNG GƯƠM ĐAO

HỒI 20

CUỐI GIẤC MỘNG DÀI

HỒI 21

NHỮNG ÁNG MÂY TRÔI

HỒI Kết

TRĂM NĂM CÒN LẠI